СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CIX П'ЯТНИЦЯ, 8 БЕРЕЗНЯ 2002 РОКУ ЧИСЛО 10 VOL. CIX FRIDAY, MARCH 8, 2002 No. 10

„Свою Україну любіть, любіть її..."

Чи ми ще зійдемося знову?
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любови
В степи і дебрі рознесли?
Нехай і так!... Не наша мати,
А довелося поважати.
То воля Господа. Годіть!
Смирітеся, молітесь Богу
І згадуйте один другого,
Свою Україну любіть,
Любіть її.. Во время люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.
30 травня 1847 року
в каземяті

Молитва

Царіз, кривавих шинкарів,
У пута кутії окуй,
В склепу глибокім замуруй.

Трудящим людям, Всеблагий,
На їх окраденій землі
Свою Ти силу ниспошли.

А чистих серцем – коло їх
Постав Ти ангели свої,
Щоб чистоту їх соблюли.

Мені ж, о Господи, подай
Любити правду на землі
І друга щирого пошли!

25 травня (1860)

Ф. А. Коцюбинський. „Думи молоді..." (1964).

Т. Шевченко заповів нам любити Україну

Шановні українці Америки!
Дорогі друзі!

Великий син України Тарас Шевченко своєю творчістю надав могутній поштовх пробудженню української національної самобутності. Він був першим, хто проголосив гнівне волелюбне українське слово на теренах Російської імперії.

Шевченків заповіт любити Україну ми виконуємо сьогодні, розбудовуючи нашу молоду державу, об'єднуючи українців всього світу в єдину „сім'ю велику, сім'ю вольну, нову".

Вітаю вас, дорогі друзі, зі Шевченковими днями, зі святом, яке дороге кожному українцеві, незалежно від того, де він проживає.

Сергій Погорельцев,
Генеральний консул України
в Нью-Йорку

Дар Владики Гліба

В січні цього року Папа Іван Павло II призначив трьох нових єпископів для Української Греко-Католицької Церкви. 15 лютого відбулася Архиєрейська хіротонія о. Степана Менька на єпископа новоствореного Донецько-Харківського Екзархату, а 17 лютого – хіротонія о. Ігоря Возняка на служіння у Львівській Митрополії УГКЦ в сані єпископа-помічника. Обидві хіротонії відбулися у катедральному соборі св. Юра у Львові. 27 лютого, також у Львові, у катедрі св. Юра відбулася Архиєрейська хіротонія 48-річного о. Гліба Лончини – першого українського єпископа, народженого в Америці, який повернувся служити УГКЦ в Україні.

ЛЬВІВ. – У п'ятницю, 1 березня, у перший день весни, свою першу архиєрейську Літургію у каплиці Львівської Богословської академії відслужив нововисвячений Єпископ Гліб Лончина. Разом із Владикою до академії прибули його рідні: мама п. Орися, брат о. Тарас, сестра Наталя. На дві години академічна спільнота поєдналася у молитві з нововисвяченим єпископом, а також із цілим родом Владики, який позначений такими постатями, як отець Василь Лончина – довголітній парох церкви св. Миколая у Львові, що загинув мученицькою смертю у Сибіру; батько Владики Богдан Лончина – професор-романіст, визначний діяч мирянського руху; письменник Андрій Чайковський – прадід Владики, та багато інших осіб, які більш чи менш помітно вплелися у вінок визначних діячів української Церкви та суспільства – як на наших теренах, так і на поселеннях.

У розмові, що відбулася після Літургії, Владика розповів про обов'язки, які покладає на нього Блаженніший Любомир: „Мені доручають опіку над нашими емігрантами в країнах Південної Европи, де немає єпископа (Португалія, Еспанія, Італія, Греція). Необхідно буде ознайомитися з проблемами наших людей у цих країнах, відвідати місцеві громади, організувати для них душпастирську опіку, цікавитися їхнім життям. Інше завдання, яке лежатиме на моїх плечах, – це праця в Літургійній комісії: вивчати стан речей, готувати переклади, писати тексти нових служб (наприклад, на честь недавно проголошених блаженних) тощо". Останнє доручення вмотивоване тим, що, крім ліценціяту зі Святого Письма, Владика Гліб здобув ліценціят і докторат з літургічних наук у Папському Орієнтальному інституті, написавши дисертацію про богослужбові реформи Митрополита Андрея Шептицького.

Ректор академії о. Борис Ґудзяк вручив Владиці Глібові цього дня подарунок, який став можливим у результаті довголітньої праці Інституту історії Церкви. Це звуко-

(Закінчення на стор. 5)

Зліва: ректор Львівської Богословської академії д-р о. Борис Ґудзяк, справа – єпископ Гліб Лончина, посередині – його рідний брат, парох церкви Святої Трійці в Сілвер-Спрінг, Мериленд, Тарас Лончина.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Загинув генеральний директор „Укрспецекспорту“

ПОЛТАВА. – В автокатастрофі в Полтавській області, по дорозі з Запоріжжя, 6 березня загинув генеральний директор державної компанії з експорту та імпорту продукції та послуг військового і спеціяльного призначення „Укрспецекспорт“ Валерій Малєв. Він загинув при зіткненні автомобіля, в якому перебував за кермом, з КамАЗомбензовозом поблизу села Бугаївки Глобинського району Полтавської области, неподалік від кордону з Черкаською областю, на трасі Київ-Бориспіль-Дніпропетровськ. За інформацією чергового УМВС, В. Малєв заснув за кермом автомобіля „Ауді А-8“, виїхав на зустрічну смугу руху і зіштовхнувся з КамАЗом, приналежність якого зараз з'ясовується. Водій КамАЗу, а також пасажир Сергій Красєв не постраждали. Валерій Малєв народився 26 листопада 1939 року у Запоріжжі. Закінчив електротехнічний факультет Запорізького машинобудівного інституту, за спеціяльністю інженер-механік.

Міська рада Харкова проведе опитування щодо російської мови

ХАРКІВ. – Міська рада 27 лютого ухвалила провести в день парляментських виборів, 31 березня, консультативне опитування харків'ян щодо використання російської мови. На незаконності, недоцільності й навіть шкідливості проведення референдуму неодноразово наголошували вищі посадові особи Харківщини, зокрема Євген Кушнарьов. У 2000 році прокурор Харківської области заявив протест, у якому зобов'язав міського голову вжити запобіжних заходів аж до розпуску міської ради. Але її депутатська більшість, що була ініціятором референдуму, не реаґувала. Остання сесія міськради розпочалася під скандування великого числа пікетників. Вони представляли два непримиренні табори: з одного боку - „Русскоє двіжєніє Украіни“, а з іншого – представники українських громадсько-політичних організацій, що вийшли на пікет під гаслом „Дві мови – нова Молдова“. Депутати вирішили поміняти „референдум“ на „опитування громадської думки“, що дасть підстави у майбутньому тиснути на Верховну Раду з вимогою внести відповідні зміни до Конституції. 27 лютого міські ради Запоріжжя і Севастополя прийняли подібні рішення.

Віктор Ющенко: „Влада боїться діялогу“

КИЇВ. – „Влада боїться діялогу“, – заявив провідник виборчого бльоку „Наша Україна“ Віктор Ющенко в суботу, 2 березня, на прес-конференції у Запоріжжі, підсумовуючи свої враження від другого етапу виборчої тури по індустріяльних областях України. В. Ющенко наголосив, що влада використовує адміністративний ресурс на виборах, порушує законодавство, не забезпечує рівних можливостей для всіх учасників виборів, а часом перешкоджає деяким політикам проводити аґітаційну кампанію. Провідник „Нашої України“ зазначив, що „глибоко розчарований цією ситуацією“. Він сказав, що говорити про демократію в Запоріжжі зарано. В. Ющенко також заявив, що деякі з українських реґіонів є „зонами поза демократією“ – де влада використовує ресурси для підтримки проурядового бльоку „За єдину Україну“ і фактично, за його словами, працює проти інших учасників виборчої кампанії. Виступаючи в Дніпропетровську, який є одним з форпостів бльоку „За єдину Україну“, В. Ющенко звинуватив місцеву владу за її притаманна закритість та – „печерний рівень демократії“. 5 березня у Києві прихильники Віктора Ющенка заявили, що, зловживаючи адміністративними інструментами, провладні сили зможуть отримати додатково від 8 до 12 відсотків голосів виборців.В. Ющенко запевнив, що бльок „Наша Україна“ знайде способи, щоб донести інформацію до виборців, зокрема через листування та спілкування з виборцями.

Дискусія „Церква і вибори“

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – Питання участи в парляментських виборах релігійних діячів обговорили представники різних християнських церков 4 березня. Представники Української Православної Церкви Київського патріярхату наголосили, що кожна Церква має свої канони та що до цього потрібно ставитися толерантно. Отож священик може бути депутатом. Цю позицію підтримали також представники низки інших християнських конфесій. Проти висунення священиків кандидатами в депутати виступили лише представники Української Православної Церкви Московського патріярхату, оскільки це суперечить рішенням апостольських соборів. На дискусії не були присутні представники Української Греко-католицької Церкви, проте під час форуму було поширено заяву кардинала УГКЦ Любомира Гузара, в якій наголошується, що Церква офіційно не висуває кандидатів у депутати. В ході дискусії підкреслювалось, що важко поєднати в одній особі душпастиря й депутата, адже владі часто доводиться приймати рішення, які суперечать Біблії. Однак, священики можуть самостійно взяти участь у виборах. Отож лише в Івано-Франківську зареєстровано сім греко-католицьких священиків – кандидатів у депутати до міських рад.

Третина Верховної Ради хоче порушити кримінальну справу проти Л. Кучми

КИЇВ. – Верховна Рада України підтримала депутатський запит до Генерального прокурора України Михайла Потебенька щодо притягнення до кримінальної відповідальности Президента Леоніда Кучми. За це рішення 5 березня проголосували 160 депутатів з 345, що брали участь в голосуванні. Автори запиту – члени депутатського об'єднання „Антимафія“ Григорій Омельченко, Анатолій Єрмак і Віктор Шишкін. Як зазначається в запиті, депутати вимагають порушити кримінальну справу проти Президента „за скоєння дій, що сприяли прем'єр-міністрові Павлові Лазаренку організувати вбивства народних депутатів України Євгена Щербаня і Вадима Гетьмана“. У зверненні на ім'я Генерального прокурора підкреслюється, що Г. Омельченко, А. Єрмак і В. Шишкін неодноразово інформували Президента про незаконну діяльність експрем'єра і просили Л. Кучму зобов'язати Службу безпеки і Генеральну прокуратуру провести відповідне розслідування. Зокрема депутати цікавляться, чому Президент, знаючи про злочинну діяльність П. Лазаренка, „не вживав відповідних заходів для припинення цієї діяльности і притягнення його до кримінальної відповідальности, а нагороджував і призначав Лазаренка на особливо важливі посади“.

Конференція „Україна-НАТО“

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – НАТО наполягає на прискоренні реформ в українській армії. Як повідомили в штаб-квартирі НАТО в Брюсселі, відповідний список побажань генеральний секретар альянсу мав намір представити українській стороні 4 березня у Берліні під час конференції „Україна-НАТО“. Україну представляли міністер закордонних справ Анатолій Зленко, міністер оборони Володимир Шкідченко та секретар Ради національної безпеки та оборони Євген Марчук. Генеральний секретар альянсу вважає, що і НАТО, і Україні слід провести глибокі реформи в галузі безпеки. Джордж Робертсон зазначає, що альянс підтримає Київ, однак, за його словами, жодна допомога ззовні не замінить зусиль, які країна має докласти сама. Керівник НАТО підкреслює, що Україна має просуватися ближче до европейських партнерів, а для цього потрібна успішна зовнішня політика і глибокі внутрішні реформи в усіх галузях. Дж.Робертсон зазначає, що цього року альянс і Київ перейдуть від плянування оборонних реформ до їхнього впровадження. Тому генеральний секретар НАТО закликає Україну просунути реформи і тим самим заохотити альянс ще більше підтримувати Київ.

Українсько-китайське співробітництво у контексті візити голови парляменту І. Плюща до КНР

КИЇВ. – З 24 лютого до 2 березня проходила офіційна візита парляментської делеґації України на чолі із головою Верховної Ради Іваном Плющем до Китайської Народної Республіки. І українські державні чинники, і китайські наголошували, що пріоритетом дипломатії має стати економічне співробітництво двох країн. Голова українського парляменту Іван Плющ, Голова КНР Цзян Цземінь, голова Постійного комітету Всекитайських зборів народних представників Лі Пен висловили задоволення рівнем політичних стосунків України й Китаю. Однак економічне співробітництво не відповідає потенційним можливостям обох сторін. Україна повинна знайти свою нішу в інвестиційних проєктах Китаю, сказав посол України в КНР Михайло Резник. Економіка Китаю усе ще залишається у такому становищі, коли центральна влада ще потрібна. Досвід Китаю переконливий у тому, що потрібно шукати золоту середину. З одного боку захищати з позицій соціялізму населення, надавати соціяльні ґарантії, а з другого – сміливо рухатися уперед“, сказав М. Резник.

Більшість партій подали неправдиву інформацію

КИЇВ. – Центральна виборча комісія 5 березня повідомила, що дістала результати перевірок від Державної податкової адміністрації, згідно з якими більшість партій надали неправдиву інформацію щодо джерел фінансування. Адміністрація стверджує, що 647 кандидатів подали неправдиві відмости про свої доходи. Єдиною партією, яка подала „чисту“ інформацію, є партія вкладників. ЦВК має розглянути заклики низки кандидатів, які вимагали скасування реєстрації Олександра Мороза, але Михайло Рябець повідомив, що поки ці заклики розглядає окрема група.

Черговий напад на депутата

КИЇВ. – У місті Слов'янську Донецької области був побитий депутат Верховної Ради, провідник донецького обласного штабу бльоку Юлії Тимошенко Валентин Зубов. Про це повідомила 4 березня пресслужба обласного штабу бльоку Юлії Тимошенко в Донецькій області. За повідомленням пресслужби, троє невідомих побили В. Зубова на пероні залізничної станції, коли він отримував привезені поїздом документи з пляном аґітаційної поїздки провідника бльоку Юлії Тимошенко по Донецькій області. На думку В. Зубова, напад здійснили працівники спецслужб. Донецький обласний штаб бльоку Юлії Тимошенко заявив, що спецслужби довідались про передачу пляну, прослухуючи телефонні розмови провідників бльоку. „Про передання покунка поїздом знали тільки троє осіб“, – зазначено у повідомленні.

Скаргу на О. Мороза передано до ЦВК

КИЇВ. – 1 березня у Центральній виборчій комісії представники 8 партій і бльоків, в тому числі бльоків „За єдину Україну!“, „Жінки – за майбутнє“, „Народний Рух України“ Богдана Бойка, партії „Нова сила“, бльоку „Єдність“, Всеукраїнської партії трудящих, Народної партії вкладників і соціяльного захисту бльоку „ДемПУ-Демсоюз“ подали скаргу на Олександра Мороза, голову СПУ, заявляючи про порушення О. Морозом Конституції і виборчого законодавства під час його передвиборчої аґітації. Йдеться про демонстрування на телеканалі УТ-1 матеріялів про так званий „касетний скандал“. На думку авторів, там було подано скарги, у „безпідставні й огульні обвинувачення“ О. Морозом ряду посадових осіб країни у здійсненні тяжких злочинів, зловживанні службовим положенням, інших правопорушеннях, включно з „хуліганством“. 21 лютого О. Мороз, використовуючи уривки зі записів М. Мельниченка, де Президент Л. Кучма „матюкається“, подав відео-запис під назвою „Мат“ на прямому етері УТ-1.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Вибори в Україні буде визнано недійсними?

„Політичний режим в Україні спробує унеможливити чи перенести парляментські вибори, оскільки для нього це єдиний шанс залишитися при владі", – таку думку висловив в інтерв'ю директор Інституту політики Микола Томенко. Він зазначив, що говорить про можливість такого розвитку подій, ґрунтуючись на останніх діях влади. Водночас представники партії „Яблуко", бльоку „Наша Україна", Соціялістичної та Комуністичної партії України і бльоку Юлії Тимошенко припустили, що адміністрація Президента готує варіянт визнання виборів недійсними.

Директор Інституту політики Микола Томенко.

М. Томенко має на увазі „нереєстрацію, зняття з реєстрації або можливість такого зняття ключових суб'єктів виборчого процесу, скажімо Леоніда Грача (голову кримського парляменту знято з реєстрації кандидатом у депутати автономії рішенням суду), чи Олександра Мороза (Центральна виборча комісія має намір розглянути скаргу декількох учасників виборчого процесу на провідника Соціялістичної партії за порушення ним законодавства)". „Це також спроба зняти з реєстрації найвагоміших кандидатів на посади міських голів та найбільш прохідних кандидатів у мажоритарних округах, це також спроба зняти з реєстрації кандидатів з прохідних частин партійних списків тих партій та блоків, що подолають 4-відсотковий бар'єр", - констатував М.Томенко. За прогнозами політолога, „жнивним" періодом зняття з реєстрації кандидатів будуть останні дні передвиборчої кампанії (Центральна виборча комісія вже оголосила, що у 647 кандидатів у депутати виявлено порушення у податкових деклараціях).

Отже, після цих подій і можуть бути втілені два сценарії влади, сказав М.Томенко. Перший сценарій – перенесення виборів – може розвиватися таким чином: „Зняття з реєстрації великої кількості ключових політичних гравців може привести до серйозного конфлікту, в який втрутиться Президент і скаже, що самі суб'єкти виборчого процесу не змогли знайти порозуміння, конфлікт зайшов занадто далеко і він як гарант Конституції повинен зупинити цей „беспредєл" та перенести вибори на період, коли суспільно-політична ситуація буде спокійнішою і всі політичні партії здатні будуть забезпечити рівні можливості і демократичний перебіг подій", - спрогнозував політолог.

Другий сценарій – унеможливити вибори – означає „перевести виборчу кампанію, особливо в найнебезпечніших (з точки зору соціяльно-політичної напружености) реґіонах у таку ситуацію, де самі опоненти влади закликали б виборців не прийти на вибори або не голосувати, оскільки їх знято з реєстрації. Скажімо, до ситуації з Л. Грачем у Криму можуть додатися ситуації у більшості реґіонів, де чим ближче до виборів, тим частіше знімають з реєстрації реальних фаворитів виборчих перегонів, щоб представник влади чи бізнесу автоматично ставав народним депутатом. Таким чином, сама опозиція закликатиме громадян не приходити на вибори і в такий спосіб фактично унеможливити виборчий процес", – вважає М. Томенко.

Представники партії „Яблуко", бльоку „Наша Україна", Соціялістичної та Комуністичної партії України і бльоку Юлії Тимошенко припускають, що адміністрація Президента готує варіянт визнання виборів недійсними. Таким чином вони прокоментували заяву голови Центральної виборчої комісії Михайла Рябця про можливість зриву виборів через недоукомплектованість багатьох окружних виборчих комісій. Зокрема, за словами провідника „Яблука" Михайла Бродського, „складається враження, що нині партія влади вийшла на свій останній бій". Партії, які підтримують Президента, розуміють, що їм доведеться відповідати за вчинені ними впродовж останніх 10 років злочини, а тому М. Бродського не здивують будь-які дії – від зняття того чи іншого політика або партії з реєстрації, шантажу і спроб ув'язнити – до вбивств. „Ця влада здатна на все, навіть зірвати вибори, лише для того, щоб залишитись біля годівнички", – наголосив він.

Представник бльоку „Наша Україна" і член фракції НРУ Василь Червоній вважає „абсолютно правильною" версію, що заява М.Рябця є частиною випрацьованого адміністрацією Президента пляну зірвати вибори або ж визнати їх недійсними у випадку, якщо владу не задовольнять їхні результати. Він припустив, що таким чином влада готує запасний варіянт, оскільки опитування свідчать, що провладний бльок „За єдину Україну!" зазнає поразки. Причина, на його думку, полягає у тому, що „Банкова вулиця традиційно наймає російських політтехнологів, які свого часу проєктували виборчу перемогу російського пропрезидентського бльоку „Мєдвєдь", а тепер прагнуть із бльоку „За єдину Україну!" зробити українську кальку". За словами В.Червонія, при цьому влада не врахувала, що менталітет українців відрізняється від менталітету росіян, які завжди голосують так, як їм скаже влада, оскільки вони завжди мали російську владу незалежно від ідеології, яку вона сповідувала, і завжди виступали „за єдіную і нєдєлімую Россію". У менталітеті ж українців, за словами В.Червонія, влада впродовж 500 років була „чужою, окупаційною, неукраїнською, і тому українці голосують за провладні структури не так, як цього хочеться Банковій". Саме тому, за його словами, вона готує запасні варіянти, як у разі поразки бльоку „За єдину Україну!" визнати вибори недійсними.

На думку лідера СПУ Олександра Мороза, як версію такий варіянт розвитку подій можна розглядати. Водночас він зауважив, що перш за все М. Рябець мав би пояснити, чому нині виборчі комісії є недоукомплектованими. Як вважає О.Мороз, причиною цьому є „викручування рук" невгодних владі членів комісій, а також намагання звільнити їх, примусити, залякати, використовуючи шантаж.

Георгій Крючков, один з лідерів парляментської фракції та виборчого списку КПУ, сказав, що бльок „За єдину Україну!" – це по суті „синдикат із брутального та цинічного порушення виборчого закону". За його словами, лідери більшости політичних сил вважають, що вибори в Україні не є вільними, що викликає серйозне занепокоєння і на Заході. Саме тому, на думку Г. Крючкова, влада шукає такі варіянти виходу із ситуації. Г.Крючков наголосив, що КПУ прагне, щоб вибори пройшли чесно, відкрито і прозоро, однак, на жаль, такими вони не будуть.

Григорій Омельченко, один з лідерів бльоку Юлії Тимошенко, член депутатського об'єднання „Антимафія", нагадав, як ще три місяці тому з парляментської трибуни попереджав, що Президент Л. Кучма, „добре розуміючи, що віддані йому політичні сили провалятьcя на виборах, може зробити так, щоб ці вибори не відбулися". За словами Г.Омельченка, після отримання офіційних висновків американських експертів щодо плівок М. Мельниченка Президент зрозумів, що „його майбутнє – це лава підсудних". Однак, зауважив він, „цей момент можна якимось чином відтягнути, в тому числі і шляхом зриву виборів, введення надзвичайного стану та інших неконституційних кроків".

Крім цього, за словами Г. Омельченка, у випадку суду над Л. Кучмою „загроза нависне і над особами з його найближчого оточення, які сьогодні сконцентрувались у пропрезидентських політичних бльоках та партіях – у першу чергу в бльоці „За єдину Україну!" та ДемПУ – „Демсоюз". Як сказав депутат, у разі притягнення до кримінальної відповідальности Л. Кучми „десятки з цих осіб будуть також притягнуті до відповідальности". Тому, на його переконання, заяву М. Рябця можна розцінювати як „зондування громадської думки щодо можливого зриву виборів, а також вивчення можливої реакції Европи і США, які ретельно відслідковують виборчі політичні процеси в Україні". Водночас Г. Омельченко висловив сподівання, що нинішня влада на чолі з Л. Кучмою не здатна зробити щось таке антиконституційне, щоб зірвати вибори і позбавити можливости пройти до парляменту опозиційним силам як правого, так і лівого крила.

УНІАН

М. Олбрайт - про розмову з Л. Кучмою

ВАШІНҐТОН. – У понеділок, 4 березня, в приміщенні „Брукінґз Інститут" про свою поїздку до Києва звітувала голова Національного демократичного інституту Маделин Олбрайт, колишній Державний секретар США.

М. Олбрайт детально зупинилася на порушеннях виборчого законодавства і пояснила для тих, хто не знає, що таке „адміністративний ресурс".

Про свою зустріч з Президентом України Л. Кучмою М. Олбрайт говорила стримано, добираючи кожне слово: „Л. Кучма розумів, що це буде відверта зустріч. Я зустрічалася з ним багато разів як Державний секретар США. Він мене знає....Я думаю, що він відчуває, начебто його обмо-вили, начебто його не зрозуміли, начебто США не приділяють належної уваги Україні".

На запитання, чи хвилює Л. Кучму образ України за кордоном, М. Олбрайт відповіла: „Так, я думаю, що його це питання хвилює. Він відчуває себе ізольованим. Він також дуже стурбований резолюцією Конґресу США про українські вибори. Частину резолюції, де мова йшла про дотримання нового виборчого закону, було неправильно перекладено, і зараз важко сказати, хто зробив помилку, яка полягала в тому, що, начебто, Конґрес США наполягає на прийнятті нового виборчого закону. Л. Кучма зосередився на тому, щоб це спростувати, повторював, що його неправильно зрозуміли.

Я дозволю собі сказати, що, з мого досвіду, Л. Кучма завжди думає, що його неправильно зрозуміли ... Не має значення, про що йде мова. Він хотів би розглядати себе як одного з найбільших реформаторів у всьому пострадянському просторі та зараз бачить, що його таким зовсім не вважають. Я була дуже здивована, наскільки Кучму і Литвина хвилює резолюція. Кучмі важливо, що про нього думають у Вашінґтоні".

21 лютого на зустрічі з провідниками українсько-американських організацій посол України К. Грищенко докоряв діяспорі за надто критичне ставлення до подій в Україні й безпосередню участь деяких представників діяспори у випрацюванні резолюції Конґресу.

„Українська правда"

Леонід Кучма у Казахстані

АЛМАТИ, Казахстан. – Президент Леонід Кучма 28 лютого приєднався до інших керівників держав СНД, які збирались з нагоди зустрічі Середньоазійської економічної спільноти. Вважають, що на зустрічі обговорювалися питання військової присутности США в реґіоні і стурбованість цим Росії. Зустріч не мала офіційного порядку денного. Опозиція звинувачує українського керівника у тому, що в результаті дискредитації через так званий касетний скандал Л. Кучма втратив можливість спілкуватися з західними керівниками і тепер зосередив увагу на контактах з колишніми радянськими республіками, хоча він наголошує на европейському шляху розвитку України.

УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Втрати американців в Афганістані

ВАШІНҐТОН. – Після ракетного обстрілу американського підрозділу на летовищі в місті Хост на сході Афганістану американська авіація нанесла 4 березня бомбові удари по районах поблизу міста, звідки вівся обстріл. Через запеклу відсіч наступ покищо захлинувся. Американська авіація застосувала в горах Афганістану новітні так звані термобаричні бомби. При вибуху вони створюють високу температуру і практично спалюють кисень у підземних схованках талібів. Під час наступу на опорні пункти талібів загинуло сім американських вояків, а поранено близько 40 і збито два американських гелікоптери впродовж триденної акції. За повідомленням секретаря Департаменту оборони Доналда Рамсфелда, в акції „Анаконда" взяло участь дві тисячі вояків з країн НАТО та Афганістану. Американські військові літаки бомбардували гірські райони на сході Афганістану, де, як вони припускають, переховуються члени „Аль-Кайди" і Талібану. У понеділок, 4 березня, США оголосили, що військовий наступ триватиме попри досі найбільші втрати американців. Джерела в американському війську 6 березня в Кабулі повідомляють, що вони убили понад 400 бійців Талібану та „Аль-Кайди" під час п'ятиденного наступу у печерах і горах східного Афганістану. Ті бої називають найзапеклішими за час американської акції в Афганістані. У зайнятих печерах американці знайшли військові склади та документи бойовиків. Командувач об'єднаного штабу американських збройних сил генерал Річард Маєрс заявив, що напади не припинятимуться, доки бойовики з „Аль-Кайди" не складуть зброю або загинуть.

США запровадили нові тарифи на сталь

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш повідомив 6 березня про запровадження тарифів, що сягатимуть 30 відсотків, на сталь, яку ввозять до США. Міжнародна спільнота обурено відповіла на рішення Дж.Буша, що діяв під тиском американської сталеливарної промисловости, яка програє у конкуренції з дешевою імпортною продукцією. Европейський союз заявив, що рішення США порушує домовленості про міжнародну торгівлю. Комісар ЕС з питань торгівлі Паскаль Ламі сказав, що Евросоюз негайно надсилає скаргу до Світової організації торгівлі і вдасться до усіх необхідних заходів, щоб захистити своїх виробників сталі. На думку аналітиків, це загрожує маштабною трансатлантичною торговельною війною. Світовій організації торгівлі поскаржилися також Японія та Південна Корея. Раніше проти тарифів висловлювалася Росія і Україна. Значна частина сталеливарної промисловости США зосереджена у штатах, підтримка яких може бути вирішальною для Дж. Буша та його Республіканської партії на наступних проміжних виборах.

Відмовляються давати зразки ДНК

ВАШІНҐТОН. – Пентаґон звернулося до родичів Осами бен Ладена з проханням надати зразки ДНК для ідентифікації людських останків, знайдених в Афганістані. Американці намагаються перевірити, чи був вбитий провідник мережі „Аль-Кайда" Осама бен Ладен по тому, як три особи загинули у гірській ущелині поблизу кордону з Пакистаном, коли в них поцілила ракета. Осама бен Ладен має близько п'ятдесяти братів та сестер, чиє ДНК може використовуватися для аналізи, однак родина досі відмовляється надавати зразки ДНК. Проте місцеві афганські мешканці твердять, що люди, які потрапили під ракетний обстріл, були місцевими селянами, які збирали уламки металобрухту в тому районі. У Вашінґтоні існує переконання, що Осама бен Ладен таки залишив гірський масив Тора-Бора і переховується на кордоні Афганістану з Пакистаном.

Звіт про права людини 2001 року

ВАШІНҐТОН. – Колін Павел, секретар Державного департаменту США, 4 березня оприлюднив звіт про права людини у світі. Заступник секретаря Державного департаменту Лорн Крейнер під час прес-конференції пояснив, що у цей звіт було включено понад 190 країн. Звіт 2001 року є 26-им з черги щорічним звітом і, як підкреслив Л. Крейнер, аналізує ситуації в усіх країнах, на загальноприйнятих міжнародних засадах захисту прав людини. Україні у згаданому звіті присвячено 58 сторінок.

Триває голодування в'язнів

ҐВАНТАНАМО, Куба. – На американській військовій базі Ґвантанамо триває голодування ув'язнених там афганських полонених. Як підтвердили в неділю, 3 березня, американські військові, 13 в'язнів відмовляються від їжі. Причиною акції протесту став випадок, коли один охоронець зірвав під час молитви тюрбан з голови в'язня. Правозахисна організація „Амністі інтернешнал" заявила, що акція протесту ще раз показує правовий вакуум, в якому перебувають в'язні в Ґвантанамо. Вони закликали США провести щодо афганських бійців справедливий судовий процес.

Швайцарія проголосувала за ООН

БЕРН, Швайцарія. – У неділю, 4 березня, відбувся референдум, на якому мешканці країни вирішили вступити до Організації Об'єднаних Націй. Прихильники ідеї приєднання отримали перемогу з невеликою перевагою – „за" висловилося трохи більше 54 відсотків. У Швайцарії знаходиться кілька аґенцій ООН та европейські бюра цієї організації, проте раніше Швайцарія виступала проти вступу до ООН. Під час останнього референдуму, який проводився 1986 року, 75 відсотків громадян, які взяли участь у голосуванні, висловилося проти вступу Швайцарії до ООН. Швайцарський уряд вважає, що членство давно потрібне, і застерігав, що відповідь „ні" могла зашкодити образові країни. У минулому більшість швайцарців виступало проти вступу до ООН, оскільки вони побоювалися, що це позначиться на невтралітеті їхньої країни.

За матеріялами ЗМІ

„Віддати належне..."

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Володимир Щербицький... Пригадуєте такого? Останній імперський намісник в Україні. Протягом 18 років він був першим секретарем ЦК КП України, членом Політбюра ЦК КПРС, „вірним ленінцем", який взяв і помер, коли побачив, як „непорушний Союз" занепадає. Так, після Щербицького ще були перші секретарі в Україні, аж два, але це вже не того калібру люди.

Сімнадцятого лютого – день народження ВВ (як називали Володимира Васильовича Щербицького його співробітники), і в той день „усі, хто його любив і поважав", збираються біля його могили на Байковому кладовищі у Києві, каже Віталій Врублевський, його найближчий помічник протягом 18 років. „Минуло 12 років з того часу, як він відійшов, – продовжує Врублевський, – і кожного разу гурт рідшає".

Прочитавши це в київській газеті „Бульвар", я поїхав на Байкове, де цього року, опополудні 17 лютого, зібралось близько 150 осіб. Могила Щербицького – на одній із головних алей історичного кладовища, розміщена діягонально напроти могили Вячеслава Чорновола, якого Щербицький заслав в „ҐУЛаг" і який того ж 1990 року, коли помер Щербицький, виграв демократичні вибори до Львівської обласної ради!

Могила ВВ – з її простим, модерним, кам'яним пам'ятником, з портретом покійного в металевій рамі – була заставлена пляшками горілки, вина, солодкої води, тацями з пиріжками та печеним. Ніяких промов. Ніяких церемоніялів. Ніяких червоних стяжок і співів „Інтернаціоналу", як це водиться на зібраннях нинішних українських лівих. Просто вдова Щербицького, Рада Гаврилівна, почала говорити про небіжчика, як він любив онуків, і також про те, як „в ту чорну ніч Чорнобиля" він просидів цілу ніч біля телефону, чекаючи дозволу евакуювати Київ. Вона гововорила це зі сльозами в очах, а молоді люди подавали присутнім пластикові склянки з напоями й печиво.

Кілька хвилин після 12-ої Рада Щербицька перервала свої спогади, бо її донька Оля повідомила, що приїхали друзі з Дніпропетровська, батьківщини ВВ, і кожний з них по черзі вітався з вдовою.

Отак, в соняшну неділю, 17 лютого, потискаючи руки (і майже уникаючи модних за совєтів палких поцілунків), попиваючи вітчизняне вино, модну нині вітчизняну горілку „Первак", або вітчизняні бренди солодкої води і закусуючи пиріжками, друзі Щербицького гуторили між собою, а після якоїсь години – розійшлись.

Серед присутніх була Валентина Шевченко, до демократичних перемін – голова Президії Верховної Ради УРСР, яку пробували судити за Чорнобиль. Був також помічник і хронікар Щербицького Валерій Врублевський.

В газетному інтерв'ю В. Врублевський згадував, що Щербицький був аскетом, який мав одну „слабість" – футбол. Врублевський вважає несправедливим те, що Україна „забула" Щербицького, „а він чейже все життя віддав Україні і багато для неї зробив. Був не кар'єрним, як це нині водиться, а справжнім патріотом". Тут Врублевський згадав, що, наприклад, казахи і нині не забувають Кунаєва, відповідника Щербицького у Казахстані. Але хронікар В. Врублевський дещо не договорив. Кунаєва зняв з намісництва Михайло Ґорбачов у1986 році і послав на його місце росіянина Колбіна. Внаслідок цього у тодішній столиці Казахстану Алмати, в грудні 1986 року почались заворушення, потекла кров, і нині „Желдоксан" (грудень) є віхою в історії Казахстану, а в історії совєтської імперії – першим ударом, який почав розхитувати її. Кунаєв прожив ще з сім років після відставки і навіть вспів засудити в пресі свій колишній режим. Щербицький помер до проголошення державного суверенітету УРСР і до проголошення самостійної України.

В. Врублевський нині – демократ і голова Дніпропетровського земляцтва у Києві. Він каже, що вважає своїм моральним обов'язком створити фонд ім. Щербицького, випустити фільм про нього, встановити стипендії його імени, назвати вулицю на його честь, щоб „віддати належне цьому великому політичному діячеві".

Історик Станіслав Кульчицький подав цікавий факт про Щербицького в газеті „День" від 19 лютого. У 1987 році у Сполучених Штатах закінчувала свою працю спеці-

(Закінчення на стор. 13)

Зліва: Володимир Щербицький, Андрій Фединський і член Конґресу США Мері Роз Окар. Фото з архіву „Свободи".

З Борислава - про Ірину Сеник

Про стан здоров'я відомої української поетеси, довголітнього в'язня радянських тюрем Ірини Сеник, побитої трьома невідомими нападниками у Бориславі 26 лютого, я дізнався 5 березня по телефону від Люби Дадацької, голови штабу передвиборчого бльоку „Наша Україна". Якщо брати до уваги всі обставини, то фізичний стан п. Ірини є задовільний. Вона вже сідає в ліжку, хоч тіло все ще ослаблене, а лице – бліде. Дошкуляє їй і дещо зависока температура – 37 градусів за Цельсієм. А все ж вона вже жартує, читає свій веселий вірш про „пенюар" і взагалі, як вона каже у своєму гумористичному стилі, всіх своїх кривдників „має у плечах".

Ніяких офіційних версій щодо мотивів цього злочину ще нема, але серед неофіційних є й така, яка викликає великі сумніви: мовляв, це був напад з метою пограбування.

На думку почесної голови Союзу Українок Львова Атени Пашко, грабувати у самітньої літньої жінки, яка живе на скромну пенсію, просто не було чого. Тим часом відомо, що напередодні побиття Ірина Сеник виступила у Трускавці на передвиборних зборах, закликаючи присутніх підтримати передвиборчий бльок Віктора Ющенка „Наша Україна". Тому дуже подібне до того, що організатори цього злочину, знаючи, яку вагу має слово жінки, чиє ім'я входить у славний список Ста героїнь світу, в бандитський спосіб вирішили змусити її замовкнути.

За слідами злочину відкрито кримінальну справу, конкретно за статтею 186, ч. 3 Кримінального кодексу України, яка звучить так: „Грабіж з проникненням в житло з нанесенням тілесних ушкджень середньої важкости". Справу веде слідчий Олександер Закутний, а захист – Тарас Панькевич, один з найкращих дрогобицьких адвокатів.

За словами Л. Дадацької, до лікарняної кімнати Ірини Сеник не припиняється паломництво людей, які висловлюють їй щиру моральну підтримку. В неділю, 3 березня, її відвідала Слава Стецько, яка разом з іншими відомими людьми взяла участь у „Вечорі протесту проти переслідувань патріотів", що відбувся у Трускавці.

На моє прохання Ірині Сеник передали відомості про те, що українські організації Америки гаряче підтримують її і готові надати не лише духовну, але й матеріяльну поміч. За це вона складає усім прихильним до неї людям сердечну подяку.

Мирослав Маринович,
Львів

* * *

Світовий Конґрес Українців (СКУ) 5 березня надіслав лист до Ірини Сеник, у якому зокрема говориться: „З великим смутком і тривогою довідуємося про злочинний напад, який було скоєно на Вас. Ми знаємо і високо цінимо Вашу довголітню і віддану правозахисну працю, Ваші заслуги перед українським народом, тому долучуємо наш голос до всіх тих, які обурені цим злочинним нападом".

У листі СКУ до голови міської адміністрації м. Борислава написано: „Ми сподіваємося, що адміністрація міста Борислава зробить всі потрібні заходи, щоб злочинці були виявлені та притягнені до судової відповідальности за це насильство".

Померла Наталія Шухевич

Св. п. Наталія Шухевич

28 лютого у Львові померла, на 92-му році життя, Наталія Шухевич, дружина Романа Шухевича-Чупринки.

Н. Шухевич-Березинська народилася 13 березня 1910 року в сім'ї священика Романа Березинського. Закінчила Львівську гімназію у 1928 році, в 1930 році одружилася з Романом Шухевичем. У 1941 році німецька влада протримала її два місяці у Львівській тюрмі, намагаючись через неї натрапити на сліди Романа.

У 1945 році Наталю Шухевич разом із матір'ю Осипою та дітьми заарештувала совєтська влада. Мати, не витримавши знущань, померла у 1946 році у в'язниці. Наталю возили на допити до Києва, пробуючи різними провокаційними способами довідатись від неї про місце перебування її чоловіка Романа. Але це енкаведистам не вдається, і Наталія опиняється в мордовських таборах, а відтак перебуває на засланні в Новосибірську.

Повернулася до Львова в 1956 році, але її не хотіли прописати і за проживання без прописки того ж року засудили на три роки ув'язнення, які перебула в Чернігівській тюрмі, а потім на засланні в Караганді.

Повернулася до Львова в 1958 році, де і прожила до кінця свого багатостраждального життя під опікою сина Юрія і дочки Марії. В 1992 році Наталія Шухевич відвідала з дочкою Марією Сполучені Штати Америки, де українська громада вітала її тепло та многолюдно.

Покійну Наталю поховали у Львові на Личаківському кладовищі 2 березня 2002 року, при великому здвизі народу, численних відділів пластунів, як також почесного відділу війська. Слово прощання з визначною громадянкою Львова виголосив міський голова Василь Куйбіда.

17 березня відзначатиметься 85-та річниця Української Центральної Ради

КИЇВ. – З урахуванням важливого значення Української Центральної Ради у становленні державности, з ініціятиви громадськости та виборчого бльоку політичних партій „За єдину Україну!" 17 березня буде відзначено 85-ту річницю утворення Української Центральної Ради. У Київському міському будинку вчителя, де працювала Українська Центральна Рада, буде влаштовано експозицію архівних документів, речових пам'яток і фотоматеріялів, присвячену її утворенню та діяльності, відбудуться наукові читання.

УНІАН

Передвиборний скандал у Криму

СИМФЕРОПОЛЬ. – У Криму загострюється передвиборний скандал. Після рішення Симферопольського суду вилучити зі списків кандидатів прізвище голови Верховної Ради Автономної Республіки Криму Леоніда Грача, було скасовано реєстрацію ще понад 30 кандидатів у депутати Верховної Ради АРК. Серед них – колишній кримський прем'єр Сергій Куніцин та відомий в автономії бізнесмен Андрій Сенченко. Але члени Виборчої комісії Криму, котру контролюють комуністи, не сприймають рішення суду. Політичні оглядачі вважають, що таким чином Л. Грач, один з основних представників комуністів в Криму, хоче взагалі унеможливити вибори на півострові. Вони також вказують на те, що кримська виборча комісія перевищила свої повноваження.

Тезу про зрив виборів фактично підтвердив і сам Л. Грач. Виступаючи 27 лютого на зборах перед своїми прихильниками, ватажок комуністів заявив, що „вибори в Криму відбудуться тільки якщо в них візьмуть участь Грач та його бльок". У протилежному випадку комуністи закликають кримчан бойкотувати вибори в український та кримський парлямент.

Як стало відомо 4 березня, з Кримської центральної виборчої комісії зникли в ніч на 27 лютого всі реєстраційні документи кандидатів у депутати. За письмовим поясненням члена комісії Антоніни Устинової, з метою збереження вона особисто перенесла документи до приміщення республіканської Ради ветеранів війни, після чого більше не з'являлася на засідання комісії. Голова комісії звернувся до правоохоронних органів, аби вони вжили заходів для повернення документів комісії. Прокуратура Криму 5 березня порушила кримінальну справу проти А. Устинової. Вона відмовилася повернути документи до комісії, мотивуючи це тим, що не довіряє голові Виборчої комісії Іванові Полякову. А. Устинова запевняє, що жоден з майже тисячі документів не зник, і що вона готова віддати їх в присутності представників засобів масової інформації і громадськости. Провідники фракцій кримського парляменту, опозиційних до спікера комуністів Л. Грача, вважають, що таким чином близькі до лівих члени виборчої комісії намагаються зірвати вибори в Криму. Голова виборчої комісії І. Поляков, однак, запевняє, що зникнення документів не приведе до зриву виборів до кримського парляменту, оскільки їхні копії є в окружних виборчих комісіях. Водночас голова комісії занепокоєний тим, що кілька її членів ігнорують засідання і відсутність кворуму може повністю паралізувати роботу виборчої комісії.

Радіо „Свобода"

Дар Владики...

(Закінчення зі стор. 1)

записи розповідей різних людей про родичів Владики Гліба та інтерв'ю. Цей подарунок засвідчив велике значення того дару, яким є для українського народу і Церкви цілий рід Владики Гліба Лончини.

З ЛБА Владику Гліба єднає багато пережитого. Його покійний батько, Богдан Лончина, викладав в Українському Католицькому університеті у Римі. Він був сподвижником Патріярха Сліпого у його намаганнях розбудувати українську богословську науку і тим самим готувати молодь до баченого очами віри відродження України. Сам отець Гліб вийшов із того покоління молодих людей, які й дотепер відчувають надхнення від свого учнівства у Патріярха Йосифа Сліпого.

Саме ці молоді люди доклали своїх зусиль до відновлення Львівської Богословської академії, а сьогодні стоять біля колиски Українського Католицького університету в Україні. Як викладач ЛБА о. Гліб був вимогливим до студентів, але водночас їхнім улюбленим професором. Також він був духівником Львівської Архиєпархіяльної семінарії. Виконуючи обов'язки секретаря Апостольської нунціятури у Києві, отець Гліб обстоював справу акредитації богослов'я в Україні. З моменту заснування Українського Католицького університету його обрано до складу Сенату (Надзірної ради) УКУ.

Останні п'ять років Владика Гліб Лончина був капеляном руху „Віра та Світло" в Україні – руху, який вже рік розбудовує центр своєї місійної праці у Львівській Богословській академії.

Вірасвітлянський рух ґрунтується на переконанні, що кожна неповносправна особа є повноцінною людиною, що вона є потрібна і бажана у цьому світі і що Бог однаково любить усіх людей. Отець Гліб був капеляном п'ятнадцяти таких спільнот у семи містах України: „Ми дуже тішимося, що наш духовний провідник піднесений до архиєрейського служіння, – говорить директор Центру духовної підтримки осіб неповносправних та їхніх родин, що діє в ЛБА, Зеня Кушпета. – Тепер, ставши єпископом, він і далі буде духовним промотором нашого руху".

ЛБА

Повернення Шевченка

Хоча Тарас Шевченко помер понад 140 літ тому , його творча спадщина ще й досі належно не оцінена в Україні. Таке твердження може викликати незгоду багатьох, які назвуть багатомільйонні наклади його видань, пригадають про обов'язкове вивчення його творів у школі. Згадають і про те, що в Україні ретельно виконали заповіт Шевченка: поховали його на високій Дніпровій кручі. От тільки другу частину заповіту: „Не забудьте пом'янути незлим, тихим словом“ увесь час оминають. Точніше кажучи, кожен поминає так, як йому вигідно.

За часів царату поминали поета як співця народного побуту, садків вишневих коло хати і вродливих дівчат. Комуністичні ідеологи робили з Шевченка безбожника, апологета „дружби народів“. Далеко не всі з тих „поминальників“ взагалі читали Шевченкові твори, користуючись хрестоматійними уривками з них.

Водночас термінологія авторів багатьох публікацій про Шевченка була близькою до відкриття його творчої спадщини, але хибувала спрощеністю, схематичністю. Для того, щоб зрозуміти генія, можна не бути генієм, але треба бодай налаштуватися на його духовну хвилю, збагнути своєрідність його світобачення.

Так, Тарас Шевченко – народний поет. Але його народність полягає не в майстерному оспівуванні вишневих садків, а у відтворенні національної своєрідности свого народу. Микола Костомаров писав: „Тарасова муза прорвала якийсь підземний склеп, уже кілька віків замкнений багатьма замками, засипаний землею, навмисне зораною і засіяною, щоб сховати від нащадків навіть згадки про місце, де знаходиться підземна порожнеча“.

В Україні тепер настав час освітити цей склеп сонячним промінням правди про народ, його історію, його сутність. Таким свічадом має стати Шевченків „Кобзар“, пророче слово поета. Ні чужинські інвестиції, ні угоди з сильними сусідами, ні економічні реформи не матимуть такого впливу на відродження України, як пробудження, зцілення душі українського народу. „Як батька покинеш, сам марне загинеш“, – співалося у козацькій пісні. В творах Шевченка, у ньому самому втілено образ батька – козака і хлібороба, кобзаря і ремісника, споконвічного мешканця українського степу, який завжди шанував Бога, любив волю, не цурався жодної праці, умів дати відсіч ворогові.

У бібліотеці НТШ в Нью-Йорку є книжка 38-річного українського науковця Василя Пахаренка „Незбагнений апостол“, у якій автор зробив спробу вивільнити творчу спадщину Шевченка від догм вчорашнього дня. Він пише, що у нашу добу народження постіндустріяльного суспільства „Шевченко має бути збагненнішим, ближчим, суголоснішим, аніж будь-коли від часу присмерку фолкльорно-селянського світу“. Варто додати, що Шевченко має бути ближчим до свого народу також у часі повернення віри, пробудження національної свідомости, відродження гордости за рідну землю, посилення любови до свого. Шлях до цього – єдиний: не тільки мати Шевченкові книжки на полиці свого помешкання, а й повсякчас читати їх, черпаючи з них ту віру, любов і гордість.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про барвінок, що зацвів у лютому

Вчора, в останній день лютого, моя доня принесла мені китичку барвінку, що саме зацвів у її городі. Барвінок у лютому? Ні, це не помилка, але такі є примхи цьогорічної погоди, яка панує над східнім узбережжям Північної Америки. Ледве чи пригадуємо за довге півсторіччя, у якому вже довелося нам жити на цьому континенті, щоб було у зимових місяцях так соняшно і тепло, як цієї зими 2001-2002 року.

Оці веселі синьоокі квіти зовсім не належать до теперішньої пори року, а вже зовсім не до місяця, який в нашій мові найкраще говорить назвою про те, який він звичайно буває. Але, як бачимо, при потеплінні світового підсоння, про яке стільки пишуть і говорять у всіх засобах інформації, навіть вже назва „лютий“ видається не завжди актуальна. Принаймні, не була вона в цьому році такою у нашому місці проживання. Надприродно теплі дні, соняшне, безхмарне небо радували нас продовж грудня і лютого. Ми забули тут, в Нью-Йорку та його довкіллі, як виглядає справжня сніговія, ми заховали теплий, справді зимовий одяг і втішаємося безконечними соняшними днями і лагідним леготом вітру. Розуміється, що у такому цьогорічному підсонні квіти та дерева не знають, що сталося і, виведені зі свого правильного шляху розвитку, як ось барвінок, – цвітуть у зимі (бо ж не можна місяць лютий вже ніяк назвати весняним). Але коли ми, звичайні смертні, втішаємося такими несподіванками природи – не один терпить з цього приводу або думає зі страхом про недалеке майбутнє.

Сумують усі торгівці зимовим приладдям до спортів, до снігу, до відморожування двигунів в автах чи іншого засобу транспорту. Все це пролежало досі без ужиття і не давало ніяких фінансових прибутків. Сумують усі, що залежні на східньому узбережжі від зими як засобу прожитку на лещатарських з'їздах та їх довкіллі. З переляком розглядають наслідки щоденної соняшної погоди ті, які дбають про постачання води. Цілі довгі статті читаємо тепер у американській пресі про небезпеку посухи, яка вже загрожує, як бачимо зі світлин озер, рік та інших природніх засобів наводнення на східньому узбережжі. Читаємо про грізну небезпеку вогню в лісах східнього узбережжя та оглядаємо світлини, як вони горять.

Але ми, міщухи, яким ці усі небезпеки видаються далекими і неповажними, втішаємося кожним черговим днем сонця, безхмарного неба, температури, яку ніяк не можна назвати зимовою, і не думаємо про грізні наслідки загального потепління підсоння. І... втішаємося китичкою барвінку, що всміхається до нас, щойно зірваний у підміському городі. А барвінок у нас в традиції має особливе значення, бо саме ним ми завжди прибираємо великодній кошелик, несучи його до церкви. Чим будемо прибирати його в цьому році, коли Великдень припадає ще особливо пізно, аж на перший тиждень травня? Трояндами чи, може, бузком?

Ні, таки ці зміни в природі не так радують нас, як радше викликають неспокій. Як це все закінчиться? Як буде розвиватися дальше спосіб життя, коли забудемо, що це таке справжня сніговиця чи тридення „слота“ (як ми колись називали зливний, довгий дощ)?

Але наразі нас радує барвінок, що зацвів у зимовому місяці і приніс подих весни у нашу хату.

О-КА

Сучасний образ націоналізму: чи пішов на користь досвід минулого?

Від часу постання незалежної Української держави у суспільствознавчих, політологічних, науково-популярних і масових виданнях України періодично з'являються публікації, метою яких є з усіх можливих боків з'ясувати суспільне явище, відоме під назою „націоналізм". Останнім часом знову з'явився ряд статтей в періодиці пресі і виступів на радіо і телебаченні з цієї теми. Пропонуємо нашим читачам статтю з цього приводу в. о. директора Інституту філософії НАН України, члена-кореспондента НАНУ Мирослава Поповича, яка раніше була надрукована в газеті „День".

Питання це почасти термінологічне, оскільки під націоналізмом в європейській і американській традиції ніколи нічого позитивного не малося на увазі. В Европі, в літературі політичного характеру, націоналізм завжди діставав осуд, і тому в сучасних умовах перегляд оцінок націоналізму для американця чи европейця – це не перегляд змісту терміну, а перегляд ставлення до певного роду націоналістичних рухів, які не приймалися до 60-их років XIX ст., і з західньої точки зору іноколи стають прийнятними. І це зовсім інша дискусія, ніж дискусія у нас. В Україні вона точиться фактично навколо того, чи прийнятний, чи неприйнятний український націоналізм періоду громадянської війни (чи, як тепер називають, періоду Визвольних змагань); чи прийнятний націоналізм Степана Бандери – Андрія Мельника?

Це зовсім інша площина – власне, якщо ми приймаємо европейське ставлення до націоналізму, відбите в словниках, книжках, підручниках тощо, то ми можемо тільки запитувати себе, — чи цей націоналізм мав якісь позитивні риси або наслідки для сучасности. І тоді у нас буде відповідь на запитання, яке ставив перед собою европеєць і американець. Ми ж питаємо в загальному пляні, – була така публікація в „Дзеркалі тижня": чи може націоналізм взагалі розглядатися як щось позитивне? І відповідь дається позитивна, і говорять, скажімо, про здоровий економічний націоналізм. А види націоналізму, які „неприємні", просто проголошуються якимись девіяціями. Передусім визначімо, що ж ми маємо на увазі? Якщо говорити про загальну традицію, що була в Европі (і якщо будемо домовлятися називати ці речі так, як вони називалися там), – то націоналізм не ототожнювався із патріотизмом. До речі, точнісінько так було в нашій українській традиції. Так само розцінював усі свої погляди, скажімо, Михайло Драгоманов, який, власне, був засновником термінологічної традиції в цьому напрямку. Драгоманов говорив про себе, що він є космополіт і... патріот; людина світу, але разом з тим український патріот – і більше за нього тоді не зробив ніхто для України. Це не якесь самовизначення, а реальна річ.

Якщо ми домовимося, що націоналізм і патріотизм – то одне саме, тоді нема про що взагалі сперечатися. Під націоналізмом розуміється політична тенденція, а також культурна і економічна, оскільки вони можуть набувати політичного значення, яке полягає в тому, що переслідуються, насамперед, власні національні інтереси. Це і є націоналізм. Чи це є нормальне явище? Дивлячись у якому розумінні; якщо переслідування власних національних інтересів означає, – коли ми зважимо інтереси інших народів і зважимо свій інтерес, то за будь- яких обставин ми вибираємо свій інтерес, то це є те, що називається націоналізмом і не є прийнятним для европейського мислення. Воно намагається знайти такі розв'язання, які були б або компромісними, або (що є сьогоднішніми способами мислення) виходили б із загальнолюдських цінностей, і свої власні національні інтереси не переслідували б у тій формі, в якій вони виступали проти загальнолюдських норм і цінностей. Простий елементарний приклад – якщо мені потрібно для вирішення моїх національних інтересів розв'язати „нормальну" війну (я не кажу про економічну війну, не кажу про духовну, бо бувають і такі – мовні, наприклад), то я повинен відступити перед загальнолюдськими нормами; і це не є націоналізм. В таких випадках говорять, що наявна національна мотивація, і вона не закриває людині очі на те, чому вона в світі живе. І тут слово націоналізм недоречне. Всі ми якоюсь мірою любимо; в тому розумінні, що хтось готовий усе спалити навколо себе заради

(Закінчення на стор. 17)

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Археологічні відкриття у Батурині

Д-р Володимир Мезенцев

Кожний українець пам'ятає про трагічну долю Батурина, столиці гетьманської держави на Лівобережній Україні і резиденції славного гетьмана Івана Мазепи. Нищівне розорення цього міста російськими військами у 1708 році є однією з найдраматичніших подій української історії, яка значно вплинула на подальший розвій гетьманату.

До того, як Україна здобула незалежність, археологічне дослідження Батурина, як і всіх студій, пов'язаних з гетьманатом та І. Мазепою, було неможливим. У 1995–97 роках археологічна експедиція університету м. Чернігова почала розкопки в Батурині і зробила цікаві відкриття. Однак, через брак коштів, ці польові досліди довелось припинити на три роки. Завдяки фінансовій підтримці від Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці (з фонду ім. Антона Савицького), Канадського Інституту Українських Студій (з фундації Михайла і Дарії Ковальських), Фундації „Прометей" (Торонто) і пожертв від українських кредитівок, компаній та приватних жертводавців у Канаді й США, влітку 2001 року українські та канадські археологи відновили розкопки цього видатного міста східньої України. Проєкт спонзорує університет Чернігова спільно з Понтифікальним Інститутом середньовічних студій університету Торонто. Цей інститут адмініструє американськими та канадськими фондами, зібраними на ці досліди. Розкопками керує проф. Володимир Коваленко, завідувач відділу археології та історії України Чернігівського університету. У проєкті беруть участь д-р Володимир Мезенцев, професор-гість Славістичного відділу Торонтського університету, та проф. Мартін Дімнік, старший науковий працівник Понтифікального інституту середньовічних студій.

Археологи відтворили плян старого Батурина і розкопали залишки гетьманського палацу в центрі міста, укріплень Батуринської фортеці та будинків козацької старшини кінця XVII–XVIII ст. Були також досліджені рештки заміського палацу Івана Мазепи та його оборонні вали в околиці Гончарівка. На жаль, ці обидва муровані палаци були спалені в 1708 році, однак вдалось встановити час їх спорудження, загальні пляни та розміри і дещо дізнатись про архітектурний дизайн. Досліди показують, що гетьманський палац в центрі Батурина був побудований гетьманом Іваном Самойловичем (1672–87 рр.) у стилі українського бароко, а заміська резиденція Мазепи, закладена в 1700 році, – в стилі західньо-европейського бароко.

Знайдено багато уламків керамічного і скляного посуду та інші побутові речі, бронзові і срібні жіночі прикраси, фраґмент парчевої тканини, вишитої срібними та золотими нитками, козацьку зброю і люльки, польські та голяндські срібні монети XVII–XVIII ст. Цікавими витворами мистецтва є численні знахідки декоративних керамічних різнокольорових полив'яних кахлів з рослинними та геометричними орнаментами чи зображеннями озброєних кінних козаків і лицарів, птахів, мітичних звірів та іконописною символікою (херувими) місцевого і голяндського виробництва. Такими кахлями прикрашали печі чи каміни палаців. Встановлено, що у гетьманський період Батурин був провідним центром керамічного виробництва та виготовлення орнаментових кахлів. Звідси їх експортували до Чернігова, Ніжина, Києва та інших міст Гетьманщини. Ці археологічні знахідки свідчать про торговельні зв'язки зі Заходом та високий економічний і культурний розвиток столиці гетьманської держави.

Дослідники визначили, що розміри Батурина разом з околицями становили приблизно 100 гектарів, з населенням близько 20 тисяч осіб, наприкінці XVII ст. За писемними джерелами, місто мало 40 церков та два монастирі. У 1654 році воно отримало Магдебурзьке право міського самоврядування.

Це піднесення міста змінилося раптовим занепадом на початку XVIII ст., під час війни між Швецією і Росією. Після переходу гетьмана Мазепи з його військом на бік шведського короля Карла XII у 1708 році Батурин зазнав тотального розорення. Російська армія захопила і спалила місто, винищила його козацьку залогу і більшість цивільного населення, загалом близько 15 тисяч осіб. Сліди пожежі міста, руйнації гетьманських палаців і жител батурян засвідчені розкопками. У 2001 році археологи відкрили 16 поховань літніх чоловіків, жінок і дітей віком від двох до двадцяти років, які трагічно загинули під час роззанини. Череп однієї трирічної дитини має кульовий отвір в потилиці.

Від 1995-го до 1997 року чернігівські археологи також знайшли в Батурині біля 10 поховань. Багато з них мали сліди насильницької смерти, що дослідники пов'язують з погромом міста 1708 року. У похованні старшої жінки з розсіченим черепом знайдено обгорілу мідну іконку Богородиці з Христом-немовлям, виготовлену у майстернях Києво-Печерської Лаври. Ці драматичні археологічні свідчення про розправу московських карателів з мешканцями гетьманської столиці відзначав у своїх промовах екс-прем'єр України Віктор Ющенко, який неодноразово відвідував Батурин, його історичний музей та меморіяльні пам'ятники загиблим батурянам і гетьманові Іванові Мазепі. (Про

(Закінчення на стор. 15)

Д-р Володимир І. Мезенцев – специяліст з історії, археології та мистецтва середньовічної і модерної України та Візантії, професор Університету Торонто. Автор 36 наукових і науково-популярних публікацій з історії, археології та архітектури України-Русі українською і англійською мовами.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНС

Миколка Іверсон, син Мотрі і Глена Іверсонів, новий член 66 Відділу УНСоюзу. Записала свого правнука до УНС прабабця Марія Крижанівська.

Олександер і Анастасія Валтерси, діти Роми і Тимоті Валтерс, нові члени 66 Відділу УНСоюзу. Записала своїх правнуків до Українського Народного Союзу прабабця Марія Крижанівська.

Максим Зарицький, син Юрія і Пей Зарицьких, новий член Відділу 327 УНСоюзу. Записала свого внука до Українського Народного Союзу бабця Зеновія Зарицька, колишня довголітня секретарка 327 Відділу.

Роксоляна Гаврилів, наймолодша членка 388 Відділу УНС в Бей Гарбор, Фльорида. В члени записали Роксоляну її батьки Наталка та Роман Гавриліви, які три роки тому приїхали в США з України.

Максим Петро Білик, син Петрусі і Андрія Біликів, новий член 16 Відділу УНСоюзу. Записали свого внука до УНС бабуся Надя і дідусь Петро Гованські.

Померла Евстахія Мілянич

23 лютого 2002 року в Нью-Йорку відійшла у засвіти на 94-му році життя довголітня секретарка 450-го Відділу УНС „Пласт" Евстахія Мілянич, яка народилася в Братківцях біля Стрия в Західній Україні 1907 року. Евстахія Мілянич після приїзду до Америки включилася в громадське життя, була членом НТШ, УВАН, Українського Музею та Товариства „Самопоміч". Всюди була віддана громадській праці, котру виконувала з великим запалом та жертвенністю.

Св. п. Евстахія Мілянич

До УНС вступила в березні 1966 року, та в скорому часі була вибрана секретарем 450-го Відділу „Пласт", ч. 450, в Нью-Йорку. Секретарем відділу св. п. Е. Мілянич відпрацювала понад 32 роки. Третину свого життя вона присвятила розбудові 450-го Відділу УНСоюзу, постійно приєднувала нових членів, заохочувала відновляти своє забезпечення в УНС. Е. Мілянич взірцево провадила діловодство секретаря. За її віддану працю для УНС її обирали делегатом на п'ять конвенцій. За традицією Українського Народного Союзу, вона передала працю відділового секретаря своїй доні Мотрі Мілянич в 1998 році, одначе до останку цікавилася працею нашої організації і брала участь у зборах. Відійшла від нас віддана секретарка Відділу УНС та взірцева громадянка, котра не жаліла ні часу, ні труду для добра і розвитку нашої організації.

Евстахія Мілянич залишила в смутку дочок Зірку і Мотрю, синів Ігора з дружиною Ґерманою та Ростислава з дружиною Галиною, внуків Михайла, Маю, Алексу, Лісу. Похована св. п. Е. Мілянич на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

СЕКРЕТАРІ ВІДДІЛІВ ТА ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ

УНСоюз проголошує передконвенційну організаційну кампанію, від січня 2002 р. до 30 квітня 2002 р. Запрошуємо всіх секретарів, організаторів, радних, членів, та вибраних делеґатів на 35-ту Конвенцію взяти участь в цій кампанії.

ПЕРША НАГОРОДА: 500 дол. купон на подорож в Україну (Dunwoodie Travel Agency) або 500 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy).

Вимагається 15 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму 2,000 дол.

ДРУГА НАГОРОДА: 300 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy for $300)

Вимагається 10 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,500 дол.

ТРЕТЯ НАГОРОДА: 100 дол.

Вимагається 5 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,000 дол.

* Кляса Т-23 не зараховується до передконвенційної кампанії.

ANNUAL STATEMENT OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
FOR THE YEAR ENDED DECEMBER 31, 2001

ADMITTED ASSETS:

Bonds	$	46,412,285
Common stocks		2,961,096
Preferred stock		2,584,306
Mortage loans on real estate		9,076,203
Certificate loans and liens		298,540
Cash on hand and on deposit		839,601
Electronic data processing equipment		40,544
Life insurance premiums uncollected		80,317
Accident and health premiums due		2,001
Investment income due and accrued		894,251
Receivable from subsidiaries and affiliates		98,776
TOTAL ASSETS:	$	63,287,921

LIABILITIES, SPECIAL RESERVES AND UNASSIGNED FUNDS

Aggregate reserve for life certificates and contracts	$	48.758,919
Aggregate reserve for accident and health certificates		21,313
Liability for deposi-type contracts		642,766
Certificate and contract claims-Life		941,750
Premiums and annuity considerations received in advance		193,323
Interest maintenance reserve		227,017
Commissions to fieldworkers due or accrued		3,823
General expenses due or accrued		116,034
Taxes, licenses and fees due or accrued		168,236
Unearned investment income		133
Amount witheld or retained by Society as agent or trustee		8,887
Net adjustment in assets and liabilities due to foreign exchange rates		3,125,589
Liability for premium received in advance		606,688
Asset securities valuation reserve		438,007
Reserve for unpresented checks		287,092
Payable for securities		0
Orphan's fund liability		186,284
Printing plant expenses due and unpaid		431
Unexpired subscriptions to Official Publication		282,802
Deficit net worth of subsidiary		-19,923
Reserve for convention expenses		250,000
Heritage defense liability		2,000
TOTAL liabilities		56,241,171
Unassigned funds		7,046,750
TOTAL	$	63,287,921

GENERAL EXPENSES
INSURANCE

	Life	Accident and Health	Investment	Fraternal	Total
Rent	$ 372,661				$ 372,661
Salaries and wages	532,193	7,713	77,129	154,259	771,294
Insured benefit plans for employees	159,920	2,318	23,177	46,354	231,768
Legal fees and expenses	68,086				68,086
Medical examination fees	12,187				12,187
Fees of public accountants and consulting actuaries	189,183				189,183
Traveling expenses	1,328			1,328	2,656
Advertising	10,481			10,481	20,962
Postage, express, telegraph and telephone	32,678			32,678	65,355
Printing and stationery	19,903			19,903	39,806
Cost or depreciation of furniture and equipment	39,218				39,218
Rental of equipment	67,712				67,712
Books and periodicals	3,010			3,010	6,020
Bureau and association dues				2,936	2,936
Insurance, except on real estate	12,349				12,349
Collection and bank service charges	8,890		19,079		27,969
Sundry general expenses	20,188				20,188
Field conferences other than local meetings				18,512	18,512
Official publication				135,535	135,535
Expense of Supreme Lodge Meetings				23,232	23,232
Real estate expenses			1,245,752	474,126	1,985,563
Investment expenses not included elsewhere			8,925		8,925
Donation, Scholarships, Etc				151,543	151,543
Professional fees	10,240				10,240
Youth Sports Activities				618	618
General Expense Incurred	**$ 1,560,226**	**10,031**	**1,374,062**	**1,074,514**	**$ 4,284,540**
General expenses unpaid December 31, previous year	50,354	217	26,246	30,575	107,392
General expenses unpaid December 31, current year	54,863	231	27,777	33,163	116,035
General expenses paid during year	**$ 1,555,717**	**10,017**	**1,372,531**	**1,071,927**	**$ 4,275,897**

TAXES, LICENSES AND FEES
INSURANCE

	Life	Accident and Health	Investment	Fraternal	Total
State insurance department licenses and fees	$ 112,701				112,701
Other state taxes, including					
for employee benefits	7,565	110	1,096	2,193	10,963
U.S. Social Security taxes	46,021	667	6,670	13,339	66,697
All other taxes	2,880		5,103		7,983
Taxes, Licenses and Fees Incurred	**$ 169,167**	**777**	**12,870**	**15,532**	**$ 198,345**
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, previous year	108,087	24	239	477	108,826
Taxes, licenses and fees unpaid December 31, current year	167,339	29	290	579	168,236
Taxes, licenses and fees paid during year	**$ 109,916**	**772**	**12,819**	**15,430**	**$ 138,935**

Звернення до членства Українського Народного Союзу

Шановні члени!

Ми, на повний час затруднені члени Екзекутивного Комітету, бажаємо поділитися з вами позитивними осягами в УНСоюзі:

1. За останні три роки УНСоюз зменшив фінансові витрати у зв'язку з виданням двох тижневиків, „Свобода" і „Український Тижневик", до більш доступної нам суми 100,000 дол., – із суми, яка перевищувала мільйон долярів у 1997 році.

2. Продано комерційний будинок у Джерзі Сиiі, Н. Дж., який був дефіцитний, і закуплено набагато менший у Парсипані, Н. Дж.

3. Наш новий комерційний будинок є заповнений і вже тепер приносить зиск та буде приносити у наступні роки.

4. УНСоюз впровадив нову адміністративну комп'ютерну систему, яка вже справно працює.

5. Завдяки комп'ютерній системі ми змогли зменшити число працівників, не зменшуючи обслугу членів і членів управи відділів.

6. Переведено пряму збірку вкладок, згідно з вимогою забезпеченевого уряду у Н. Дж., а тепер усучаснюємо адресар.

7. Ми знизили вкладки на всіх полісах до найнижчої суми за 108-літню історію УНСоюзу.

У висліді цих акцій УНСоюз стоїть тепер фінансово набагато краще.

Все таки, щоб залишитися життєздатною братською організацією, УНСоюз мусить помітно збільшити число своїх членів, тобто продати більше грамот життєвого забезпечення. Цього ми не могли виконати і це завдання залишиться одним з найважливіших у майбутньому.

Понад 20 літ УНСоюз втрачав річно приблизно 2000 членів. Протягом років це привело до поважних втрат у членстві. З цієї причини Конвенція у травні 2002 року мусить застановитися над зміною Статуту для зменшення числа членів Головного уряду, що віддзеркалюватиме менше число членів, яке вони заступатимуть.

Коли УНСоюз начисляв поміж 87,000 і 89,000 членів, Головний уряд складався з 26 членів. Тепер УНСоюз має приблизно 50,000 членів і ще далі є 25 членів у Головному уряді. Працюючі члени Екзекутивного Комітету будуть пропонувати зменшити число Головного Уряду до 14.

Делегати на черговій конвенції повинні будуть також розв'язати проблему з нашою оселею Союзівка, яка ніколи не була прибуткова, але приносить тепер кожного року приблизно 500,000 дефіциту нашій організації.

З братським привітом –

У. Дячук – предсідник
М. Лиско – гол. секретар
С. Качарай - касир

Valuation Exhibit-December 31, 2001

Total admitted assets	$	63,287,921
LIABILITIES AND UNASSIGNED FUNDS		
Reserve for life certificate	$	48,758,919
Reserve for ADD certificate		21,313
Claim & accrued liabilities		7,460,939
Total liabilities	$	56,241,171
Margin of safety to certificate holders		7,046,750
TOTAL	$	63,287,921

The ratio of admitted assets to total liabilities at December 31, 2001 was **112.5%**

The ratio of interest earned on all funds during the year 2001 was **6.4%**

(Signed by)
EDWARD F. COWMAN, FSA, MAAA
BRUCE AND BRUCE COMPANY
(Consulting Actuaries)

ULANA M. DIACHUK
President

STEFAN KACZARAJ
Treasurer

Вклонімося, українці, пам'яті Тараса!

Кролевець зберігає цей переказ

З чорнобрової і сонцесяйної України вам пише учитель української мови та літератури, член Національної Спілки журналістів України, краєзнавець Михайло Попільнюх. Мені уже щастило друкуватись у редагованому вами чудовому, інформаційно насиченому часописі „Свобода". На жаль, я не маю змоги його регулярно читати. Вряди-годи друзі зі США та Канади надсилають мені окремі примірники. Сьогодні ласкаво пропоную вашій увазі свою статтю і поему кролевецького самодіяльного поета та журналіста Василя Сухомлина про перебування Тараса Шевченка на Сумщині. Матеріял маловідомий і, гадаю, буде цікавим для читачок і читачів вашого поважного часопису.

Великий український поет, національний Пророк, художник, філософ і просвітитель Тарас Шевченко прожив лише 47 років. Тяжке десятирічне заслання передчасно звело Кобзаря в могилу. З цих 47 літ Шевченко 24 роки був кріпаком, 10 – на засланні, а останні 10 – під явним і таємним наглядом царської поліції. Незважаючи на такі умови життя, він ще з ранньої юности і до останнього дня мріяв про одруження, щасливу сім'ю, дітей... Серед малюнків поета знаходимо креслення хати, яку мав намір побудувати для майбутньої родини.

Т. Шевченко неодноразово робив спроби одружитись, але примхлива доля вперто була проти його особистого щастя. На одному з моментів особистого життя Т. Шевченка хотілося б зупинитись докладніше.

У березні 1859 року поет приїхав з Петербургу в Україну, аби відвідати родичів, і з наміром одружитись. Зупинився у місті Корсуні (нині Корсунь-Шевченківський, Черкаської области) у троюрідного брата і свояка Варфоломія Григоровича Шевченка. Тут він познайомився з кріпачкою князя Лопухіна, бідною наймичкою, вродливою Харитиною Довгополенко. Поетові вона дуже сподобалась. Але освідчитись їй він не встиг.

Повертаючись знову до Петербургу, Тарас побував у багатьох містах і селах нинішньої Сумщини, бо шлях до столиці Російської імперії пролягав через Орел, Москву. Особливо багато місць освячені перебуванням Т. Г. Шевченка в північній частині Сумщини: Кролевець, Глухів, Есмань (нині селище Червоне, Глухівського району), Конотоп, с. Гирівка (нині с. Шевченкове, Конотопського району). Це були треті відвідини поетом Сумщини.

Вперше він побував тут у 1844 році, вдруге – у 1845 році. До речі, в багатьох своїх творах (в повістях „Капітанша", „Наймичка", поемі „Сон" - „У всякого своя доля...", вірші „Іржавець", „Щоденнику") поет згадує перебування на Сумщині.

25 серпня 1859 року Т. Г. Шевченко разом зі своїм близьким другом, уродженцем села Гирівки Ф. М. Лазаревським, зупинився на ночівлю у місті Кролевці, в сестри останнього, Глафіри Огієвської. Кролевець на той час був одним з найбільших центрів українського народного художнього ткацтва. Кролевецькі ткалі виготовляли перебірні рушники (найвідоміша продукція), скатерки, хустки, жіночі запаски, а також набивні тканини і килими.

Місцеві вироби прикрашались характерним орнаментом і малюнками, виконаними з властивою лише кролевецьким майстрам технікою складного перебору. Мабуть, недаремно народ назвав кролевецькі рушники королевськими – за їх урочистість, привабливість, вишуканість. Вони широко увійшли в побут українського населення. Т. Г. Шевченкові вони теж сподобались.

За народними переказами, він замовив їх кролевецьким майстрам собі на весілля. Того ж таки 25 серпня 1859 року він пише з Петербургу до В. Г. Шевченка: „Харитина мені дуже сподобалась. Чи так, чи сяк, але я повинен оженитись, а то проклята нудьга зжене мене зі світа. А Харитина сама найшлась. Навчи ж її і врозуми, що вона безталанною зо мною не буде".

Кролевецький самодіяльний поет і журналіст Василь Сухомлин на основі народних переказів, що побутували і побутують ще й досі на Кролевеччині, написав поему „Тарасові рушники". Вона мало відома широкому читацькому загалу. Ідейно-тематична і художня вартість твору заслуговують схвальних оцінок. Ви самі переконаєтесь у цьому, прочитавши цей твір.

Михайло Попільнюх,
село Чернеччина, Охтирський район, Сумська обл.

Василь Сухомлин

Тарасові рушники

Ще глупа ніч. Півні співати
Зорю лиш другу почали.
Тарас проснувсь, та задрімати
Вже більше думи не дали.
Харитя снилася: по воду
Зібралась, вийшла за поріг...
А він дививсь на стан, на вроду
І надивитися не міг.
І мріяв знов, як і в дорозі:
„От над Дніпром поставлю дім
З дубів, на липовій підлозі.
А господиня буде в нім
Харитя..." (Мрії, мрії).
„Вернусь, засватаю-таки!
Бо так без щастя й без надії
У самоті спливуть роки".
Як душно.
Вже й жнива минають,
А все не прохолодна ніч –
І знову в думці виринають
Ласкаві очі, тиха річ.
Підвівся. Вийшов. Ледь світає.
Тарас прислухавсь:
„Що за стук?
Та це ж сердега не дрімає
Сусід Глафіри ткач Кошук.
Не кида і вночі верстата,
Усе працює удівець..."
За чорним тином – чорна хата,
В віконці блима каганець.
Димид Кошук застиг на збанку
Й очам повірити не міг,
Як, повагавшись мить
на ґанку,
Тарас ступив через поріг.
– Біг – поміч!
Здрастуйте у хаті! –
З ткачем вітається Тарас.
– Спасибі! Раді, чим багаті!
Оце ж таке багатство в нас:
Лише верстата повна хата,
А ще кочерги, рогачі,
Приблуда-кішка волохата
І двоє діток на печі.
Торік померла їхня мати...
– Чому ж не женитеся знов? –
Спитав Тарас. – Та як сказати...
На світі є одна любов.
А все ж заслав, був, за вдовою.
На діти гляну – в серці щем.
Так мовить:
маю хліб з водою,
А за ткачем і хліб з плачем.
Отак купці мотають жили
Із нас, ремісників-ткачів, –
За хліба шмат й доби не ділим:
І вдень працюєм, і вночі.
Хай краще Біг вкоротить віку,
Ніж жити так, як живемо.
Ґдвоголового шуліку
Вже замість півників тчемо.
Зламала круто брови хмурі
Тарасу зморшка, наче рів:
– Ой, треба, треба грому-бурі!
І гряне буря на царів,
На всіх панів, купців і дуків.
Змете їх геть народна лють!
Бо присмоктались,
мов гадюки,
І кров людську, як воду, п'ють.
Змете, не лишиться і сліду! –
Із гнівом вимовив Тарас.
А потім лагідно Демиду:
– У мене справа є до вас:
Оце задумав оженитись
І власну хату збудувать.
Бо вже несила волочитись
І вік самому вікувать.
Отож з безсоння та безділля
Рішив до вас зайти-таки,
Щоб на весілля-новосілля
Замовить гарні рушники.
А ви, я знаю, майстер гожий.
Рівні в Кролевці не знайти.
На рушнику хай квітнуть рожі,
Барвінок стелиться крутий.
І півень щоб на нім недремний.
Нехай кричить, нехай горла,
Хай піднімає люд яремний
На двоголового орла!
– Для вас зроблю усе, як треба,
За вашу ласку і любов...
Вже спалахнув шматочок неба.
Півні зорю співали знов.
Тарас карбованця на лаві
Поклав. (Завдаток).
– Час вже йти...
Кричали гуси десь на плаві,
Туман клубився золотий.
І щось там жевріло в тумані...
Демид Кошук не стримав сліз,
Коли Тараса на світанні
Умчав у даль казенний віз.
З тих пір пройшли зима і літо.
На другу зиму – нагла вість,
Що не прийде, доки світу,
За рушниками жданий гість.
Вони давно в ткача готові.
Не бавовняні, а лляні.
І не шуліки двоголові
На них, а півні вогняні.
Ті рушники – життя окраса –
Не радують ткача-митця.
Бо вже нема, нема Тараса,
Немає любого співця...

* * *

Був травень. Тихе надвечір'я.
А по Кролевцю – вість сумна,
Що в Огієвських на подвір'ї
Стоїть Тарасова труна.
Ішли пригноблені і вбогі,
Зігнуті горя тягарем.
Біля труни в мовчанні строгім
Прощались з рідним Кобзарем.
Дівчата клали цвіт калини
Під журний спів і тихий плач.
Як тінь, стояв край домовини
В тяжкій журбі змарнілий ткач.
Ось рушники свої червоні
Він розгорнув, поклав на гріб.
І покотилися солоні,
Гарячі сльози, наче дріб:
– Бажав ти хати і дружини,
Кобзарю милий... Де ж вони?
Холодно-білий цвіт калини,
Безмовна темрява труни.
Хотів ти в новий дім окрасу...
Нехай же щирий дар ткача
Тебе навіки, наш Тарасе,
Із Україною вінча.
Летіть, півні мої, співайте,
Кричіть,
горлайте на весь світ:
„Поховайте та вставайте" –
Святий Шевченків заповіт!

Т. Шевченко поруч з Акакієм Церетелі – на марках України і Грузії

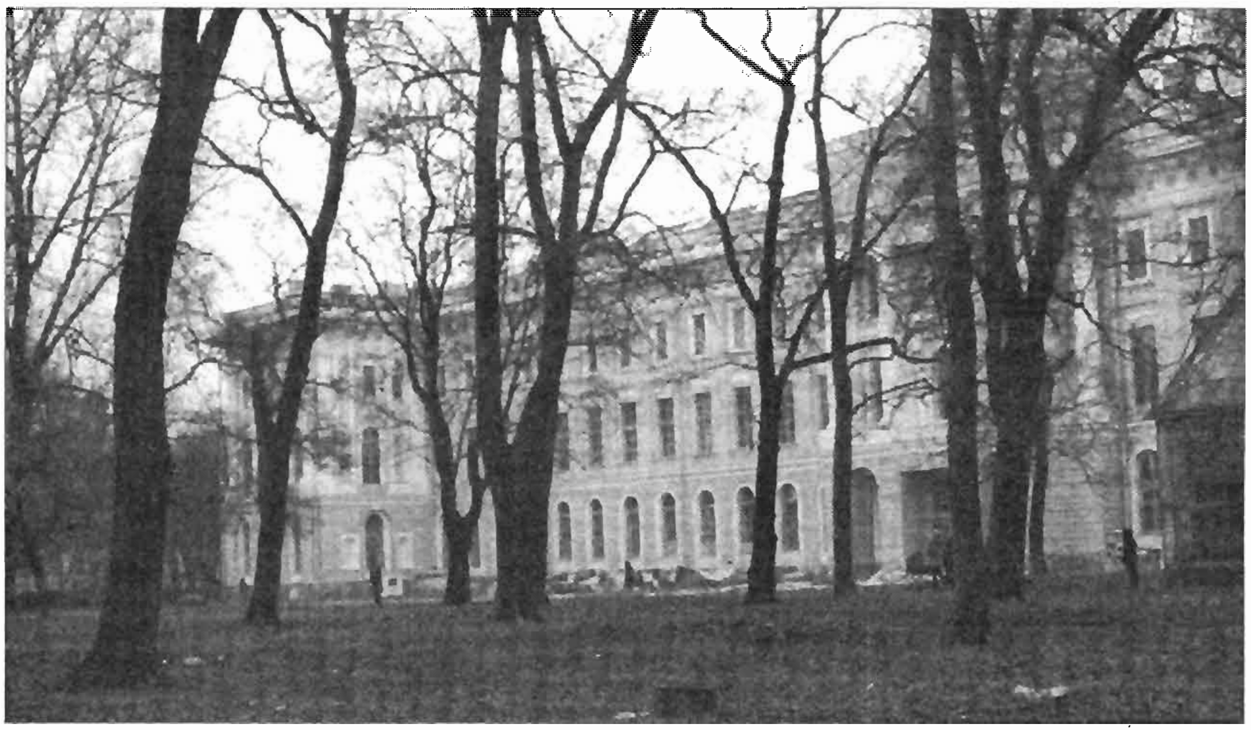

19 грудня 2001 року пошта України випустила дві марки – зчіпку з портретами Тараса Шевченка та Акакія Церетелі (1840-1915). На марці із Т. Шевченком наведено рядки із твору Шевченка „Кавказ": Борітеся поборете, Вам бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!". На марці із портретом А. Церетелі є його переклад грузинською мовою цієї самої цитати із „Кавказу". Одне тільки є зле: слово „Бог" написане з малої літери, не так, як писав Т. Шевченко.

В інших християнських країнах вже напевно почулися б протести на таке видання, а в Україні – тиша. Дві марки з таким же малюнком видала і Грузія. Марки – це документи, які йдуть по цілому світі. Про це варто пам'ятати видавцям.

Андрій Даріян Сольчаник,
Мідія, Па

Санкт-Петербург: Шевченкові адреси

Академія мистецтв, у якій жив і помер Тараса Шевченко.

У Санкт-Петербурзі зимової пори фотографувати важко: замало світла. Але зробити світлини з будинків, у яких жив Тарас Шевченко було важко й через помітну занедбаність цих будівель. Їхні колишні власники жахнулися б, коли б побачили свої володіння у сучасному стані. Але маємо те, що маємо...

До Санкт-Петербурґу Шевченко потрапив з челяддю Павла Енґельгардта в лютому 1831 року і жив у найнятому поміщиком помешканні на вулиці Моховій, а пізніше – на Московському проспекті у колишнього кріпака, відтак маляра Василя Ширяєва, в артіль якого поміщик віддав Тараса на чотирирічне навчання. Хлопець брав участь в оздобленні столичних палаців. Третього червня 1838 року Тарас Шевченко, діставши волю, покинув артіль Ширяєва і розпочав навчання у Академії мистецтв. Ширяєв з цієї нагоди був змушений відмовитись від замовлення на оздоблення залів Александрійського і Михайлівського театрів, оскільки втратив в особі Шевченка кращого рисувальника.

> *О, Великий Кобзарю, наш батьку!*
> *Хоч ти тілом спочив вічним сном,*
> *Та твій дух все живе й буде жити*
> *В Україні, над рідним Дніпром.*
>
> **Микола Горішний,**
> Нью-Джерзі

Тарас перейшов жити з ширяєвського горища у помешкання в будинку ч. 13 на З'їздівській вулиці Василівського острова, поруч з Академією. Будинок належав М. Шиловій.

24 листопада того ж року він переїхав жити до свого земляка Івана Сошенка в будинок ч. 47 на 4-ій лінії Василівського острова, де жив до 18 лютого 1839 року, коли оселився на 6-ій лінії, в будинку ч. 29, який належав генеральші Кононовій. У неї наймала помешкання мадам Йогансон, до якої пристав на житло студент Тарас Шевченко. Причина переходу від Івана Сошенка була романтична: їхня дружба охолола через присутність у помешканні Марії (Амалії) Европеус – племінниці господарки, яка фліртувала з обома. Але перед виїздом Сошенка в Україну земляки помирилися. Коли поет помер, І. Сошенко супроводжував його домовину до Канева.

У мадам Йогансон Тарас Шевченко жив недовго, бо знайшов постійне житло в помешканні свого приятеля, учня Академії Григорія Михайлова, в будинку Аренса – ч. 4, на 7-ії лінії. Наступної зими, з другої половини грудня 1839 року, Шевченко захворів на тиф і до початку квітня жив у приміщенні Академії у свого товариша, теж студента, але значно молодшого віком Федора Пономарьова, аж доки того попередили про наступне виселення його на приватну квартиру.

Відтоді і до осені 1844 року Шевченко жив в будинку ч. 8 на 5-ій лінії Василівського острова. З уваги на тривале проживання поета саме у цій будівлі на її фасаді встановлено пропам'ятну дошку. Будинок належав Кастюріній. Разом з Тарасом жив його приятель з часів праці у Василя Ширяєва, відтак співучень Федот Ткаченко, який у вересні поїхав в Україну вчителем малювання.

Восени 1844 року Тарас Шевченко переїхав на своє останнє студентське помешкання у Петербурзі, в будинок Бема (ч. 3 на 2-ій лінії Василівського острова), а 25 березня 1845 року поїхав в Україну.

Після визволення з війська Тарас Шевченко приїхав до Петербургу 27 березня 1858 року й оселився в помешканні знайомого з оренбурзьких часів Михайла Лазаревського на Набережній ріки Мойки, ч. 93, де проживав до перших днів червня, коли йому надали можливість оселитися у помешканні-майстерні Академії мистецтв, де й скінчилося життя поета.

Левко Хмельковський

Пропам'ятна дошка на буд. 8 П'ятої лінії.

Через ці двері заходив Тарас Шевченко – студент Академії мистецтв.

Будинок ч. 4 на 7-ій лінії, у якому Т. Шевченко жив у 1838 році.

Будинок ч. 8 на 5-ій лінії, в якому Т. Шевченко жив чи не найдовше.

Перше помешкання Т. Шевченка на З'їздівській вулиці, 13, після визволення з кріпацтва.

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Березень 2002 р., ч. 19

Тарас Шевченко у нашому житті

Попри всі намагання наших ворогів, ми, як нарід, живемо. В цьому допомагає зокрема дух Шевченка, якого ми вшановуємо нашим щорічним святкуванням. Кожного року ці свята дають нагоду поміркувати про життя великого поета, його ролю в історії українського народу.

Народився Тарас Шевченко в самій гущі нашого народу, у самому центрі нашої землі, приблизно рівновіддалено від Чигирина, Умані та Канева, в селі Моринцях, у кріпацькій родині, в неволі.

Проте малому Тарасові таки вдалося опанувати початки церковно-слов'янської мови й письма. У 1828 році його пан Павло Енґельгардт бере Тараса з собою до Вільна, де Т. Шевченко-хлопець поглибив своє письменство, познайомився з польською патріотичною молоддю, навчився польської мови. У 1831 році П. Енґельґардт переїздить до Петербурґу й бере з собою кмітливого козачка, де віддає його в науку до декоратора палаців. У парку, де Тарас вночі змальовував скульптури, його побачив земляк, учень Академії мистецтв І. Сошенко. Завдяки йому талановитий юнак зустрів нових друзів, які, врешті, допомогли вийти на волю, стати учнем великого мистця Карла Брюлова.

Тараса Шевченка мучила неволя свого народу. Дещо легшало, коли співав українських пісень. Під їх впливом і на їх зразок почав писати, виливаючи в своїх віршах народні долю й сподівання та осуд поневолювачам. Уже в 1840 році видав свою першу збірочку. Саме поетична творчість принесла Шевченкові всесвітню славу. Російські літературознавці писали, що такого поета, як Т. Шевченко, у себе вони назвати не можуть, польський літературознавець Сирокомля каже: „Великі поети Шекспір, Ґете і Міцкевич, та Шевченко перевищив їх своїм поетичним хистом", а шведський вчений Альфред Єнсен сказав, що коли б Шевченко не написав нічого, крім поезії „Садок вишневий коло хати", то й тоді він був би найбільшим поетом. Ці висловлювання наведені у збірці відгуків про Шевченка літературознавців з 60 країн світу.

Шевченкові вірші є висловленим виразом його єдности з життям України, із нашим життям. Про це свідчать самі про себе начала творчости Шевченка, які є началами самого життя. Ще перший дух України – Григорій Сковорода кликав не випускати з уваги, що „без розуму, хоч на волі, світ минає марно". Без свого розуму життя марнотратиться, не стає справжнім. Розум, воля, любов, правда, мир, добро, відповідальність – начала справжнього життя. Це може бачити кожен, хто не сплутає й не підмінить справжнього життя з тілесним, тимчасовим перебуванням на землі. Позбавити себе справжнього життя може тільки сама людина і сам народ, проте тілесне життя, проте народнє життя у людини й у народу можна відібрати, на що й заповзялися наші вороги. Біда вся у тому, що ми сплутуємо фізичне життя зі справжнім і тому не бачимо важливости тілесного життя у справжньому, та що ми схильні чужими думками підмінювати свої, а потім уважати їх за свої й боронити ті чужі думки, як свої, всією Богом нам даною силою. Біда в тому, що ми даємося одурювати себе, а тому й відбирати в нас наше життя.

Шевченко поставив наголос саме на триєдиній волі: воліти розсудити своєю мудрістю, вибрати своєю волею, а не щоб хтось для нас вибирав, і здійснити своєю волею, щоб було „не прошене й не дане й ніхто не взяв би за своє". Щоб стати вільним від смерти.

Зі одинадцяти тисяч слів свого лексикону, Т. Шевченко слова „воля" та „думка" зужив понад 500 разів, а „любов", „правда" та „добро" – понад 300 разів. Це до того, що цими словами позначені ті начала вічного у повноті блага життя, які необхідно мати людині й народові, щоб ніхто їх не пересилив і не знищив. Ми усі ці начала, або засади вічного у повноті блага життя, однією з яких є воля, уже маємо в собі, але воля тим і є волею, що ніхто не присилуваний їх сприймати і ними ставати, а тільки запрошений. І запрошений по Божому: або-або. Або уживеш Богом тобі дану волю й будеш вільним, а коли не вживеш своєї волі, тоді її вживе хтось інший, чужий, а ти без волі щезнеш.

Вжити для себе людську волю може не тільки хтось інший, зовнішній, а й власні неґативні начала: пиха, примхи, збочення, забаганки й т. д. Ці начала „чорного духу" й укладаються в людину саме для того, щоб вона, їх перемагаючи, виростила наявну в собі волю і нею стала. Ніякі зовнішні поневолювачі тоді ні людини, ні її народу не пересилять.

Святість походження, і духовного, і тілесного, має утримуватися свідомою триєдиною волею, щоб не обезріднитись і не щезнути і як людина, і як нарід. Не переінакшитись, не знелюднитись, не винародуватись. Бо ворожі сили діють наполегливо й невпинно. Ще в 1933 році італійський консул Ґраденіґо повідомляв свій уряд, що один великий чин ГПУ в Україні сказав йому, що уряд має змінити етнічний склад українського народу. Перепис населення України 2001 року виразно показує, як здійснюється намір переінакшити Україну.

Тому що на сторожі нашого життя стоїть поставлене Шевченком його слово, переінакшити нас як нарід не вдається. У переписі застосовувалися підступ, брехня, фальшування й насильство. Потайки від народу була підготовлена армія українофобних переписувачів, які вели „перепис" не в анкети, як то за законом належиться, а в нотатники, щоб потім заповнити анкету так, як вони були навчені. Переписувачі, не питаючись, записували українців „руськими", а хто протестував, того лаяли й ображали. Це все для того, щоб невдовзі провести референдум за „народньою ініціятивою", за кучмівським зразком і вимагати узаконити російську мову, а українську геть вижити.

У поставленому Шевченком на сторожі нашого життя слові зрощені в єдність усі життєносні начала вічного життя і життя його власного. Це ми сприйняли духом й утримуємо своє сприйняття щорічними святкуваннями днів Шевченка. Цей чин духовного єднання народу зі своїм речником, з духовним єством самого себе, єдиний у світі.

Немає іншого випадку в світі, де духовне, а у великому випадку й фізичне життя народу й життя його співця настільки було б тотожним. Для нас це стало вже звичаєм і ми не помічаємо святости цього явища, явища, яким ми утримуємося при житті. Доки будемо вірні цій своїй святості та її зберігатимемо, доти житимемо. То ж із святом Шевченка будьмо здорові!

Іван Головацький,
Австралія

Вшановано пам'ять поета

Пам'ятник Т. Шевченкові у Ашгабаті, Туркменістан. Фото: Фелікс Хмельковський.

З ініціятиви колишнього посла України у Польщі Дмитра Павличка у Варшаві встановлено пам'ятник Т. Шевченка. Ініціятиву посла підтримало Об'єднання українців у Польщі, котре, як громадська організація, є виконавцем пам'ятника. На світлині: біля пам'ятника Кобзареві тодішній посол Дмитро Павличко (третій зліва) серед представників будівельної фірми.

Ігор Щерба,
головний редактор тижневика „Наше слово"

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Дякуємо!

На діяльність Фундації, яка в 2001 році видала з каси близько 54 тисяч долярів допомоги українській пресі, науковим установам та тим, що ширять українську свідомість, щоб Україна стала українською Україною, останнім часом надійшли пожертви від таких осіб: 100 дол. – Валентина і Леонід Чудовські, по 50 дол. – Дарія Витвицька та Люба Шевченко в пам'ять свого брата Миколи Дзябенка, відомого діяча ОДУМу та УРДП, в 25-ту річницю його відходу в інший світ, по 30 дол. – Андрій Олесюк та Іван Свириденко, по 25 дол. – Медислав Литвиненко та Леонід Ліщина.

Фундація всім щиро дякує! Пожертви на Фундацію звільнені від податку в США. У Фундації можна придбати книги, видані Фундацією в Україні та в діяспорі, висилаючи замовлення на адресу, подану на сторінці.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Традиційний Щедрий Вечір

НЬЮ-ЙОРК. – Членки 83-го Відділу СУА в Нью-Йорку з їхніми родинами і гостями спільно відсвяткували Щедрий Вечір 18 січня 2002 року, в домі Товариства „Самопоміч". Також присутніми були ігумен о. Маріо Дацишин з парафії св. Юра і о. диякон Юрій Малаховський. На прохання голови відділу Стефи Косович о. Маріо поблагословив вишивану ікону Зарваницької Богородиці, яку вишив о. д-р Дмитро Блажейовський у Львові. Ікону придбав відділ і вона буде прикрашувати нашу домівку. Під час Щедрого Вечора союзянки і гості щедрували і колядували. Успіх „Щедрого Вечора" – це заслуга наших членок: М. Шепарович, С. Косович, Л. Закревської, А. Сафіян, Г. Оберишин, Н. Рак, М. Палій та інших. На фото (зліва): Л. Закревська, Є. Косович, В. Більнюк, о. Маріо Дацишин, Д. Ґенза. Сидять д-р Тетяна Доберчак і М. Доберчак.

Володимира Біланюк,
пресова референтка 83-го Відділу СУА

Добродії Фундації УВУ

НЬЮ-ЙОРК. – Подружжя Володимира та Галини Балабанів зі штату Нью-Джерзі створило постійний Стипендійний фонд свого імени для Українського Вільного Університету при Фундації УВУ в Нью-Йорку в сумі 10 тисяч долярів. Володимир Балабан, уродженець Тернопільщини, з юних літ виявляв любов до землі, вів спільно з батьками своє господарство. У 1937 році він узяв шлюб з дівчиною з Америки, з якою додалося нове господарство на Збаражчині. Але усе було втрачене у вирі війни. Оселившись у США, родина придбала фарму.

Управа Фундації УВУ щиро вдячна добродіям за створення Стипендійного фонду, з якого користатиметь українська наука і студенти.

Оксана Луцька

Володимир і Галина Балабани.

„Віддати...

(Закінчення зі стор. 4)

яльна комісія у справі Великого голоду в Україні, якої виконавчим директором був д-р Джеймс Мейс (нині мешканець Києва).

Совєтська верхівка готувала відзначення 70-річчя більшовицької революції і серед іншого розглядала, в який спосіб признатись до голодомору 1932-33 років. Але коли на початку листопада Горбачов виступав у Кремлі з доповіддю, присвяченою 70-ій річниці революції, він про Великий голод в Україні не згадав.

У викладанні історії колективізації він дотримувався сталінської схеми, пише проф. Кульчицький, і продовжує:

„В. Щербицький не міг наслідувати приклад свого патрона, адже голод лютував саме в Україні.... 25 грудня 1987 року, коли святкували 70-річчя встановлення радянської влади в республіці, перший секретар ЦК КПУ виступив з довгою ювілейною промовою. В ній знайшлося місце шести-семи рядкам про голод. Уперше за 55 років член ЦК КПУ порушив сталінське табу і вимовив це слово: „голод". Відтоді історики отримали можливість вивчати і публікувати документи".

Як писав англійський поет Теннисон: „The old order changeth, yielding place to new".

Три жінки - три наукові погляди

НЬЮ-ЙОРК. – В останньому часі мали ми нагоду почути у щотижневих доповідях в Науковому Товаристві Шевченка в Нью-Йорку три різні своїми науковими напрямками жіночі сили, що представили нам предмети своїх постійних зацікавлень.

9 лютого ми слухали доповідь д-ра Тамари Гундорової на тему, яка є для неї особливим предметом наукових дослідів, – це взаємини між Ольгою Кобилянською і Лесею Українкою, які вона називає „жіночим платонічним романом". Ці стосунки, які деякі дослідники підсувають під лезбіїзм, д-р Гундорова пояснює радше як „платонічну любов", даючи на це численні приклади з творів обидвох наших найбільше відомих письменниць XIX сторіччя. Все ж тема доповіді, дещо дражлива та делікатна, мусіла викликати у слухачів зацікавлення та численні коментарі, але одночасно подив до їхньої творчости.

Наступної суботи, 16 лютого, д-р Олександра Гнатюк, професор катедри слов'янських мов і літератур Варшавського університету, перенесла слухачів у сьогоднішній світ української літератури, пояснюючи проблеми культурної самоідентифікації в українській літературі 1990-их років. Вона представила сьогоднішні літературні процеси в Україні, зосереджуючись на двох літературних „школах" – івано-франківській та житомирській. Вона також представила прихильників однієї та другої групи, орієнтацію одних на Европу, а других – на відкинення чужих зразків. Характеристична також, на її думку, взаємна неприхильність обидвох груп, як також підлеглість певним тенденціям навіть талановитих письменників. Все ж для д-ра О. Гнатюк є позитивним, що маргінальні культурні центри тепер так сильно дійшли до голосу і набирають у загальному літературному підсонні такого значення. Присутні на доповіді д-ра О. Гнатюк з великою цікавістю слухали її аналізу літературних течій в сьогоднішній Україні. З приємністю ми завважили серед присутніх десятичленну групу студентів із Українського клюбу університету Корнел, які з увагою слідкували за доповіддю д-ра О. Гнатюк.

Поворот до політичного життя України відчули ми на третій і, може, найвагомішій своїми дослідами доповіді жінки-науковця Патриції Кенеді Ґрімстед в суботу, 23 лютого, на тему українських архівів та їхньої долі після Другої світової війни. Тема незвичайно цікава і зібрала доволі багато слухачів, а д-р Ґрімстед виявилася глибоким знавцем цієї складної теми, автором великої за обсягом праці, що саме недавно мала презентацію у Гарвардському університеті під назвою „Trophies of War aud Empire". Про її довголітні зусилля у врятуванні архівів, що належать Україні, говорила вона з незвичайним знанням та теплотою, яка прямо дивувала слухачів, коли взяти до уваги, що таке знання і таку любов до України виказує людина неукраїнського роду. Присутні мали нагоду також, поруч із з'ясуванням проблем повернення архівів до первісного власника, послухати про ряд проблем реституції та стосунків поміж поодинокими державами у цьому питанні.

Три доповіді – три такі різні теми, але кожна із прицілом на Україну, стали поважним вкладом у наукову скарбницю НТШ. Шкода, що періодичні наукові доповіді, якими вміло провадить проф. Анна Процик, викликують тільки скромне зацікавлення серед української громади Нью-Йорку.

О. Кузьмович

„Вісла" – наша незагойна рана

Петро Часто

Казав колись В. Винниченко, що українську історію не можна читати без брому. Казав він це тоді, коли з трудом, а все ж таки ще можно було її читати – ще перед Великим голодом, перед сталінськими репресіями, перед ріками крови і горами безвинних жертв, перед Другою світовою війною, котра сповнила нашу національну історію новим горем, що має назву – Акція „Вісла".

Не дуже поможе й бром, коли оглянемося на гірку долю тисяч родин, зігнаних з рідної землі. Кожна душа незримо пов'язана з місцем народження, зі світом дитинства, для кожної людини її край – неповторний і незаступимий, але треба знати особливості української психіки, щоб зрозуміти, що для українця означає навіки втратити хату, обійстя, стежку до криниці й до поля, яку протоптали ще діди й прадіди. Майже шістдесят літ збігло з того лихого часу, а біль годі втамувати. Не лише нам, – нехай більше нікому не доведеться переживати щось подібне, але щоб воно не повторилося, наша історична пам'ять мусить зберегти всі обставини, всі подробиці „Вісли".

До видань на цю тему нещодавно додався черговий солідний вислід творчої праці Фундації дослідження Лемківщини – 6-те число „Анналів Лемківщини", яке вийшло у Кліфтоні, Н. Дж., під редакцією Марії Дупляк. Один з розділів книжки складають матеріяли регіональної наукової конференції „Акція 'Вісла': причини і наслідки", яка відбулася 19 квітня 1997 року в Івано-Франківську. Розділ цінний доказовістю, посиланням на документи, в тому числі польські. Можна сказати, зроблено поважний крок в напрямі з'ясування, хто ж був автором акції „Вісла" – Варшава чи Москва? Цитуємо Романа Дрозда („Основна мета акції „Вісла"): „Уряд СРСР, реалізуючи імперіялістичну політику, прагнув до підпорядкування країн Центальної і Східньої Европи та розширення своєї території на заході, що проявлялося у територіяльній експансії коштом сусідніх держав, зокрема Польщі. З цією метою 20 липня 1944 року у Москві було створено польський комуністичний уряд під назвою – Польський комітет національного визволення (ПКНВ). Він став для радянської сторони знаряддям реалізації імперіялістичних намірів стосовно Польщі". З польського боку саме цей ПКНВ підписав угоду з Українською РСР про обмін населенням і встановлення свавільно прокладеного етнічного кордону між Польщею та СРСР. Отже, практично акцію „Вісла" здійснили польські комуністи, маріонетки в руках Сталіна. Оскільки ж ні лемки, ні надсянці, ні холмщаки не виказували найменшого бажання залишати свої землі добровільно, „перед органами влади постала дилема: визнати право українців залишитися на своїй рідній землі чи змусити їх до виїзду. Вибрано останній варіянт, оскільки тільки він відповідав загальній концепції однонаціональної держави".

Декілька матеріялів івано-франківської конференції висвітлюють і документують важливу грань боротьби УПА – її готовність захищати українське населення від насильних депортацій і потрійного терору – з боку совєтських енкаведистів, Війська Польського і польських боївкарів; але разом з тим УПА була абсолютно вільна від самоцільної антипольськости.

Степан Чапуга („Боротьба ОУН-УПА проти депортаційної політики Польщі та СРСР у 1944-1947 р.р.") подає цю надзвичайної сили і щирости листівку-звернення УПА: „Поляки! Сьогодні вивозять нас, а завтра – вас. Наша доля однакова. Тільки вас ще обдурюють польським мундиром, гербом, виборами. Однак керує всім не польський народ, а Сталін і його кліка. Не вірте їм... Наша доля залежить від нашої спільної боротьби. Тож вставайте до цієї боротьби... Хай живе вільна незалежна Україна! Хай живе вільна незалежна Польща!".

Оточена з усіх боків непримиренними у своєму антиукраїнстві ворогами, УПА навіть у вимушених відплатних акціях зберігала честь і дух лицарства. Ось текст одного з її наказів: „Не вільно забивати жінок, дітей і старих. Так нам наказує наша революційна мораль, хоч ворог чинить інакше, коли нападає на наші села".

У книжці знаходимо цінні відомості про недовгу, проте повчальну для історії обох народів бойову співдружність УПА і польської партизанської формації „Воля і незалежність" (Григорій Керниця, „Участь військових структур Польщі, Чехословаччини і Радянського Союзу у реалізації депортаційної політики на Закерзонні"). Більше того, наукова об'єктивність змушує українських дослідників сказати, що „у своїй масі польський народ у 1947 році соромився акції „Вісла", засуджував її. Оперативні донесення виконавців акції дуже часто сповнені скарг на польське місцеве населення, яке допомагало українцям в оформленні фальшивих документів, переховувало тих, хто ухилявся від виселення, нерідко подавало допомогу українському підпіллю..." (Степан Макарчук, „Згуба Лемківщини як злочин проти українського народу").

Все ж несправедливість взяла верх – і Лемківщина, Холмщина, Надсяння, одвічні українські території, перестали ними бути, варшавський і московський шовінізми під корінь підрубали умови етнічної цілісности народу. На жаль, в наступні після „Вісли" десятиріччя антиукраїнське зло вже діяло за інерцією. „З допомогою засобів масової інформації влада через десятиліття вела неперебірливу антиукраїнську пропаганду, виховуючи в масах польського населення неґативний стереотип українця.

Все це було продовженням післявоєнного геноциду" (Степан Дзвінка, „Тріяда: геноцид – суд – реституція"). З болем, який передається читачеві, пише цей автор про сьогоднішнє невідрадне життя української меншини у Польщі, пропонуючи єдиний вихід, який, проте, дуже тяжкий для здійснення: „Українці у Польщі заплатили страшну ціну за своє українство, за оборону своєї землі, свого майна, своїх сімей. Єдине, чим людей можна вшанувати, – це їхнє повернення на свої історичні землі. Люди мають заопікуватися похороненою своєю історією в тисячах цвинтарях. Душі похоронених цього вимагають...".

Все ж найбільше вражають у 6-му числі „Анналів Лемківщини" тексти, вміщені у розділі „Спогади": підпільниці УПА „Степової" – „Морди в селі Завадка Морохівська", Івана Кирпана – „Про важкі післявоєнні роки та переселення в Україну", Івана Лика – „Концтабір в Явожні: 'Праця ушляхотнює людину' ". Тут справді – пий бром чи не пий, уже ніколи не забудеш прочитаного. Бо коли йдеться про горе, пережите десятками і сотнями тисяч українців Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя, то це горе усієї України, горе кожного з нас... У газетному відгуку на це видання нема можливости перечислити усі вміщені матеріяли, однак усі вони мають високу пізнавальну і виховну вартість.

Обрамлюють книжку подане на початку дослідження Юліяна Тарновича „Польська політика в Лемківщині", рукопис якого зберігався в бібліотеці-архіві НТШ в Нью-Йорку, і наприкінці – розділ „Документи", який ставить тему акції „Вісла" у контекст українсько-польських взаємин після постання незалежної Української держави.

На дрібних мовних хибах не будемо зупинятися. Єдиний недогляд, на який хотілося б одержати якесь пояснення – це відсутність числа-індексу, так званого ISBN, за яким кожне видання легко знайти у морі книжкової продукції.

У справі придбання 6-го числа „Анналів Лемківщини" можна звертатися до Головної управи Організації оборони Лемківщини: The Lemko Research Foundation , P. O. Box 7, Clifton, N. J., 07011- 0007. Ціна – 20 дол. з пересилкою.

Монографія про д-ра М. Прокопа

Минулий рік був досить багатий на цікаві монографії і спогади. З них варто згадати книжки проф. Юрія Шевельова, о. мітрата Віктора Поспішила (по-англійськи), Владики Стефана Сулика й інші. Серед монографій помітні – про Миколу Лебедя, Анатолія Камінського і Мирослава Прокопа. Автором згаданих монографій є О. Панченко.

Монографія про Мирослава Прокопа цікава під різними аспектами, адже йдеться про провідного члена націоналістичного руху в Україні і діяспорі, члена-засновника Української Головної Визвольної Ради, визначного політика і публіциста. Також звертає на себе увагу автор монографії д-р Олександер Панченко, юрист з Полтавщини, який взявся зорювати довголітню українську цілину, щоб відкрити невідому для українського народу, зокрема на східніх і південних землях України, історичну сторінку українського визвольного руху.

Це відкриття робить не учасник того руху, тих подій, але людина, яка вповні усвідомила важливість боротьби за національне визволення і цим усвідомленням намагається поділитись з ширшим колом земляків. Знаємо, що ще й сьогодні ні українська держава, ні український парлямент не спромоглися визнати ОУН-УПА воюючого стороною у Другій світовій війні.

Мирослав Прокоп належить до виняткових особистостей у нашому визвольно-революційному, політичному і громадському житті. Він належав до тих діячів, котрі формували українську визвольно-політичну думку не тільки в Україні, але також тут, в діяспорі – як голова відомого Дослідно-видавничого об'єднання „Пролог", якого був душею, голова Закордонного представництва УГВР, а згодом голова Середовища УГВР, співробітник „Енциклопедії українознавства" та член багатьох наукових установ та організацій. Все це без перебільшення і дбайливо автор падав у своїй праці.

Належить підкреслити, що Мирослав Прокоп не шукав автора монографії. Д-р О. Панченко відкрив для себе д-ра М. Прокопа на основі архівних документів. Вони ніколи не зустрічались, щойно у процесі підготування монографії вступили у листовний і телефонічний зв'язок. Таким шляхом узгіднювали, доповнювали та уточнювали події українського резистансу.

Праця має 120 сторінок, включає декілька знімок, у м'якій обкладинці, з форографією М. Прокопа на титульній сторінці. З-під пера д-ра О. Панченка уже з'явились монографії про Миколу Лебедя і А. Камінського та про УГВР. Всі вийшли в Україні. Перші три праці можна набути (15 дол. – про М. Прокопа, 15 дол. – про А. Камінського і 20 дол. – про М. Лебедя) у „Молодому Житті" 308 E, 9 St., New York. NY., 10003.

Микола Галів

Археологічні...

(Закінчення зі стор. 7)

роки див. також статтю проф. Володимира Коваленка „Чи розвіється пил забуття?" в газеті „Гомін України" (Торонто), числа 25-27 за липень 2001 року, стор. 8.).

Після погрому 1708 року місто десятиліттями стояло у руїнах і почало оживати за правління останнього гетьмана Лівобережної України Кирила Розумовського (1750–1764 pp.). Він мав резиденцію у Батурині і збудував собі розкішний палац та Воскресенську церкву (1799-1803 pp.), які й досі нагадують про колишню велич столиці Гетьманщини. Його палац у стилі клясицизму спорудили за проєктом видатного англійського архітекта Чарльза Камерона.

На кошти гранту від НТШ-А також було зроблено науково-популярний документальний відеофільм про історію і архітектурні пам'ятки Батурина та археологічні відкриття. Фільм створено київськими кіномитцями – режисером Олегом Чорним та оператором Сергієм Кошинським, за сценарієм археологів Володимира Коваленка та Володимира Мезенцева. Його повністю показали на українсько-канадській телепрограмі „Світогляд" (47 канал, Торонто) 3 листопада 2001 року і повторили 29 грудня, як один з кращих документальних фільмів минулого року. Він же дістав схвальні відгуки у Канаді та США і зможе найкраще ознайомити громаду зі старожитностями гетьманської столиці та її археологічними дослідами. Цю відео-касету можна замовити у д-ра Володимира Мезенцева (див. його телефон і адресу нижче).

Влітку 2002 та 2003 років археологи плянують завершити розкопки рештків гетьманських палаців у Батурині, відкрити залишки інших будівель козаків і міщан, фортифікаційних споруд, ремісничих майстерень, сліди виробничої та торговельної діяльности, політичного, духовного і культурного життя цього визначного центру старої України. Сподіваємось знайти і місця зруйнованих церков гетьманської доби. Очевидно, будуть також виявлені нові поховання жертв масового винищення населення та інші археологічні свідчення про спустошення Батурина царськими військами у 1708 році. Плянується видати збірник академічних статтей з історії, археології, архітектури та мистецтва середньовічного і модерного Батурина, зробити „вебсайд" англійською і українською мовами про гетьманську столицю, а також опублікувати серію науково-популярних статтей у пресі для інформації широкої громадськости. Збираємось також зробити новий документальний відео-фільм про батуринську старовину і розкопки міста, англійською мовою, з метою показати його на англомовних телеканалах у Канаді чи США.

В архівах і музеях Швеції зберігаються маловідомі унікальні оригінальні матеріяли з доби Козаччини і Гетьманату – пляни та малюнки міст України XVII–XVIII ст., можливо, й Батурина, кілька портретів Мазепи та Мотрі Кочубей (вірогідно, з приватної збірки самого гетьмана), хоругви Запорозького війська та гетьманські регалії тощо. Багато з цих українських мистецьких скарбів і реліквій ще не були досліджені і опубліковані. В історичних музеях Києва, Чернігова і Батурина експонуються, лише деякі невисокої якости художні копії чи фото з цих портретів, моделі козацьких знамен і барабанів, оригінали яких залишаються у Швеції. Опубліковані в українських виданнях портрети Мазепи, які походять від шведських оригіналів чи їх репродукцій, не є досить якісні для фільмування. Учасники цього проєкту пропонують відшукати та якісно відтворити на фото і відео ці унікальні оригінальні архівні та музейні матеріяли у Швеції і використати їх для вивчення гетьманської держави та її столиці і створення нового відео-фільму.

Тих, хто бажає підтримати подальші розкопки у Батурині, просимо надсилати пожертви на адресу: Prof. Martin Dimnik, Pontifical Institute of Medieval Studies, 59 Queen's Park Cr. E., Toronto, Ontario, Canada M5S 2C4. Будь ласка, зазначте на Ваших чеках: Pontifical Institute of Mediaeval Studies Re: Baturyn Project.

Добродіям, які готові допомогти вченим розшукати матеріяли про Мазепу, Батурин і Гетьманщину в музеях і архівах Швеції, створити новий відео-фільм англійською мовою про гетьманську столицю, а також опублікувати результати її розкопок, пропонуємо звернутись до учасника розкопок д-ра Володимира Мезенцева (416) 766-1408, 100 High Park Ave., Apt 2015, Toronto, Ontario, Canada M6P 2S2. Від усіх дослідників Батурина щиро дякую НТШ-А та українській громаді за допомогу.

15–17 березня: з'їзд Українсько-Американських організацій

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – Кілька місяців тому „Український тижневик" запитав у своїх читачів: „Куди зникли наші студенти та молоді професіоналісти, покликані до співпраці з нашими громадськими організаціями?". Щоб відповісти на це запитання, Товариство Українських Інженерів в Америці (ТУІА), Українське Лікарське Товариство Північної Америки (УЛТПА), та Український Народний Союз (УНС) співорганізують з'їзд Українсько-Американських організацій 2002 року, котрий відбудеться на Союзівці 15–17 березня.

У з'їзді візьмуть участь Американське товариство механічних інженерів, Фонд допомоги дітям Чорнобиля, Пласт, СУМ, КЛК, Союз Українок Америки, Асоціяція українських професіоналістів і бізнесменів, Українсько-Американська культурна асоціяція, Український Інститут Америки та інші. Будуть присутні члени українських студентських клюбів при американських університетах.

Головна частина з'їзду відбудеться 16 березня у формі двох панелів із модераторами. Головна мета панелів – знайти нові відповіді на запитання: „Як зацікавити молодь у праці наших організацій?". Увечорі, в суботу, відбудеться прийняття при звуках знаного фортепіяніста Андрія Стасіва. Закриття з'їзду – в неділю, 17 березня.

Реєстраційні формуляри на з'їзд можна узяти в минулих числах „Свободи" або „Українського Тижневика", а також на Інтернетових сторінках www.uesa.org та wwwumana.org. Просимо переслати формуляр факсом на число, подане у бланку. Реєстраційні кошти для студентів – 20 долярів, для професіоналістів – 30. Вечірнє прийняття в суботу – 10 долярів. Кімнати на Союзівці, кошт котрих включає їжу, можна замовити телефоном (845) 626-5641.

За дальшими інформаціями про з'їзд звертайтеся до e-mail: nyc@uesa.org, або дзвоніть: (212) 719-9700.

Андрій Вовк

ДО ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ

Від січня до березня Відділи Українського Народного Союзу відбувають ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ, згідно із вимогами статуту. Дуже важливим є щоб всі члени брали участь у зборах. Цього року в підготовці до Конвенції УНСоюзу, Відділи відбудуть збори для вибору делегатів на Конвенцію. Всі збори Відділів є оголошені в „Свободі" та „The Ukrainian Weekly". Участь членів у зборах Відділів УНС є конечна для дальшої будучности нашої організації.

УКРАЇНА І СВІТ

Презентація фільмів з діяспори

КИЇВ. - 27 січня в столичному Будинку кіно відбулась презентація фільмів минулорічного кіноконкурсу міжнародного фестивалю „Нашого цвіту - по всьому світу", який вже третій рік поспіль проводить Інститут досліджень діяспори, за сприяння державних та громадських інституцій.

Гості зі закордону, представники державної влади та громадських організацій, чужоземні дипломати переглянули 11 відеострічок, які розповідають про життя українців у Канаді, Австралії, Литві, Хорватії, Австрії, США, Швайцарії, Польщі, Латвії та Естонії.

Журі конкурсу визнало кращими стрічки рівненських кінематографістів П. Мідрігана та В. Рябунця „Їм сниться Україна", київських майстрів В. Шендеровського, Н. Довгича та А. Васяновича „Іван Пулюй: повернення", а також столичного тележурналіста М. Драбка „Балтійські береги українства". Проведенню презентації сприяли спонзори та партнери фестивалю - підприємства „Оболонь", „Інтертранс", „Укрсат", Товариства „Україна - світ" та „Світлиця". Частину накладу касет було створено завдяки Юліянові Кулясу з Чикаго (США).

Організатори Фестивалю сподіваються, що на кіноконкурс 2002 року свої фільми надішлють не лише вітчизняні митці, а й закордонні співвітчизники. Фільми-лавреати будуть подаровані освітнім закладам, військовим частинам, закордонним українським громадам.

В Україні триває дарування підготовленого інститутом інформаційного каталогу „Закордонне українство", а також бібліографічного покажчика „Українське зарубіжжя". Кошти на видання покажчика надала Фундація ім. Івана Багряного (США).

У серпні передбачається презентувати фільми-лавреати кіноконкурсів на XII Міжнародному гуцульському фестивалі в Косові та на III Всесвітніх бойківських фестинах у Львівській області. На вересень заплянувано провести „круглий стіл" - „Четверта хвиля еміграції: регіональні особливості", матеріяли якого будуть видані. У грудні будить вшановувані переможці конкурсу журналістів, який інститут проводить спільно з Національною спілкою журналістів.

Поштова адреса оргкомітету та секретаріяту фестивалю: а/с 126, Київ, 01034. Телефон: (44) 244-2911.

Ігор Винниченко,
директор Інституту досліджень діяспори

Російський бізнес все більше контролює Україну

ПРАГА. - „Російський бізнес диктує українській владі свої умови", - стверджує у числі з 16 лютого московський часопис „Нєзавісімая ґазєта". Російські бізнесмени контролюють ту частину українського ринку, котра є стратегічно важливою для самої Росії - наголошує ця газета і перераховує шість найактивніших російських компаній, що діють в Україні. Наприклад, „Тюменська нафтова компанія" контролює 30 відсотків українського роздрібного ринку нафтопродуктів, а російський „Лукойл" - інші 15 відсотків. Компанія „СІБУР" контролює українську нафтохемічну промисловість, а „Русал" - Миколаївське глиноземне підприємство. Далі названо „АвтоВАЗ", що контролює Запорізький алюмінієвий комбінат та складання автомобілів „Жигулі" у Луцьку. І нарешті, шоста компанія, „Татнєфть", контролює Кременчуцький нафтопереробний комплекс. За офіційною статистикою, за останні 10 років російські інвестиції в українську економіку сягали 300 мільйонів дол., а українські інвестиції в російську - 100 мільйонів. Зовнішньоторговельний обіг між Україною і Росією за цей період не перевищував 12 мільярдів дол., хоча, як зауважує московський часопис, представники українського уряду вважають, що потенційний торговельний обіг між Україною і Росієюсягає 50 млрд. дол. „Нєзавісімая ґазєта» пише про 5 вимог до України, які висунула всеросійська громадська організація „Дєловая Россія". Йдеться, серед іншого, про запровадження мораторію на радикальні зміни економічних правил в українсько-російських взаєминах, забезпечення сприятливих умов для російського транзиту через територію України, а також визнання російської мови - „мовою ділового спілкування".

„Українське керівництво покищо ніяк не відреаґувало на заяву представників ділових кіл Росії - зазначає „Нєзавісімая ґазєта". Але, мовиться у статті, президент Леонід Кучма, який на момент оприлюднення „п'яти кроків - п'яти вимог" перебував у Сибіру, заявив, що Україна вважає своїм пріоритетним напрямком зміцнення бізнесзв'язків між двома державами.

„Скоріше за все, офіційний Київ піде назустріч бізнес-еліті Росії", - прогнозує „Нєзавісімая ґазєта". При цьому автор статті зауважує, що на сьогодні (після зближення Росії і США в антитерористичній операції) Україна перестала розраховувати на „особливе ставлення" до себе з боку Заходу, як до так званої буферної зони. А те, що Польща оголосила, що запровадить візи для України, і те, що Світова організація торгівлі та Евросоюз, розмірковуючи про перспективи прийняття до себе Росії, не згадують Україну, а також прискіплива увага США до українського „касетного скандалу" - свідчить, що в Україні у 2002 році реально залишився лише один „стратегічний партнер" - Росія. Такий висновок робить „Нєзавісімая ґазєта".

Петро Кагуй,
Радіо „Свобода"

На Різдво - до Галичини

Наприкінці 1994 року до Координаційного комітету допомоги Україні звернувся тодішній голова Республіканської партії Михайло Горинь з пропозицією спонзорування поїздок дітей зі східних і південних реґіонів України до Галичини на Різдвяні свята, щоб в такий спосіб дати їм змогу пізнати різдвяні традиції, давно вже забуті у місцях їхнього поселення. Екзекутива ККДУ погодилась. І вже в січні 1995 року перша група дітей приїхала в Галичину. Їх радо прийняли мешканці Львівської, Тернопільської та Івано-Франківської областей. Щоб зрозуміти повчальну вартість цієї поїздки, треба прочитати листи-враження дітей та їхніх опікунів. Від того часу ККДУ рік-річно спонзорує виїзди дітей з цих реґіонів у Галичину не тільки на Різдвяні, але й на Великодні свята. У січні 2002 року, на восьмий рік цієї програми, у Галичину прибули 290 дітей на Різдво з Донецької, Луганської, Запорізької, Харківської, Миколаївської областей і Криму.

Ось що написала про свою поїздку Аліна Попова, учениця 7-ої кляси з Металістської середньої школи Луганської области:

„У селі Болехівці я зустріла привітних, щирих, добрих людей і можу назвати їх десятки. Та особливу вдячність хочу висловити Галині Василівні Боб'як і її чудовій родині, у яких я мешкала. Вони показали мені, як готують кутю, які традиційні страви треба мати на Свят-вечір, навчила співати колядок. Прийняли мене, як свого члена сім'ї".

Оксана Кандзюба з 7-ої кляси пише:

„Мар'яночка Ілик, яка гостинно зустріла мене у своїй родині, стала для мене своєю, рідною. Які це чудові, гостинні й добрі люди! Скільки звичаїв, традицій я побачила! Як свято зберігає їх сім'я, передає своїм дітям! ".

Юлія Коновалова, учениця 9-ої кляси:

„Як тяжко було розлучатися, знаючи, що більше може ніколи не зустрінемось! Не могли довго попрощатися і розійтися. Було багато сліз. Плакали ми, діти сходу, плакали й вони - діти заходу. Але я відчула, що немає між нами різниці, бо споріднені ми душею й серцем, бо ми - єдині".

Володимир Воловодюк,
Нью-Джерзі

Діти з Луганської області на Різдвяних святах у Галичині.

21-22 травня: наукова конференція у Львові

Українське товариство охорони пам'яток історії та культури (м. Львів) та Український історичний клюб (м. Москва) запрошують на Міжнародну наукову конференцію „Кельтська цивілізація на території України", яка відбудеться у Львові з 21 по 22 травня 2002 року.

Заявки на участь в конференції просимо надсилати до 10 травня ц. р. на адреси: Україна, 290000, Львів-центр, вул. Коперника, 40А. Тел.: (0322) 74-41-48; Россия, 123458, Москва, ул. Таллинская, 20-101. Тел.: (095) 758-14-52. E-mail: tw@aha.ru

Водночас інформуємо, що 5-6 червня ц. р. в Івано-Франківську відбудеться Міжнародна наукова конференція „Українсько-російські взаємини на зламі тисячоліть", а 28-29 листопада у Москві - VI Міжнародна наукова конференція „Українська діяспора в Росії".

І. Катаран, заступник голови Українського товариства охорони пам'яток історії та культури,
В. Ідзьо, голова Українського історичного клюбу (м. Москва).

Вітаємо студентів-стипендистів 2001-2002 року, членів УНСоюзу

Наша спільна гордість – студенти-стипендисти, члени Українського Народного Союзу.

Український Народний Союз постав у 1894 році і від самих початків своєї діяльности особливу увагу звертав на допомогу студентам, надаючи їм 20-долярові нагороди. Протягом свого 107 річного існування УНСоюз виділив майже 2 мільйони долярів понад 4,700 студентам-стипендистам.

Як і завжди у минулому, цього академічного 2001-2002 року члени Головного Уряду УНСоюзу схвалили на ту важливу ціль 23,175 дол., з цієї суми 7,000 дол. – на стипендії і 15,000 дол. – на нагороди для кваліфікованих студентів-членів УНСоюзу.

Дев'ять особливих стипендій отримали наступні кваліфіковані студенти-члени УНСоюзу. **Стипендію Осипа і Дори Ґаландюків на суму 2,000 дол.** отримала **Лариса Бабій**, член 387-го Відділу УНСоюзу, студентка Barnard College. **Стипендію д-ра Дмитра і д-ра Марії Яросевичів** у сумі **1,000 дол.** призначено **Галині Салабай,** членові 269-го Відділу УНСоюзу, студентці Rutgers University. **Стипендію Віри Штанґл** у сумі **750 дол.** призначено **Ріші Барранові,** членові 777-го Відділу УНСоюзу, студентові University of Maryland. **Стипендію Йосифа Волка** у сумі **750 дол.** отримала **Тоня Корнило,** член 367-го Відділу УНСоюзу, студентка Russell Sage College. **Стипендії Блакстону, засновані Корпорацією Українського Народного Дому у Блакстоні, Масс.,** по **500 дол.** отримали: **Юлія Еріксон** – член 206-го Відділу УНСоюзу, студентка University of Rhode Island; Карен Еріксон – член 206-го Відділу УНСоюзу, студентка Ithaca College; **Микола Гулл** – член 241-го відділу, студент Brown University; **Галина Косовай** – член 277-го Відділу УНСоюзу, студентка University of Connecticut і **Стефанія Кун** – член 206-го Відділу УНСоюзу, студентка Ohio University. Крім цих особливих стипендій, УНСоюз надав студентам 120 нагород: 36 нагород по 100 дол. градуантам середньої школи: 30 нагород по 125 дол. студентам першого курсу унівреситету; 25 нагород по 150 дол. студентам другого курсу і 29 нагород по 175 дол. студентам третього курсу. Студенти-стипендисти є членами шістдесяти дев'яти відділів УНСоюзу у 16 штатах Америки і двох провінціях Канади.

УНС з гордістю вітає кожного стипендиста. Перечитуючи прохання про стипендії, ми ствердили, що апліканти є студентами високих шкіл від східнього до західнього узбережжя та від півдня Фльориди до найвіддаленіших північних провінцій Канади, з різноманітним зацікавленням у багатьох ділянках науки, зокрема це:

керівництво руху летовищ, антропологія, архітектура, біохемічна інженерія, біохемія, біологічні науки, біомедична інженерія, комерційні науки, з'вязки, компютерні науки, освіта, танці, економіка, комерційне адміністрування, мистецтво і ілюстрування, американські наукові дослідження, електронна інженерія і техніка, фінанси, красне мистецтво, урядування, історія, історія і уряд, інформативна сітка, технологія, внутрішнє проєктування, міжнародне підприємство, журналістика, ринок збуту і управління, механічна інженерія, медичні зображення, музика, природознавчі науки, математика, медичний догляд, фармація, фізкультура, фізика, політичні науки, підготовче право, підготовча медицина, психологія, громадські зв'язки, освіта для середніх шкіл, слов'янські реґіональні науки, терапія вимови, спортове керівництво, театральне проєктування, торговельна терапія, міське плянування-урбаністика.

УНСоюз вітає усіх стипендистів та заохочує інших студентів – членів УНСоюзу у наступному році включитися у коло наших стипендистів. Ми закликаємо родичів, дідусів та бабусь подбати, щоб їхні діти і внуки мали змогу отримати стипендію і нагороду. Придбавши грамоту вашим дітям, ви заохочуєте їх будувати собі сильну фінансову базу та бути активним і повновартісним членом української спільноти. Осяги і признання стипендистам є проголошені в обидвох наших виданнях – „Свободі" і „Українському Тижневику". УНС разом з громадою високо оцінює досягнення цих молодих студентів-членів УНС та бажає їм дальших успіхів.

Оксана Тритяк
координатор братської діяльности та особливих проєктів УНСоюзу

Larissa Babij (UNA Branch 387)

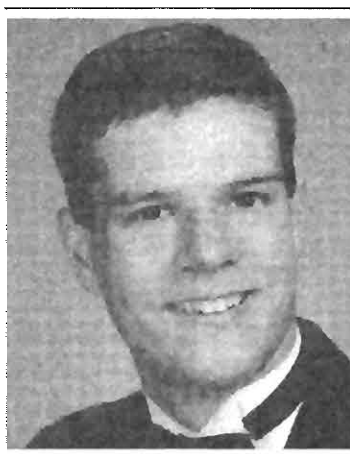

Halyna Salabay (UNA Branch 269)

Rishi Barran (UNA Branch 777)

Tonya Kornylo (UNA Branch 367)

Julie Erickson (UNA Branch 206)

Karen Erickson (UNA Branch 206)

Nicholas Hull (UNA Branch 241)

Halyna Kosovay (UNA Branch 277)

Stephanie Kun (UNA Branch 206)

$175

Marika Bergenstock (UNA Branch 360), is a student at the University of Rochester.

Laryssa Czebiniak (UNA Branch 184), is a student at State University of New York at Geneseo.

Tara DeComo (UNA Branch 63), is a student at Indiana University of Pennsylvania.

This special insert spotlighting the Ukrainian National Association's Scholarship Program was prepared by the production staff of The Ukrainian Weekly; text was prepared by Oksana Trytjak.

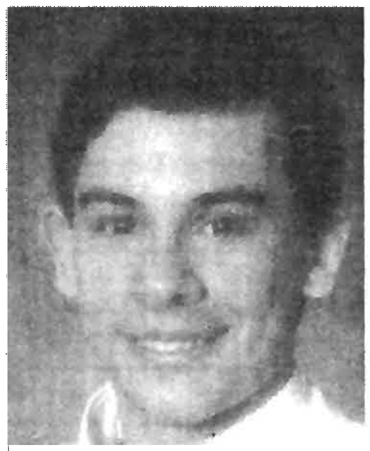
$175

Jessica Evans (UNA Branch 293) is a student at The College of New Jersey.

Adriana Fedun (UNA Branch 372), is a student at New Mexico Institute of Technology.

Rocco Giammaria (UNA Branch 161), is a student at Penn State University.

Myroslav Harasym (UNA Branch 220), is a student at the University of Florida.

Luke Hnenny (UNA Branch 497), is a student at the University of Saskatchewan.

Yanna Kostiovchok (UNA Branch 184), is a student at the Barnard College.

Adriana Kuropas (UNA Branch 20), is a student at the University of Michigan at Dearborn.

Vera Malinovska (UNA Branch 170), is a student at The New Jersey City University.

Eileen Mamrich (UNA Branch 230), is a student at Kent State University.

Michael Matiash (UNA Branch 120), is a student at the University of Wisconsin.

Elizabeth Pisarczyk (UNA Branch 67), is a student at St. Andrews Presbyterian College.

David Rizzo (UNA Branch 120), is a student at Gannon University.

Adrianna Rudyk (UNA Branch 8), is a student at Fordham University.

Anne Marie Sawczuk (UNA Branch 285), is a student at the State University of New York at Buffalo.

Peter Sawras (UNA Branch 171), is a student at the University of Santa Barbara.

Mary-Lee Scholtis (UNA Branch 164), is a student at Bloomsburg University.

Tracy Sprouse (UNA Branch 320), is a student at College of Notre Dame of Maryland.

Larysa Tarnawskyj (UNA Branch 183), is a student at Walsh College

Martha Tatarevich (UNA Branch 489), is a student at Hunter College, City University of New York.

Anna Terlecky (UNA Branch 13), is a student at Miami University.

Mary Turko (UNA Branch 63), is a student at Carlow College.

Nikolase Tysiak (UNA Branch 13), is a student at the College of William and Mary.

Anna Wasienko (UNA Branch 13), is a student at Rensselaer Polytechnic Institute.

Maria Wasienko (UNA Branch 13), is a student at Rensselaer Polytechnic Institute.

Orest Zalusky (UNA Branch 271), is a student at Albany College of Pharmacy.

$150

Justin Bilyj (UNA Branch 241), is a student at Rhode Island College.

Matthew Burke (UNA Branch 56), is a student at Nazareth College.

Ulana Chmara (UNA Branch 39), is a student at Drexel University.

Tanya Chutko (UNA Branch 360), is a student at Lesley University.

Jeremy R. Cooke (UNA Branch 83), is a student at Penn State University.

Adrian Czebiniak (UNA Branch 88), is a student at Rochester Institute of Technology.

Elizabeth Ellington (UNA Branch 206), is a student at Auburn University.

Carolynn Gludish (UNA Branch 888), is a student at Queen's University.

David Gludish (UNA Branch 888), is a student at McMaster University.

Christopher Holland (UNA Branch 120), is a student at the University of Kentucky.

Damian Hornich (UNA Branch 462), is a student at the University of Toronto.

Ashley Hrycyk (UNA Branch 161), is a student at John Carroll University.

Katarina Johnson (UNA Branch 137), is a student at the University of Pennsylvania.

$150

Jennifer Kazemka (UNA Branch 242), is a student at Wilkes University.

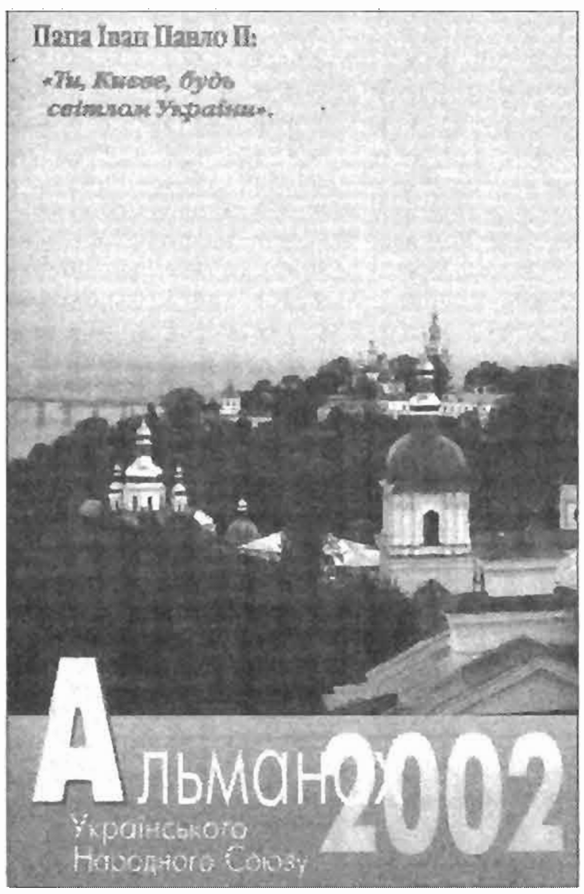
Daniel Koziupa (UNA Branch 371), is a student at Drexel University.

Tatyana Koziupa (UNA Branch 371), is a student at School of Visual Arts.

Дорогі читачі!

Шановні члени Українського Народного Союзу!

У Ваших руках – Альманах УНС на 2002 рік. Його зміст, як і зміст усіх попередніх, визначили не стільки смак і воля редакторів, скільки важливі дати нашої історії, культури, церковного життя. У цьому розумінні 2002 рік не менш щедрий, аніж усі минулі. Досить сказати, що перед нами – 110-річчя від народження великого ісповідника Віри, Патріярха Йосифа Сліпого, 90-річчя Українського Січового Союзу, 280-річчя від народження Григорія Сковороди, 370-річчя від народження гетьмана Івана Мазепи, 150-річчя смерти Миколи Гоголя – літературного генія з душею українського козака-характерника, 180-річчя від народження наймужнішого кирило-методівця Миколи Гулака.

Розділ „Дорога до рідного храму" пропонує есеї про початки українського християнства, про духовність нашого рідного східнього церковного обряду, про долю Київської Церкви, яка опинилася на лінії протистояння між Римом і Москвою...

Інші розділи присвячені літературі, теперішньому станові нашої мови, розвитку науки. До душі багатьом з Вас припадуть вірші, подані в рубриці „Перлини еміґрантської лірики". Також не залишать нікого байдужим практичні поради, як жити довго і щасливо...

Ціна Альманаху-2002 – 15 дол.

Не сумніваючись, знайдіть цю суму – матимете до читання цінні речі, а ми зміцнимо наш пресовий фонд.

З повагою і щирими побажаннями доброго здоров'я та успіхів у 2002 році –

Ірена Яросевич,
головний редактор „Свободи"

Уляна Дячук,
предсідник УНСоюзу

$150

Gina Reese (UNA Branch 382), is a student at Bloomsburg University.

Thomas Rudyk (UNA Branch 360), is a student at State University of New York at Brockport.

Brian Salamak (UNA Branch 242), is a student at Pennsylvania College of Technology.

Krista Sawn (UNA Branch 331), is a student at Cumberland County College.

Monica Slovik (UNA Branch 7), is a student at Dickinson College.

$125

Peter Steciuk (UNA Branch 269), is a student at Harvard University.

Roman Zacharko (UNA Branch 349), is a student at Raritan Valley Community College.

Michael Zielinski (UNA Branch 253), is a student at Western New England College.

Adrian Balaura (UNA Branch 402), is a student at the University of Toronto.

Matthieu Bouadana (UNA Branch 42), is a student at Drew University.

Peter Brozyna (UNA Branch 372), is a student at College of New Jersey.

Derek Bulcavage (UNA Branch 242), is a student at Bloomsburg University.

Michael Celuch (UNA Branch 42), is a student at the University of the Sciences in Philadelphia.

Melanie Czebiniak (UNA Branch 184), is a student at Binghamton University.

Kathryn Dayhoff (UNA Branch 120), is a student at Ohio University.

Mark Durbak (UNA Branch 13), is a student at Fordham University.

Stephania Fedorijczuk (UNA Branch 162), is a student at Holy Family College.

John Hicks (UNA Branch 292), is a student at Center of Creative Studies.

Andrij Hnatiuk (UNA Branch 94), is a student at Oakland University.

Jill Holter (UNA Branch 333), is a student at Albright College.

Roman Hrycyna (UNA Branch 407), is a student at the University of Manitoba.

Roman Iwaskiw (UNA Branch 45), is a student at Temple University.

Michael Kazemka (UNA Branch 242), is a student at Lincoln Technical Institute.

Natalie Korobaylo (UNA Branch 412), is a student at the University of Waterloo.

Mykola Koshiw (UNA Branch 94), is a student at the University of Toronto.

$125

Mary-Elizabeth Lypen (UNA Branch 67), is a student at Quinnipiac University.

Emily Mantini (UNA Branch 63), is a student at Penn State University.

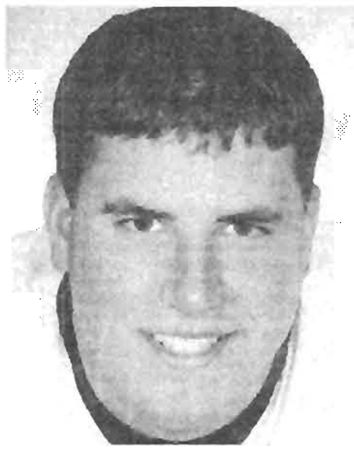

Anne Maziak (UNA Branch 82), is a student at the University of Michigan.

Anastasia Ostritchenko (UNA Branch 407), is a student at the University of Toronto.

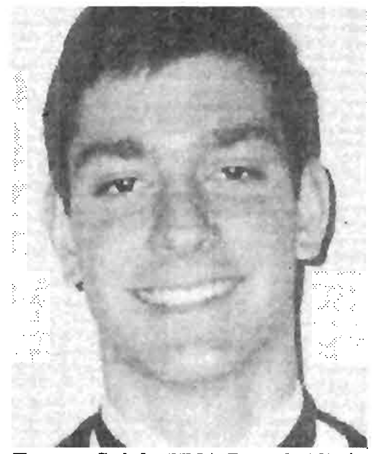

Melissa Reft (UNA Branch 120), is a student at the University of Pittsburgh.

Natalia Romas (UNA Branch 465), is a student at York University.

Timothy Scenna (UNA Branch 230), is a student at John Carroll University.

Patrick Scenna (UNA Branch 230), is a student at Bowling Green State University.

Angela Slovik (UNA Branch 7), is a student at College Misericordia.

Eugene Spiak (UNA Branch 13), is a student at State University of New York at Buffalo.

Alexandra Swonder (UNA Branch 360), is a student at the University of Buffalo.

Olenna G. Tysiak (UNA Branch 13), is a student at Villanova University.

Wasyl Terlecky (UNA Branch 13), is a student at Butler University.

$100

Stephen Ahaszuk (UNA Branch 488), is a student at Arizona State University.

Natalie Babij (UNA Branch 387), is a student at Dartmouth College.

John Burke (UNA Branch 56), is a student at the University of Notre Dame.

Larissa Calka (UNA Branch 13), is a student at Cornell University.

Theadore Chalupa (UNA Branch 283), is a student at Cornell University.

Alana Chojnacki (UNA Branch 360), is a student at Villa Maria College of Buffalo.

Adam Darnobid (UNA Branch 16), is a student at State University of New York at Stony Brook.

Breane DeComo (UNA Branch 63), is a student at the University of Pittsburgh.

John Dickman (UNA Branch 414), is a student at the University of Connecticut.

Dorothy Doloszycki (UNA Branch 13), is a student at Siena College.

Natalie Dubanowitz (UNA Branch 42), is a student at James Madison University.

Kristen Dudish (UNA Branch 98), is a student at Kutztown University.

$150

Ann Evans (UNA Branch 382), is a student at College Misericordia.

Ulana Fedorijczuk (UNA Branch 162), is a student at Pennsylvania State University.

Natalya-Oksana Grod (UNA Branch 888), is a student at Etobicoke School of Arts.

Natalia Iatskevitch (UNA Branch 358), is a student at Baldwin Wallace College.

Lesia Ilyasova (UNA Branch 777), is a student at Seton Hall University.

Brandon Kolosiwsky (UNA Branch 452), is a student at the Purdue University of Lafayete.

Russell Kutz (UNA Branch 377), is a student at the University of West Florida.

Lauren LeSanto (UNA Branch 47), is a student at the University of Massachusetts at Amherst.

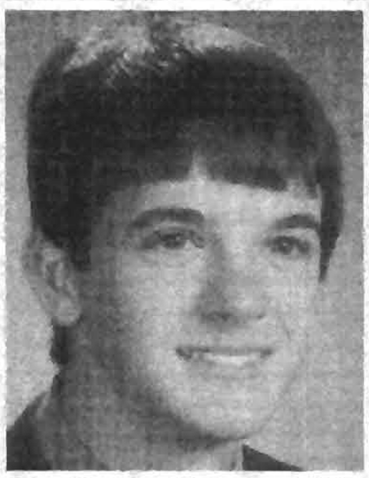
Marissa Mason (UNA Branch 56), is a student at West Virginia University.

Andrew Milinichik (UNA Branch 147), is a student at Rochester Institute of Technology.

Paul Mulyk (UNA Branch 194), is a student at The Cooper Union.

Orest Mykyta (UNA Branch 134), is a student at Syracuse University.

Jaroslaw Nimczyk (UNA Branch 269), is a student at Montclair State University.

$125

Kevin Payette (UNA Branch 206), is a student at Rhode Island College.

Valerie Refice (UNA Branch 120), is a student at Edinboro University.

Melanie Renaud (UNA Branch 241), is a student at Community College of Rhode Island.

Markian Romaniw (UNA Branch 171), is a student at Georgetown University.

Nicholas Rudyk (UNA Branch 5), is a student at Lehman College.

Scott K. Saunders (UNA Branch 362), is a student at Pennsylvania State University.

Dianna Shmerykowsky (UNA Branch 25), is a student at Pratt Institute.

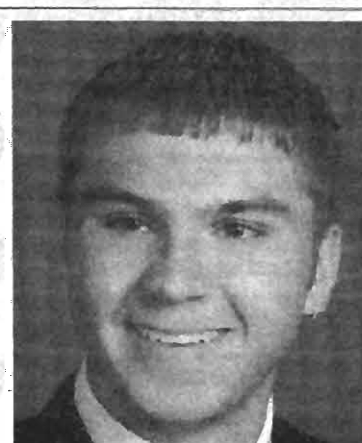
Rebecca Sprouse (UNA Branch 320), is a student at College of Notre Dame of Maryland.

Alexander Streletsky (UNA Branch 10), is a student at Bucks County Community College.

Jonathan Tice (UNA Branch 288), is a student at East Stroudsburg University.

Andrey Zalusky (UNA Branch 271), is a student at State University of New York at Albany.

No photos submitted

$175

Yeremij Trytjak (UNA Branch 25), is a student at Rutgers University.

$150

Maria Sonevytsky (UNA Branch 25), is a student at Barnard College.

УНСоюз – для молоді

Від самих початків своєї понадсторічної історії УНСоюз завжди вкладав фонди і силу у культурно-освітній розвиток молодшої генерації. Ось лише декілька проєктів і програм, які УНСоюз спонзорує і підтримує.

На Союзівці, славній оселі УНСоюзу в Кетскильських горах, щороку відбуваються табори для дітей. Протягом багатьох років до послуг сотень дівчат та хлопців є наш олімпійський басейн, майданчики для відбиванки, копаного м'яча та тенісу.

В 1984 році почав діяти „Табір Пташат" для україномовних дітей передшкільного віку. Це денний табір для малят, які перебувають на Союзівці з членами родин. Його організатором є пластовий курінь „Перші Стежі", а головним ініціятором – пластунка-сеньйор Неоніля Сохан, яка по нинішній день завідує цим дуже популярним табором.

В 1995 році виникла потреба табору для англомовних малят, тому було організовано денний „Табір Чемного".

Для ентузіястів спорту, для дітей від 12 до 18 років, відбуваються тенісові табори, започатковані в 1969 році. Це також дуже популярний табір. Через нього вже перейшло понад 1,500 учасників. Табори тенісу були започатковані головним редактором „Свободи" Зеноном Сниликом, визначним спортсменом Америки.

Ще один популярний табір для старшої молоді започатковано 25 років тому – танцювальний. Першим інструктором був Володимир Бакад з танцювальної Студії Авраменка, пізніше – Петро Марунчак з танцювальної школи в Монреалі, та інші інструктори. Тепер у цьому таборі господарює Школа танців неперевершеної Роми Прийми-Богачевської.

В 2002 році Союзівка вперше спонзорувала табір для молоді Спортової школи „Чорноморська Січ".

Протягом багатьох років тисячі дітей скористали з наших таборів, починаючи з передшкілля. Зустрічаємо учасників таборів з минулих літ, які вже привозять своїх малят, щоб і вони мали радість з таборів, як колись їхні батьки.

Союзівка організовує для молодих ентузіястів спорту тенісові турніри, плавацькі та відбиванкові змагання. Союзівка – це улюблене місце для злетів молоді, спортових зустрічей та з'їздів багатьох молодечих організацій.

Для підлітків і повнолітньої молоді Союзівка пропонує різні можливості. Головні вікенди, коли з'їжджається українська молодь – це День Поминок, День Незалежности, День Праці, вікенд для самітніх, вікенд „Міс Союзівка", День Батька. Тут виступають популярні оркестри, найновіші рок-н-рол-групи з України. Багато театральних груп випробовували свої крила на відкритих сценах цієї відпочинкової оселі. УНСоюз заохочує мистецьку молодь виставляти і продавати свої твори на Союзівці.

Традиція вікенду „Міс Союзівка" почалася в 1956 році. Від того часу вже 46 вродливих та талановитих молодих дівчат здобули звання „Міс Союзівка". Вимоги для учасників – не тільки краса, але і знання української культури та активна участь у громадському житті.

Головна Канцелярія УНС та Союзівка затруднюють студентів, особливо у літній вакаційний час. Ми радо приймаємо молодих працівників, котрі потребують заробити декілька долярів і рівночасно провести літо в українському оточенні зі своїми ровесниками на розваговій оселі. Головна Канцелярія також затруднює тимчасових працівників під час вакацій. „Український Тижневик" часто приймає студентів університетів на тимчасову працю. Дехто з них поважно захоплюється журналістикою і не раз ця тимчасова праця спонукає до журналістичної кар'єри.

УНСоюз спонзорував чимало спеціяльних програм для дітей. В обидвох газетах УНСоюзу, „Свободі" та „Українському тижневику" наймолодші члени нашої громади вітають своїх матерів з нагоди Дня Матері рисунками та віршами.

З нагоди 10-ої річниці незалежности України УНСоюз спонзорував проєкт для вшанування незалежности. На наше запрошення студенти написали есей на тему „Яке значення для мене має незалежність України". Відгук на цей конкурс був великий, есеї були англомовні та україномовні.

УНСоюз вже довгі роки винагороджує студентів-членів УНС стипендіями та нагородами. Дотепер УНСоюз уділив стипендистам майже 2 мільйони долярів. Ще в 1935 році УНС спонзорував курси українознавства при Колюмбійському університеті під проводом професора Кларенса Манінга. УНСоюз від 1988 організує і спонзорує двотижневі курси на Союзівці для учителів суботніх шкіл українознавства. Ці суботні школи українознавства дають нашим дітям підставове знання української мови, історії культури.

Кожний студент-випускник з суботньої Школи українознавства отримує грошову нагороду від УНСоюзу.

Від 1970-их років на Союзівці відбувалися курси українознавства, які включали також курси культури, музики, співу та мистецтва. Ними керували такі визначні викладачі, як Василь Стецюк, Іван Близнак, Галина Савчак, Володимир Бакум та Мирон Куропась.

УНСоюз також віддавна видавав різні книжки для молоді. Ще в 1916 році УНСоюз видавав місячний журнал для дітей „Цвітка". Цей журнал містив оповідання з українською і американською історією, патріотичні та релігійні пісні з нотами, казки тощо. Метою цього журналу було популяризувати українську культуру і традиції для українських дітей в США. В 1927 році УНСоюз, бачачи потребу англомовних матеріялів для нової генерації дітей, видав квартальний журнал „The Ukrainian Juvenile Magazine". Після Другої світової війни був великий наплив україномовних дітей. В 1954 році УНСоюз знову вклав труд і фінанси у видавання місячного журналу для дітей українською мовою. Журнал „Веселка" містив вірші, оповідання, казки, байки, легенди, загадки, і час від часу матеріяли писані самими дітьми.

Заходами і коштом УНС видано численні англомовні наукові публікації. Окреме місце серед англомовних публікацій, спонзорованих УНСоюзом, належить монументальній енциклопедії „Ukraine: A concise Encyclopedia", котра вийшла в 1963 році. Вже кілька років „Український тижневик" видає щомісяця сторінку, присвячену наймолодшій ґенерації „Ukelodeon". Малята із захопленням читають її, а старша ґенерація для молоді, котра вчиться в університетах, передплачує „Український тижневик", щоб ознайомити їх з подіями нашої громади.

Як бачите, УНСоюз від самих своїх початків присвятив багато фондів та програм для молоді. Це була і далі є мета УНСоюзу. Підтримка УНСоюзу є конечною, щоб УНСоюз мав змогу продовжувати різні програми і проєкти для нашої молоді. Ваша підтримка УНСоюзу збагатити можливість для нашої молоді ще повніше використовувати всі наші програми, особливо користати з відпочинкової оселі Союзівка, де наша молодь часто зустрічається.

УНСоюз радий служити громаді і запрошує всіх включитися до нашої союзової родини.

Оксана Тритяк
координатор братської діяльности та особливих проєктів УНСоюзу

ПРАКТИЧНИЙ ДАРУНОК ДЛЯ ҐРАДУАНТІВ

Ґрадуація! Батьки, члени рідні, приятелі та українська громада гордяться своїми ґрадуантами. Ці молоді студенти вчилися тяжко та довго щоб осягнути свою мету, вони тепер готові включитися до праці у різних ділянках. З нагоди граду-ацій буде багато святкувань, щоб виявити признання за їхні осяги. Винагороди будуть приємні, доцільні, цікаві і деколи практичні. Якщо Ви бажаєте винагородити ґрадуанта справді корисно, візьміть до уваги забезпеченеву або пенсійну грамоту УНСоюзу. Це буде подарунок, котрий не тратить свою вар-тість, а противно вартість росте. Ви, для цих нових членів, котрі вступають на но-вий шлях життя, встановляєте фінансову базу даруючи забезпеченеву грамоту, яку можливо Вони не одержать при новій ґраці. Ця грамота може бути справді вартісною у їхньому житті.

__20 Pay Life на 25,000 дол.__: Постійне забезпечення життя, забезпечення платне по смерті з вкладками платними впродовж 20 років, член одержує зростаючу грошову вартість.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка $228.00.
У віці 25 років – не курці – річна вкладка $268.25.
__20 Pay Life на 10,000 дол.__: Постійне забезпечення на життя, забезпечення платне по смерті з вкладками платними впродовж 20 років член одержує зростаючу грошову вартість.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка $ 93.00.
У віці 25 років – не курці – річна вкладка $ 109.10.

__Whole Life 25,000 дол.__: Забезпечення на ціле життя з вкладками платними впродовж цілого життя, член одержує зростаючу грошову вартість.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка $ 154.00.
У віці 25 років – не курці – річна вкладка $ 183.00.
__Whole Life 10,000 дол.:__ Забезпечення на ціле життя з вкладками платними впродовж цілого життя, член одержує зростаючу грошову вартість.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка $ 63.40.
У віці 25 років – не курці – річна вкладка $ 75.00.

__10 Year Term 25,000 дол.__: Термінове забезпечення – 10 років. Термінове забез-печення надає покриття на 10 років з незмінними вкладками протягом 10 років, вкладки обчислені для не-курців
мужчина у віці 20 до 33 років – річна вкладка $ 53.25
жінка у віці 20 до 33 років – річна вкладка $ 49.75.
__10 Year Term 50.000 дол.__: Термінове забезпечення – 10 років. Термінове забез-печення надає покриття на 10 років з незмінними вкладками протягом 10 років вкладки обчислені для не-курців
мужчина у віці 20 до 33 років – річна вкладка $ 81.50
жінка у віці 20 до 33 років – річна вкладка $ 74.50.

__Single Premium 3,000 дол.__: (мінімум): Забезпечення на ціле життя з одноразовою вкладкою.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка – одноразова вкладка $ 361.00
У віці 25 років – не курці – річна вкладка – одноразова вкладка $ 427.00
__Single Premium 5,000 дол.:__ забезпечення на ціле життя з одноразовою вкладкою.
У віці 20 років – не курці – річна вкладка – одноразова вкладка $ 585.00
У віці 25 років – не курці – річна вкладка – одноразова вкладка $ 695.00.

__20-ВИВІНУВАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 5,000 дол.:__ Забезпечення платне з вкладками впродовж 20 років.
У віці 20 років – річна вкладка $ 180.15
У віці 25 років – річна вкладка $ 180.75

__ПЕНСІЙНІ ПЛЯНИ УНС:__ Ви можете започаткувати пенсійну грамоту УНСоюзу з мінімальною сумою $ 500.00, яка у першому році приносить 6 гарантованих від-сотків.

Забезпеченеві нові продукти УНСоюзу рівняються плянам інших братських установ та загально признаним плянам асекураційної індустрії.

За дальшими інформаціями прошу звертатися до Головної канцелярії УНС на тел.:

(973) 292-9800 x 3071

СТВЕРДЖЕННЯ НАПРЯМНИХ УНСОЮЗУ

Український Народний Союз існує для:

* *поширювання принципів братської діяльности;*
* *збереження української, української американської і української канадської спадщини і культури;*
* *надання своїм членам високоякісних фінансових послуг і продуктів.*

Як братська забезпеченева установа, УНСоюз реінвестує свої прибутки для добра своїх членів і української громади.

Святкуйте з нами Золотий Ювілей Союзівки

Звертаємося до ВАС – наші дорогі гості, друзі і колишні працівники – за допомогою у відзначенні нашого 50-ліття.

Якщо Ви вінчалися на Союзівці, були учасником і учасницею одного з наших таборів, гостювали на нашій оселі, працювали тут, брали участь в конкурсі Міс Союзівки – або були Міс Союзівкою – дайте нам знати.

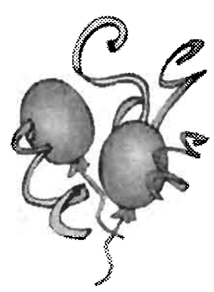
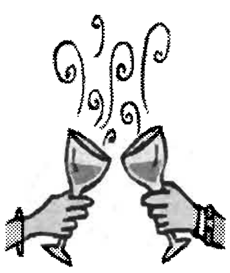
Якщо у Вас є пам'ятки, фотографії, фільми, звуко – або відео-записи, рисунки ми просимо Вас позичити їх нам для використання у наших святкуваннях.

Ми маємо намір підготувати книжечку і виставку присвячену 50-літтю Союзівки. Один тиждень цього літа буде призначених для урочистих святкувань нашого Золотого Ювілею. Виставка триватиме ціле літо, щоб всі наші гості мали можливість її оглянути.

Слідкуйте за додатковою інформацією на веб-сторінці Союзівки, у „Свободі", The Ukrainian Weekly і чергових оголошеннях.

Будемо вдячні за Вашу допомогу!

Soyuzivka – UNA Estate
PO Box 529
Kerhonkson NY 12446
Phone 845 – 626 – 5641 ext. 141
Fax 845 – 626 – 4638; Web site:Soyuzivka.com

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ ТА НАГОРОД

студіюючій молоді
тільки членам УНСоюзу

на академічний рік 2002/2003

Програма УНСоюзу братських послуг для студентів, членів УНСоюзу, включатиме два роди грошевих нагород:

НАГОРОДИ УНСоюзу, приділені залежно від року навчання студента.
ОСОБЛИВІ СТИПЕНДІЇ – шість до дев'яти стипендій особливого спеціяльного призначення:

- Стипендії і нагороди надається тільки для „UNDERGRADUATE" студентів, визнаних коледжів та університетів, які студіюють для одержання першого ступеня, бакалявра і для градуантів середніх шкіл, які поступають до коледжів чи університетів.
- Прохання про стипендії чи нагороду приймається від студентів, які з 1-им червня, року в якому складають заяву, є АКТИВНИМИ ЧЛЕНАМИ СОЮЗУ принаймні ДВА РОКИ.
- Анкету з вимаганими прилогами треба відіслати до Головної Канцелярії УНС в ОДНІЙ ПОСИЛЦІ, конверта не може бути датована пізніше, як 1-го червня 2002 р.
- Конверти датовані пізніше, не правильно заповнені анкети, або брак при логів, автоматично дискваліфікуватимуть студента.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.,
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054

Please send me a scholarship application for the 2002/2003 academic year.

NAME:______________________________
Please print or type in English
ПРІЗВИЩЕ: ______________________________
(Прошу виписати по-українськи)
ADDRESS:______________________________
CITY:__________________ STATE: __________ ZIP CODE __________
TEL.: __________________ E-MAIL: ______________________________
Web: __________________ I am a member of UNA BRANCH # __________

НАГОРОДА для СТУДІЮЮЧОЇ МОЛОДІ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Хто може отримати нагороду УНС:

1. Прохання про нагороду УНС приймається від тих студентів, які з 1-им червня року, в якому вносять заяву були щонайменше два роки активними членами (платили вкладку) УНСоюзу, або щонайменше два роки тому придбали забезпечення з одноразовою вкладкою, або анпуїті вартости мінімум 5,000 дол.

2. Нагороди УНС призначені для учнів, які закінчили середню школу та будуть прийняті до вищої школи в часі виплати нагороди, та для студентів 1-го, 2-го та 3-го років коледжу чи університету. Студенти зі закінченим ступенем бакалявра не можуть подавати подання.

3. Нагороди УНС призначається тільки на один академічний рік. Для поновлення нагороди годиться зложити нову анкету разом із виміненими прилогами.

4. Нагороди УНС є призначені для UNDERGRADUATE студентів визнаних каледжів чи університетів, які навчаються, щоб отримати ступінь бакалявра.

5. Від студентів зацікавлених отримати нагороду УНС вимагається пересічну академічну оцінку не нижчу GPA **2.5**. Разом із анкетою треба конечно зложити транскрипт академічних оцінок за два семестри (осінній та весняний).

6. Анкету треба повністю заповнити. Підписану і датовану анкету разом із транскриптом академічних оцінок та фотографією (2 x 2 інчі) треба відіслати поштою **не пізніше як 1-го ЧЕРВНЯ. Конверти датовані поштою пізніше ніж 1-го червня, або неправильно заповнені анкети, будуть автоматично дискваліфіковані.**

Признання нагород та повідомлення:

1. Кожний хто в час і правильно зложив прохання отримає нагороду, одначе сума нагороди залежатиме від років студій: найнижчу суму отримають студенти в першому році, а найвищу на останньому році студій. Суми нагород залежатимуть від фінансів призначених бюджетом УНС в даному році.

2. Стипендійний Комітет УНС перевірить всі прохання про нагороди.

3. Про висліди приділу нагород повідомляємо стипендіятів у місяці СЕРПНІ даного академічного року.

Виплата нагород:

УНСоюз уділяє нагороди на високошкільні оплати, тому чеки виставляється на ім'я школи, а посилається їх на домашню адресу стипендіята.

Випишіть „СВОБОДУ"!

Ціни за передплату (в американських доларах):

	Рік	Півроку
Член УНСоюзу	45.00	30.00
Не член УНСоюзу	55.00	35.00

❑ Передплата включена ❑ Прошу надіслати мені рахунок

Прошу вислати „Свободу" на адресу:
(Print in English):

Name______________________________
Address:______________________________
City: ______________________ State: __________
Country: ______________________ Zip code: __________
Tel.: ( ) ______________________
❑ Член УНСоюзу, __________ Відділ

Відділ передплати: (973) 292-9800, додатковий 3042

Альманах з історії війська України

Уже другий рік в Україні виходить „Військово-історичний альманах", який заснував Центральний музей Збройних сил України. Досі випущено три книжки альманаху. Альманах розповідає про історію українського війська, його колишнє і нинішнє озброєння, видатних діячів, геральдику, фортифікації України. У випусках, які вже побачили світ, вміщено розвідки про римську військову присутність у Причорномор'ї, озброєння племен трипільської культури, кримськотатарські формування у складі Третього Райху, з історії військового шпиталю у Києві. Привернуть увагу розповіді про генерала П. Скоропадського, народного комісара оборони УРСР Василя Герасименка, взаємини генерала А. Шкуро і ОУН. Вміщено у альманасі невідомий лист Симона Петлюри і щоденник кадета Миколи Іванова, який день у день записував події у Києві від жовтня 1917 року до березня 1919-го.

Особливо широко представлено у випусках альманаху тему історії і нинішнього стану Військово-морських сил України. Вміщено, зокрема, реферат капітана-лейтенанта Української фльоти інж. Леоніда Костарева „Проблеми морської оборони України", підготовлений ним до виголошення у 1931 році на засіданні Українського військово-наукового товариства у Празі. У 1929 році Л. Костарів був обраний членом проводу ОУН, але через рік виключений з ОУН як „московський аґент".

З питань придбання альманаху можна звернутися до його редакції: Київ-1, абонентська скринька 91, 01001 Київ, Україна.

Л.Х.

Міжнародний день рідної мови в Україні

Цього року в Україні вдруге відзначено Міжнародний день рідної мови, який в усьому світі проходить під еґідою ЮНЕСКО. Рішення про відзначення 21 лютого Міжнародного дня рідної мови було прийняте на 30-ій сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, і з 1999 року ця дата відзначається в усьому світі.

У зв'язку з відзначенням Дня української мови на державному рівні високі посадові особи України виступили з промовами, оприлюднили серію заяв.

Заступник державного секретаря МЗС України Володимир Єльченко, виступаючи перед студентами Київського ліцею міжнародних відносин говорив про значення мови як важливого історичного та культурологічного чинника.

У світі налічується близько 6 тисяч мов, і коли мова занепадає, вмирає частина людства, підкреслив В. Єльченко. Український народ на власному досвіді переконався, як важко зберегти свою ідентичність. Протягом довгого історичного часу українці не мали інших скарбів, окрім рідної мови. Зберігати і плекати свою мову є тим завданням, яке стоїть перед кожною нацією, і зокрема, українською, наголосив дипломат.

Голова Адміністрації Президента України Володимир Литвин вважає, що одним з перших законопроєктів, які розглядатимуться Верховною Радою наступного скликання, має стати такий законодавчий акт, з прийняттям якого „українська мова в Україні не почувала б себе чужою". Нещодавно, виступаючи перед студентською молоддю Тернопільщини, він категорично висловився тільки за одну державну мову – українську.

Генеральне консульство України в Нью-Йорку

Сучасний образ...

(Закінчення зі стор. 7)

національних інтересів, а хтось має такі мотиви, що є внутрішніми чинниками, але вони ніколи не будуть важити більше, ніж усе інше. Бо завжди люди зважують дуже багато різних речей.

Що стосується українського націоналізму, тут є одна особливість, яку часто не беремо до уваги. Це відбивається на якості наших публікацій, на наших інтересах. Україна була частиною Російської імперії, почасти і Австрійської (але це був маргінес української історії, що б не говорили про „П'ємонт"; Галичина відіграла колосальну ролю в українській історії, але історія тут, на Сході, творилася). Україна була не в ситуації колонії, а в особливій ситуації. Нації, які були колонізовані (я не кажу, що гніт завжди буває різним; іноді навіть колонії мають певні привілеї) називалися „інородцями". Були також „іновірці". Поляки, наприклад, були „іновірці" – але це не була колонія, власне кажучи, це був утиск, переслідування представників непанівної релігії. Але це не було колоніяльним гнітом. От, скажімо, узбеки, чи, особливо, народи Півночі – це була типова колоніяльна ситуація. Для „інородців" були свої закони. Фінляндія не була колонією Росії (вона мала автономію) – і там режим був набагато кращий з усіх точок зору, ніж у самій Росії. Але фіни були „іновірці", чужі, й не були „своїми". А українці – „так называемие русскіе люди" — і їх придушення полягало не в тому, що українців ставили в такі умови, як „інородців" (скажімо, євреї були „інородцями", мали „черту оседлости", знаходилися під абсолютно чітко визначеним національним гнітом, позбавлені цілого ряду прав, й так куцих, у Російській імперії).

Українець як обиватель Російської імперії, – не скажу громадянин, бо так важко сказати, – як підданий Росії, мав ті самі юридичні права, як і росіянин. Більше того, це не зовсім точно, коли говорять, що українці не мали права вживати свою мову. Жоден із цих циркулярів, ані Валуєвський (1863 р.), ані Емський указ (1876 р.) не обмежували прав вживати українську мову в щоденному вжитку; вони обмежували її сферу дій, обмежували українське слово чисто етнографічною сферою. Українці мали всі права, крім права вважати себе нацією. І відповідно до цього, вони не мали права перекладати Шекспіра українською мовою, друкувати українською мовою праці з фізики та математики чи то політичної економії, а тільки те все, що стосується тематики, скажімо, етнографічної, фолкльорної. Навіть наукові розвідки не можна було проводити. „Українськість" розглядалася так, як яка-небудь „смоленськість" чи „сибірськість". Це й було позбавлення прав.

Внаслідок такої ситуації українська культура на більшу половину творилася в рамках імперії російською мовою і, в залежності від того, на що були спрямовані визвольні, свободолюбні тенденції, вони могли вміщуватися або в рамках усієї імперії, або тільки української території. Боротьба за право вживати українську мову в будь-якому контексті, а іншими словами, боротьба за право визнавати українців нацією, це боротьба, що точилася в основному на території України або також обох столиць – Москви і Петербурґа (там, де були великі українські громади). Зовсім інші люди беруть участь у цій боротьбі, ніж боротьба за громадянські свободи, за лібералізм. І ми маємо такі картини – люди, що борються за ліберальні свободи, коли їм доводиться вибирати – чи вони підуть до націоналістів, чи до російських „великодержавників", — вони вибирали других. Я наведу приклад, може дещо сенсаційний, але нечасто згадуваний – це Михайло Чубинський – син автора гимну України Павла Чубинського. Він був міністром юстиції в уряді гетьмана П. Скоропадського; правий ліберал, і коли треба було вибирати з ким іти, то М. Чубинський не пішов до С. Петлюри, він пішов до росіян, до А. Денікіна. А В. Вернадський куди пішов? А І. Кістяківський? Пішли до „єдіной и неделімой", тому що в них було більше спільного з правими лібералами взагалі, ніж із авторитарними українськими націоналістами. Вони ділили світ за іншими категоріями, і тому українська культура і українська політика розвиваються в трьох різних площинах (які часто не були зв'язані): площина боротьби за національність, площина боротьби за ліберальну демократію і громадянське суспільство, площина боротьби за соціяльні реформи чи соціяльну революцію (куди йшли більшовики, меншовики, есери...). Ці площини між собою часто не перетиналися.

Коли ми сьогодні в Україні переглядаємо спадщину, то ми беремо все те, що робилося в національній площині, і розглядаємо – націоналізм чи не націоналізм? Там були зовсім різнорідні напрямки. Був Драгоманов, що поєднував всі три орієнтації. Але діяв він і у національному русі; там був не тільки Драгоманов, але й В.Винниченко (швидше — націонал-комуніст). І там був С.Петлюра (швидше за все — націонал-демократ, але за умов громадянської війни демократія опинилася на десятому пляні; авторитарний національний лідер й радше націоналіст). І там були гранично праві націоналісти, які робили погроми. Тут йдеться про найбільш праві орієнтації. Але цих людей не можна розглядати тільки як націоналістів. Це є національний рух, в якому дуже сильне націоналістичне крило. І розбиратися, де воно починається, де кінчається, дуже важно. У Петлюри були люди дуже інтеліґентні, які не йшли ні на які ксенофобські вчинки, але були й погромники. Згадаємо цих отаманів, яких Петлюрі не вдалося приборкати. Це те, що не дозволяє нам якось обійти гострі кути. Петлюру вбили в Парижі, і місцевий суд виправдав вбивцю, так само як берлінський суд виправдав убивцю Талат-паші, одного з організаторів вірменської різні в Туреччині. Це були, по суті, міжнародні процеси. Якщо ми хочемо переглядати своє минуле, то давайте рахуватися із тим, що мусимо пояснити своє ставлення до міжнародної громадської думки. Або вона не права, або ситуація набагато складніша.

А що стосується націоналізму С. Бандери, то ситуація набагато очевидніша. Це був крайньо правий рух, який пов'язаний переважно з італійським, але фашизмом, фашистським Інтернаціоналом (Євген Онацький в Римі представляв ОУН). Це не секрет – оунівці відкрито себе називали фашистами. Олег Ольжич, який сьогодні є нашим національним героєм, писав про те, що в культурній політиці український націоналізм ближчий до німців, до нацистів Гітлера, ніж до Муссоліні. Це надруковано в наш час із дивовижними коментарями.

Це є частина історії, скільки б ми не говорили, що була війна на два фронти (я не кажу про тих рядових бійців, що дійсно чесно воювали на два фронти й мають бути визнаними такими ж учасниками партизанського руху, як і всі інші), але я говорю про політичну спадщину.

Це різні речі: одна справа – хлопці з села, які пішли в ліс і стріляли всіх „чужинців", – це не політична спадщина. Це є просто люди, яким ми маємо вклонитися за їхній патріотизм. Ми оцінюємо політичні партії, платформи і т.д. Коли ж ми під „шумок" реабілітації націоналізму забуваємо про ці спроби переступити через трупи, то, вибачайте, ми себе „підрихтовуємо" під таку традицію, яка для демократа не прийнятна. Тоді треба вибирати.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Лавреати Національної нагороди ім. Тараса Шевченка 2002 року

КИЇВ. 5 березня Президент України Л. Кучма підписав указ про присудження Національної нагороди імені Тараса Шевченка культурологові Сергієві Білоконю, художникові Андрієві Бокотею, артистові Романові Майбороді, кінорежисерові Аркадієві Микульському, кінодраматургові Леонідові Череватенкові, письменникові Ігореві Римарукові.

УНІАН

Прем'єра фільму про свято України

НЬЮ-ЙОРК. – 10 лютого в Українському народному домі відбулася прем'єра відео-фільму відомого кінопродуцента Ярослава Кулинича „Святкування 10-ої річниці Незалежности України в Києві". Цей фільм демонструється під патронатом СКУ, УККА та УАКР.

Глядачі відчули напругу III Всесвітнього Форуму Українців, на який з'їхалися делеґати з 42 країн світу. Патріярх Філарет поблагословив учасників Форуму. З великою промовою виступив Президент Леонід Кучма, який зокрема зупинився на візиті в Україну Папи Івана Павла II. Фраґменти цієї візити показані у фільмі.

Кінострічка розповіла про виступ Аскольда Лозинського, президента Світового Конґресу Українців, який доповів Форуму, що західня діяспора відіграла важливу ролю в боротьбі за незалежну Україну і тепер надає молодій державі значну допомогу. Слід віддати належне Ярославу Кулиничеві, який майстерно показав на екрані військову параду та святкову демонстрацію у Києві.

Ярослав Кулинич подякував проводові СКУ, УККА та УАКР за надання патронату цьому фільмові, а також дирекції Українського народного дому, його президентові Андрію Ластовецькому та Василеві Штогрину за надання залі для демонстрації фільму, отцям Василіянам церкви св. Юра, газетам „Свобода", „The Ukrainian Weekly", „Національна трибуна", „Америка", „Закордонна газета", директорові телевізійної та радіопередачі Романові Мариновичеві, директорові радіопрограми „Голос України" Петрові Рибчуку за подання інформацій про фільм у своїх часописах та програмах.

Василь Барабаш

Концерт пяніста Володимира Винницького

Володимир Винницький

ТОРОНТО. – Володимир Винницький здобув слухачів не тільки піяністичним талантом, а й своєю щирою особистістю. Концерт відбувся в неділю, 24 лютого, в залі Канадсько-Української мистецької фундації.

Уродженець Львова, В. Винницький почав студії в музичній школі для талановитих дітей, продовжував у Москві, де в 1983 році здобув докторат з музики. Пізніше вчив у Київській консерваторії. Лавреат Міжнародного фортепіянового конкурсу Марґеріт Лонґ-Жак Тібо в Парижі 1983 року. Виступав в Україні, Росії, Америці, Канаді, Лондоні, Парижі як соліст, зі симфонічними оркестрами, камерними групами, як акомпаніятор.

В Америці його постійно запрошують виступати на музичних фестивалях. В 1994 році В. Винницький і челіст Ваґрам Сараджіян здобули „Distinguished Artists Award" в Нью-Йорку. Програма концерту в Торонто включала, крім клясичної музики Моцарта, також твори сучасних композиторів, зокрема М. Скорика, В. Ревуцького. Були виконані також „вальс Мефіста" Ліста, етюд „Табльо" Рахманінова, чотири мазурки Шопена.

Концерт Володимира Винницького приніс дві години гарної, з чуттям виконаної музики, познайомив слухачів з молодою, талановитою людиною, яких так хочеться побільше мати поміж собою! Публіка щедро нагороджувала Володимира Винницького оплесками.

Оксана Бризгун-Соколик

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“

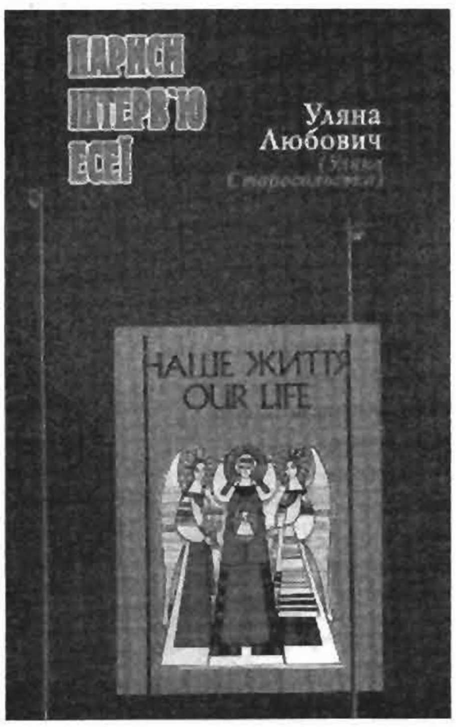
СІЧЕНЬ

250 дол.	Олесницькі Любодар і Зеня	Вігокен, Н.Дж.
100	8-ий Відділ УНС	Йонкерс, Н.Й.
55	Макар Євген	Мавтенсайд, Н.Дж.
50	Ференцевич Роман	Александрія, Ва.
	Ґаховська Ольга	Дірборн, Миш.
40	Біда Михайло	Чикаґо, Ілл.
30	Яременко Дмитро	Самервил, Н.Дж.
25	Демус Пилип	Чикаґо, Ілл.
	Кулинич М.	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н.Й.
	Павлюк Микола	Гантсвіл, Ала.
	Шершень Віра	Арлінґтон, Ва.
21	Береза Дам'ян	Філядельфія, Па.
20	Гайовий Микола	Ладлов, Мас
	Погорило Ераст	Філядельфія, Па.
	Пундій Павло	Чикаґо, Ілл.
	Витвицькі Ігор і Дарія	Кергонксон, Н.Й.
	Яциняк Іван	Пассейк, Н.Дж.
15	Олійник Дмитро	Асторія, Н.Й.
	Боднар Олександра	Трой, Н.Й.
	Бук Юрій	Лас Веґас, Нев.
	Хомик Антін	Порт Шарлот, Фла.
	Дурбак Антонія	Куяґоґа Фолс, Огайо
	Ковач Василь	Стретфорд, Конн.
	Кріяк Степан	Спартанбурґ, С. Кар.
	Марущак Ілько	Дірборн Гайтс, Миш.
	Ринчак Іван	Кергонксон, Н.Й.
	Щеснюк Орест	Нью-Йорк, Н.Й.
	Тимочко Марія	Джонсон Сіті, Н.Й.
10	Брездун Василь	Норт Роялтон, Огайо
	Данко Богдан	Нью-Гейвен, Конн.
	Данилюк Петро	Гаятсвіл, Мд.
	Дидинський Константин	Нарберт, Па.
	Курило Ольга	Вестон, Онтаріо, Канада
	Мельник Богдан	Рівер Гров, Ілл.
	Пилип Степан	Спрінґфілд, Н.Дж.
	Сапоровченко Микола	Карбондейл, Ілл.
	Серба Петро	Вілмінґтон, Дел.
	Сохан Ігор	Вудклиф Лейк, Н.Дж.
5	Максимів С.	Віл ла Селл, Кве., Канада
	Батіг Володимир	Болдвин, Н.Й.
	Хонюк Богдан	Нью-Йорк, Н.Й.
	Чайка Іван	Філядельфія, Па.
	Данилюк Анна	Воррен, Миш.
	Фрідріх Петро	Норт Порт, Фла.
	Гула-Дмитришин Іван	Вавватоса, Віск.
	Гайда Любомир	Рослиндейл, Мас.
	Гірна Ольга	Йонкерс, Н.Й.
	Кейбіда Андрій	Мейплвуд, Н.Дж.
	Корнило Іван	Дітройт, Миш.
	Косачук Сергій	Вайнленд, Н.Дж.
	Котелка Іван	Воррен, Миш.
	Коваленко Віра	Вайнленд, Н.Дж.
	Крищишен Михайло	Вест Ст. Пол, Мін.
	Кушнірук О.	Чикаґо, Ілл.
	Кирилів Наталія	Чикаґо, Ілл.
	Лещинська Февронія	Кліфтон, Н.Дж.
	Льорх Степан	Гантер, Н.Й.
	Максимів С.	Вілла Сал, Квебек, Канада
	Мазяр Евстахій	Блумінґдейл, Ілл.
	Музика Іван	Філядельфія, Па.
	Микитюк О.	Ейджінкорт, Онт. Канада
	Ощипко Григорій	Отремонт, Квеб. Канада
	Полатайко Осип	Белт Парк, Па.
	Прашик Григорій	Вест Істон, Па.
	Романишин Євген	Баффало, Н.Й.
5 дол.	Рудакевич Любомира	Чикаґо, Ілл.
	Седлярчук Анна	Баффало, Н.Й.
	Сюма Михайло	Філядельфія, Па.
	Стебельська Аркадія	Рідінґ, Па.
	Тур Степанія	Асторія Н.Й.
	Василина Євген	Літлтон, Кол.
	Вілліямс Ярослава	Ст. Луї, Мо.
	Волков Анастазія	Філядельфія, Па.
	Волошин Микола	Парма, Огайо
	Захарків Тамара	Потомек, Мд.
3.75	Цегельська Ольга	Вірджінія Біч, Ва.
1	Кривінський Іван	Коговз, Н.Й.
	Разом за січень	**1,275.75 дол.**

ЛЮТИЙ

300 дол.	Гнатюк Юлія в пам'ять мужа Романа	Монреаль, Квеб., Канада
100	Матківський Зенон	Шорт Гіллс, Н.Дж.
	Воронка Зірка в пам'ять А. Княжинської	Мейплвуд, Н.Дж
	Воєвідка Ігор	Ріно, Нев.
60	Андрушка Мира	Норт Порт, Фла.
55	Ставничий Юрій	Кінелон, Н.Дж.
50	Королі Ігор і Стефанія	Ґросе Пойнте, Миш.
45	Яріш Ірина	Етобіко, Онт., Канада
	Камінська Ірина	Чикаґо, Іл.
	Климук Віліям	Брендфорд, Кон.
30	Юрчишак Роман	Нью Бриттен, Кон.
25	Копач В.	Ріджвуд, Н.Й.
	Масляк Маріян	Лейквуд, Ко.
	Плешен Павло	Маямі Шорс, Фла.
	Саляк Василь	Нью Говп, Па.
	Вітвицький Ігор	Силвер Спрінґ, Мд.
20	Бохно Михайло	Торонто, Онт., Канада
	Гайвас Аскольд	Овшенсайд, Каліф.
	Іванизька Катерина	Рілай, Н.К.
	Мелех Ярослав	Гаятсвилл, Мд.
	Скоп Олександер	Ла Меса, Каліф.
	Ярко Микола	Іст Сиракюз, Н.Й.
15	Бемко Ігор	Единборо, Па.
	Благий Степан	Спрінґ Веллей, Н.Й.
	Глинський Борис	Вієна, Ва.
	Якубовичі Олександер і Дарія	Брексвіл, Огайо
	Калиник Олекса	Лігайтон, Па.
	Лаврін Іван	Чикаґо, Іл.
	Мазяр Володимир	Ґлен Спей, Н. Й.
	Мокей Вілліям	Ватервліт, Н.Й.
	Очеретко Аркадій	Сан Сиі Вест, Аріз.
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н.Й.
	Світій Марія	Бруклин, Н.Й.
10	Чернявський Ярослав	Шавмбурґ, Іл.
	Байко Петро	Парма, Огайо
	Бекерський Іван	Ютика Н.Й.
	Бенко Катерина	Арлінґтон Гайтс, Іл.
	Білас Мирон	Дженкінтавн, Па.
	Бодляк Ольга	Норт Порт ,Фла.
	Богдан Василь	Балтимор, Мд.
	Черко Лаврин	Омаґа, Неб.
	Хома Іван	Бруклин, Н.Й.
	Ціко Микола	Порт Шарлот, Фла.
	Демянчук Богдан	Парма, Огайо
	Ґрунек Василь	Шелбі Тавншіп, Миш.
	Гарасимів Степан	Індіян Орчерд, Мас.
	Гладилович Адольф	Монреаль, Квеб. Канада
	Грицай Зеня	Чикаґо, Іл.
	Ярмолюк Марія	Раселвіл, Арк.
	Єфименко Федора	Палм Ковст, Фла.
10 дол.	Кохановська Галина	Етобіко, Онт. Канада
	Ковблянський Олександер	Санта Барбара, Каліф.
	Козіцький Володимир	Йонкерс, Н.Й.
	Кравчук Евстахій	Норт Порт ,Фла.
	Кріль Юліян	Джерзі Сиіі, Н. Дж.
	Кривулич Мирослав	Амстердам, Н.Й.
	Куропась Богдан	Гікорі, Н.К.
	Кушнір Анна	Маямі, Фла.
	Кефор Карпо	Нью-Йорк, Н.Й.
	Ломницька Дарія	Венес, Фла.
	Мокринська Анна	Ірвінґтон, Н.Дж.
	Олійник Степанія	Ворм Мінерал Спр. Фла.
	Оришкевич Йосиф	Прінстон, Н.Дж.
	Орисюк Василь	Ванкувер, Бр. К. Канада
	Петрів Катерина	Самервіл, Мас.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Іл.
	Сахарук Ева	Венгам. Мас.
	Самокишин Василь	Парма, Огайо
	Савка Лариса	Дес Плейнс, Іл.
	Солук Іванна	Лос Анджелес, Каліф.
	Шван Марія	Сейлем, Мас.
	Валчук Володимир	Кергонксон, Н.Й.
	Васинчук Людмила	Бартлет, Іл.
	Юрчинюк Микита	Пассейк, Н. Дж.
5	Артимишин Богдан	Філядельфія, Па.
	Беднарська Марта	Кергонксон, Н.Й.
	Бобеляк Олена	Кліфтон, Н.Дж.
	Болотенний Богдан	Янґставн, Огайо
	Хархаліс Любомир	Рочестер, Н.Й.
	Хміляк Василь	Клівленд, Огайо
	Гуглевич-Ворох Хризанна	Нью-Йорк, Н.Й.
	Думка Анна	Нью-Йорк, Н.Й.
	Дитиняк Володимир	Картерет, Н.Дж.
	Дзіка Олена	Вудгейвен, Н.Й.
	Фарботник Михайло	Сиракюз, Н.Й.
	Ференц Антон	Бушнел, Фла.
	Герасимович Николай	Солзей Н. Й.
	Гайовий Микола	Лудлов, Мас.
	Гончак Іван	Йонкерс, Н.Й.
	Григорчук Дмитро	Чикаґо, Іл.
	Гудак Петро	Спрінґ Валей, Н.Й.
	Капітула Петро	Йонкерс, Н.Й.
	Карпенко Андрій	Чикаґо, Іл.
	Кічоровська Теодозія	Форест Гілс, Н.Й.
	Колячко Іван	Твін Лейкс, Віск.
	Кириленко Степан	Белойт, Віск.
	Лещишин Микола	Торонто, Онт. Канада
	Левицький Лев	Нью Гейвен, Кон.
	Мичковська Любомира	Клівленд, Огайо
	Новицька Ірина	Парма Огайо
	Рибак Роман	Ст. Пол. Мін.
	Швейко Лена	Фулертон, Каліф.
	Сеньків Михайло	Інвернес, Фла.
	Сеник-Коваль Надія	Вітинг, Н.Дж.
	Шевчук Павло	Латам, Н. Й.
	Смаль Ольга	Джуно Біч, Фла.
	Стельмащук Михайло	Балтимор, Мд.
	Ткачук Явдоха	Філядельфія, Па.
	Тороус Емілія	Рочестер, Н.Й.
	Волф Марія	Нептун Сиіі, Н. Дж.
	Захаріясевич Віра	Ветерсфілд, Кон.
	Зеленська Ірина	Самерсет, Н.Дж.
4	Вайда Микола	Стемфорд, Кон.
3	Матищак Володимир	Мокіна, Іл.
	Разом за лютий	**1,938 дол.**
	Разом	**3,213.75 дол.**

Щиро дякуємо за фінансову підтримку найстаршої української газети.

„Нариси, інтерв'ю, есеї“ Уляни Любович (Старосольської)

У кінці минулого 2001року Національна Академія Наук України, Львівська наукова бібліотека ім. В. Стефаника та Науково дослідний центр періодики, при фінансовій підтримці Союзу Українок Америки, видали книжку Уляни Любович (Уляни Старосольської) „Нариси, інтерв'ю, есеї“, це публікації з журналу „Наше життя“ (Нью-Йорк, 1969 –1990). Книжку упорядкував Ігор Павлюк, котрий також є автором вступного слова.

Книжка об'ємом на 340 сторінок у чепурній обкладинці зі зображенням журналу „Наше життя“ зі січня 1983 року.

Матеріяли, поміщені в книжці, відзеркалюють материки культур, створені жінками-українками світу, фотографії яких поміщено в книжці після першої частини. Крім того, є матеріяли, котрі зображають внутрішній портрет У. Любович як редактора – з точки зору її „легкої філософії“, як вказано у заголовку другої частини книжки.

Цікавість читача постійно втримує не тільки різноманітний матеріял, котрий сам-собою приваблює допитливого, але й легка та одночасно ясна форма їхнього подання. Також в книжці зображено цікаві жіночі особистості та багатий спектр життя української діяспори, згуртованої в її багатогранних організаціях.

Книжку можна придбати за 20 дол. у крамниці „Молоде Життя“ 308 E. 9th Street, New York, N.Y. 10003; тел. (212) 673-9530.

Презентацію книжки влаштовує 64-ий Відділ СУА 24 березня о год. 2-ій по полудні в приміщенні Товариства „Самопоміч“ (98 Second Avenue в Нью-Йорку).

СПОГАДИ

Коли ми втрачаємо приятеля...

Зустріч д-ра Степана Вороха з Президентом США Роналдом Реґеном.

Коли поруч з нами живе людина і ми постійно зустрічаємося з нею, розмовляємо, вирішуємо спільні громадські проблеми, то не завжди замислюємось над її долею. Але настає час відходу вашого знайомого чи приятеля у вічність – і ви раптом починаєте розмірковувати над його долею, дивуєтесь її складнощам, жахаєтеся з приводу незгод, які довелося перейти цій людині.

Такі думки викликала смерть д-ра Степана Вороха, що забрала його від нас 2 січня ц. р. Чи ми знали про те, що йому кілька разів загрожувала страта, але провидіння рятувало його для дальшого життя? У молоді роки Степана Вороха заарештовували польська, німецька і совєтська політичні поліції. Це були непевні, жорстокі часи, кожен арешт міг закінчитися кулею у потилицю. Двічі його випустили, а від НКВД вдалося втекти.

Чи думали Дмитро Ворох і його дружина Марія з Величенків про довгий і славний шлях їхнього сина Степана, який народився у них 6 січня 1921 року в селі Кривенькому у Західній Україні? Коли б хто сказав їм, що синок розмовлятиме з президентами США і незалежної України, вони йому просто не повірили б.

Хлопчик виявився тямущим. Медичні студії, розпочаті у Львові, він закінчив у Мюнхені, захистивши докторську працю в таборах для переміщених осіб. У Ньюйоркському університеті підтвердив титул доктора дентистичної хірургії, пішов до американського війська, з якого вийшов 22 лютого 1960 року в чині капітана, після чого відкрив свою приватну практику в Нюарку.

Д-р Степан Ворох був активним членом багатьох українських товариств і організацій, активним членом Українського лікарського товариства Північної Америки і головою його Метрополітального відділу в Нью-Йорку. У 1969 році мав зустрічі з Кардиналом Йосифом Сліпим на IV Архиєпископському Синоді Української Католицької Церкви в Римі.

Д-р Степан Ворох був представником СФУЛТ і УЛТПА до секретаріяту СКВУ і референтом зовнішніх зв'язків УЛТПА впродовж 35 років. Важко перелічити усі справи, до яких він був причетний. Це і видання мемуарного збірника під патронатом НТШ Америки і протистояння русифікації України (у цій кампанії його приймав тодішній Президент США Р. Реґен), святкування 110-ліття НТШ у 1983 році, Тисячоліття Хрещення України, видання „Енциклопедії Українознавства", діяльність товариств „Рідна Школа" і „Церква в потребі", а в останні роки – затримання "Верховини" в українських руках. Д-р Степан Ворох доклав своїх зусиль для розміщення українських дипломатичних служб в Нью-Йорку та Вашінгтоні.

Коли померла його дружина Стефанія Маньовська, він одружився з Оксаною Ванчицькою, яка розділила з ним його самітнє життя. Добрий слід людини на землі – це і четверо дітей, які стали професіоналістами, 12 внуків і 3 правнуків.

Людина відійшла з життя, але її добрі справи назавжди залишились у громаді. Вічна і славна йому пам'ять!

Павло Пундій,
почесний член УЛТПА,
голова осередку НТШ в Чикаґо

Д-р Степан Ворох у розмові з Президентом України Леонідом Кравчуком.

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Андрій Боляновський. „Дивізія „Галичина" – історія". У праці на основі українських і закордонних джерел досліджено складну долю дивізії „Галичина" – Першої Української дивізії Української Національної Армії (1-ої УД УНА). Особливу увагу приділено з'ясуванню політичних мотивів та плянів, що стояли за рішенням німецьких владних органів про створення цієї військової частини. У книзі показано місце та ролю дивізії у контексті українського визвольного руху в роки Другої світової війни. Львів 2000 рік.

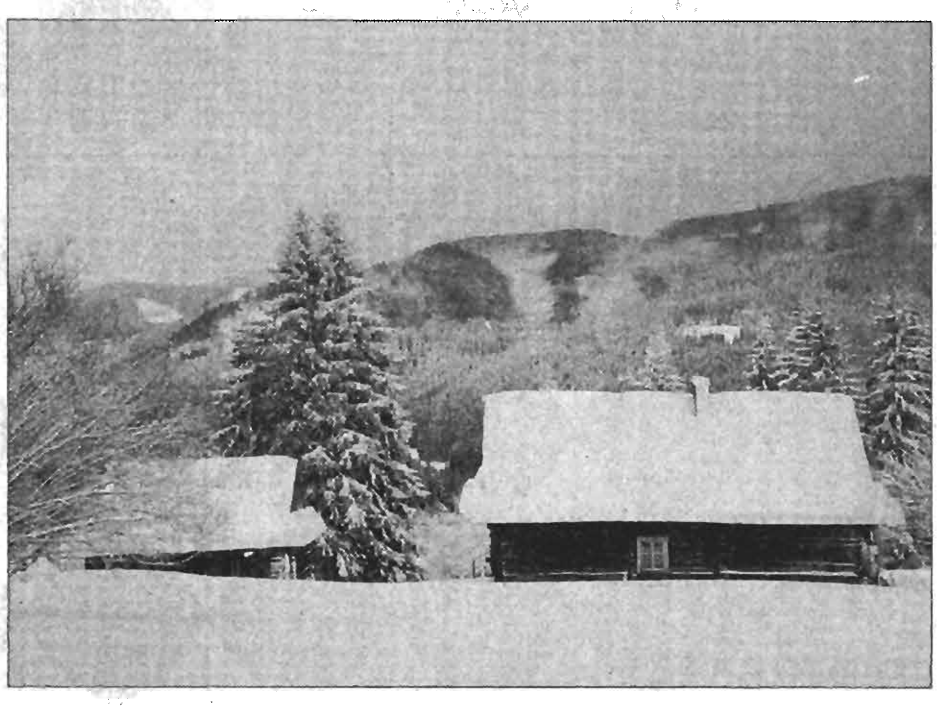
Роман Кухар (за редакційну колеґію). „ Верховина", літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, числа 8 і 9. Вікторія, Кензас, 2001 рік.

Анна Карванська-Байляк. „Україно, визнай – (одисея Бірчі) – це спогад про бій та загибель вояків УПА, а також про пізніше зусилля авторки віднайти місце спільної могили полеглих і домогтися дозволу перепоховати їхні тлінні останки. Видавництво „Український архів", Варшава, 2002 рік.

Сергій Громов. „Імена видатних людей у вулицях Львова" – довідник, якого метою є ознайомлення широкої громадськости з біографіями політичних діячів, митців, літераторів, музикантів та науковців, що вписали яскраві сторінки в історію України, Галичини та Львова. Видано НВФ „Українські технології", Львів, 2001 рік.

Антін Княжинський. „На дні СССР" – спогади в'язня ҐУЛАҐ-у. Видання Національної Академії Наук України, Інституту українознавства ім. І. Крипякевича, Українського історичного товариства – серія мемуаристики, Т. 5, Львів-Кент 2001 рік.

Чар зимових Карпат у фотооб'єктиві Тараса Ференцевича

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 22 за час від 1 липня 2001 р. до 31 грудня 2001 р.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах та декларація тої самої суми впродовж 5 років

„ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА"

1,000 дол. Богдан Целевич (2-ий і 3-ій даток);
500 Юрій Павлічко (5-ий даток);
400 Ярослав Гаврих (2-ий, 3-ій, 4-ий і 5-ий даток);
100 Володимир Шарко (3-ій даток).

Датки на розбудову Пласту на нових теренах

„ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА"

2,500 дол. Курінь УПС „Лісові Чорти";
2,000 Роман Волчук;
1,000 Любомир Курилко;
по 100 Данило Захарчук, Богдан Климкович, Роман Левицький, Василь Саляк, Ірена Чайковська;
по 50 Володимир Бандера, Ігор Воєвідка, Любомир Гевко, Ігор Сидоряк, Юрій Ференцевич;
30 Орест Кузьма;
по 25 Іван і Надя Гафткович, Надія Гафткович, Михайло Пікас;
по 20 Ніна Бандера, Роман і Олена Брехун, Ярослава Брехун, Андрій і Лідія Закревські, Борис і Тетяна Карпенко;
по 10 Люба Гельбіг-Гуралечко, Юрій Клос, Роман Ковч, Яро Маринюк, Михайло Салдит, Роман Ференцевич;
5 Ігор Раковський.

Датки на видавничий фонд *„Пластового Шляху"*

125 дол. 26-ий Курінь УПС „Княгині";
25 Юрій і Олександра Раковські;
10 Катя Портер.

Датки з нагоди Срібного Ювілею Мотрії та Андрія Дурбаків

100 дол. Андрій і Рута Ріпецькі.

В пам'ять св. п. Василя Боднара

25 дол. Юрій Ференцевич.

В пам'ять св. п. Олега Венгерчука

200 дол. Стефан і Володимира Сливоцькі;
по 100 Микола і Ірена Андреадіс, Оксана і Андрея Венгерчук, Олег Венгерчук, Марія Котлярчук, Валентина Кузьмич, Роман і Надія Літепло;
по 50 Віра Березовська, Роман Никифорук, Богданна Титла;
по 25 Олесь Редько, Донна Чехович;
20 Ярослава Казанівська.

В пам'ять бл. п. Богдана Венгловського

20 дол. Ярослава Казанівська.

В пам'ять бл. п. Франка Вірстюка

220 дол. Нестор і Леся Вірстюк;
200 Борис Вірстюк;
по 50 Марія Бакалець, Орест і Дарія Темницькі;
30 Марійка Мартинюк.

В пам'ять св. п. пл. сен. Богдана Ганушевського

100 дол. Рута Ґалібей і Юрко Витанович.

В пам'ять св. п. пл. сен. Адріяна Депутата

575 дол. Зібрано на похоронах.

В пам'ять св. п. пл. сен. Анни Домбчевської

50 дол. Микола і Оксана Коропецькі.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Галини Заяць

по 150 дол. Роман Заяць, 42 Курінь УПС „Перелетні Птиці";
по 100 Пилип і Володимира Демус, Роман Заяць, 6-ий Курінь ім. Марка Вовчка (На Видавничий Фонд *„Пластового Шляху").*

В пам'ять св. п. проф. д-ра Петра Ґоя

250 дол. Ігор і Сузанна Рак;
200 Володимир і Анна Рак;
по 100 Леся Гой, Андрій і Таїса Рак;
по 50 Марта Данилюк, Іван і Стефанія Сєрант;
30 Микола і Іванна Чировські.

В пам'ять св. п. пл. сен. Марії Масюк

по 50 дол. Дора Горбачевська, Мирослава Городецька, Богдан і Христя Турченюк;
по 25 Петро Городецький, Степан Городецький, Роман і Тетяна Левицькі, Люба Мичковська;
по 20 Люба Білинська, Анна Лиса, Михайло Мичковський, Юрко Мичковський, Михайло Світлик.

В пам'ять бл. п. пл. сен. кер. Володимира Лучканя

по 100 дол. Андрій і Ірена Бойко, Святослав, Катерина, Всеволод і Юрко Петрів, Ігор і Наталія Рудко, 28-ий Курінь УПС „Верховинки", „Самопоміч" – відділ Нової Англії;
75 Степан і Дарія Делялло;
по 50 Юрій і Арета Барановські, Ігор і Рома Гайди, Надя Гафткович, Адріян і Марта Дергак, Іван і Леся Дитюк, Володимир і Уляна Зінич, Мирон і Ірена Красій, Олег і Вірджінія Круп, Орест і Оксана Кузьма, Ростислав і Уляна Слабіцькі, Юрій Стахів, Ірена Чайковська;
40 Анна Олексишин;
по 30 Евген і Ляна Бабій, Роберт і Наталія Кравчук, Володимира Теслюк;
по 25 Олесь і Ірена Кузьма, Роман і Мелянія Кузьма, Мирон і Христина Мельник, Ярослав і Ірена Остапюк, Олександер і Анна Пришляк, Володимир Саляк, Людмила Хмелівська;
по 20 дол. Ванда Баксер, Хрис Баксер, Френк і Хрис Велш, Лариса Вишневська, Василь і Марія Волошко, Віра Захарясевич, Роман і Соня Плятош, Марія Полуга, Віра Рудик, Леонід і Валя Худовські, Олександер Шиндюх;
15 Роман Сокольський;
по 10 Юлія Вишневська, Розе Воробель, Стефанія Стасишин, Неллі Федеркевич, Іван і Леся Яриш.

В пам'ять св. п. Евдокії Палажій

25 дол. Ігор Руденський;
20 Богдан і Марта Ковч.

В пам'ять св. п. ст. пл. Ігора Пікаса

1,200 дол. Зібрано на похоронах.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Ярослава Пришляка „Братчика Славка"

100 дол. Богдан і Христина Турченюк.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Теодосія Самотулки

(Фонд ім. Теодосія Самотулки на розбудову новацьких таборів й новацтва в Україні)

250 дол. Ярослав і Ярослава Панчук;
по 150 Святослав і Катерина, Всеволод і Юрій Петрів, Стефан і Володимира Сливоцькі;
по 100 Меланія Банах; Роман і Володимира Василишин, Евстахія Гойдиш, Ока Грицак, Марта Данилюк, Віктор і Ольга Дейнека, Іванна Горчинська, Зеновія Ковальська, Богдан і Ольга Крижанівські, Ярослав і Ярослава Кришталович, Теодосій і Люба Крупи, Любомир і Дарія Курилки, Андрій і Рута Ріпецькі, Любомир Романків, Дарія Самотулка, Степан і Марта Скрибайло, Володимир і Богданна Слиж, Андрій і Христина Фединські, Марія Фішер-Слиж, Стефанія Шеремета, PTA – Cindy Lipton;
75 Юрій Темницький;
по 50 Орест і Анна Гаврилюк, Іван і Наталка Головінські, Евген Грицак, Петро і Реа Грицак, Юрій Крижанівський, Дарія Кузик, Василь і Анізія Мандзій, Ростислав і Олена Ратич, Марта Самотулка, Віра Сендзік, Адріянна Слиж, Марко Слиж, Юрій Слиж, Юрій і Авра Слюсарчук, Неоніля Сохан, Денис і Марта Стахів, Володимир і Мирослава Стойко, Богданна Титла, Наталія Титла, Іван і Люба Турянські, Юрій і Христина Ференцевич, Іларіон і Світляна Чолган, Люба Яцишин, Тарас і Христя Яцишин;
по 40 Андрій і Христя Воробець, Оксана Жолкевич;
35 Mariappa Vigano;
30 Орест Грицак;
по 25 Іван і Надія Гафткович, Орест Загайкевич, Ярослава Лабка, Оксана Лобачевська, Галя Мельничук, Марія Мицик, Тетіяна Паш, Олександра Юзенів, Галя Яцишин, V. Anielo, Donald Blasi, Richard & Sandra Konet;
по 20 Ольга Дубик, Михайло і Анна Захарко, Іван і Оксана Микитин, Олена Панчак, Robert & Laura Nelson;
по 10 Емілія Панасюк, Sheila Figman Eule.

В пам'ять св. п. Василя Семанюка

100 дол. Ігор Гошовський;
по 50 Родина Довгалюк і Оля Свидинська, Роман і Віра Запутович, Дарія Кіндрат-Пратт, Степан Матковський;
по 30 Іван і Анна Галуга, Іванна Мартинець, Богдан і Галя Снігур
по 25 Людвиг і Аріядна Бах, Юрій і Дарія Ганушевські, Богдан і Ганя Домбчевські, Люба Домбчевська, Христина Ковч, Евген Кулик, Іван і Наталія Олексин, Мирон і Ірена Руснак, Ростислав і Тетяна Шутер;
по 20 Мирон і Уляна Бабюк, Ірена Гафткович, Роман Куціль, Петро і Марія Лещишин, Оксана Лонкевич, Ярослав Матковський, Ірина Михайлюк, Леся Семків;
по 10 Василь і Барбара Білан, Ольга Ганушевська, Тарас і Зоя Йоник, Стефанія Лаба, Марія Лозинська, Галина Павлічко, Мирон і Галя Тицькі.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Атанаса Слюсарчука

250 дол. Юрій і Авра Слюсарчук;
200 Любомир Романків;
100 Парася Іванець;
по 50 Роман і Емілія Василькевич, Любомир і Наталка Гевко, Богдан і Галина Кутко, Ігор і Елисавета Кучер, Юрій і Анна Павлічко, Галя Татарська;
по 30 Ярослава Базюк, Олег і Роксоляна Каранець, Ігор і Стефа Король;
по 25 Орест і Софія Волощук, Ігор і Ксеня Кучер, Тамара Сливинська, Аскольд і Марта Татарські;
по 20 Дарія Конюх, Ярослав і Віра Криві, Роман Лазарчук, Севера Левак, Мирослав і Ірена Прийма;
10 Е. і М. Турянські.

В пам'ять св. п. пл. сен. Володимира Сохана

30 дол. Віра Савойка,.

В пам'ять бл. п. Софії Темницької

100 дол. Орест і Дарія Темницькі;
50 Богдан і Ліда Крамарчук;
25 Марія Бачинська;
20 Богдан і Марта Ковч.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Маркіяна Титли

30 дол. А. Моравська.

В пам'ять бл. п. пл. д-ра Володимира Шкільника

25 дол. Ігор Руденський.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Tel. 845-782-0977

Всі датки на „Пласт в Україні" можна відтягнути від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК

повідомляє все членство, що

51-і Річні
Загальні Збори

відбудуться в неділю, 17-го березня 2002 р. о год. 2:00 по полудні, у великій залі Академії св. Юра, при 215 схід 6-та вул. в Нью Йорку

Пропонований Порядок Зборів:

1. Відкриття
2. Відчитання протоколу з попередніх Річних Зборів
3. Звіти:
   Управи
   Кредитового Комітету
   Контрольної Комісії
4. Обговорення і прийняття звітів
5. Вибір трьох членів Ради Директорів
6. Вільні внески
7. Закриття

Рада Директорів

Федеральна Кредитова Кооператива САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК
51 років на службі членам та українській громаді.

Повідомляємо, що перед Загальними Зборами працює Номінаційна Комісія, у склад якої входять: п. Микола Галів, п. Олег Лопатинський, п. Кароль Подпірка.
Пропозиції до Номінаційної Комісії належно пересилати поштою на адресу:

SELF RELIANCE (NY) F.C.U.
108 Second Avenue
New York, NY 10003
Attn: Nominating Committee

Просимо членів принести зі собою членську книжечку.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ПОНЕДІЛОК,
25 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Гемпстед, Н.Й. Річні загальні збори 327 Відд. УНС відбудуться о год. 7-ій веч. в приміщенні центра парафії св. Володимира, 226 Uniondale Ave., Uniondale, NY.

Богдан Курчак

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Нью-Йорк, Н.Й. Річні загальні збори 194 Відд. УНС відбудуться о год. 1:30 по пол. в приміщенні ОУА „Самопоміч", 98 Second Ave., NY. Буде вибрана нова управа, а також делеґат на 35-ту Конвенцію УНС.

Юрій Костів, голова
Оксана Лопатинська, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
16 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Jenkintown, PA. Річні загальні збори 216 Відділу УНС відбудуться в суботу, 16 березня 2002 року, о год. 12-ій в обід, в Українському Освітньо-Культурному Центрі при 700 Ceder Road. Після зборів відбудеться вибір делегата та заступника на 35-ту Конвенцію Українського Народного Союзу.

Від Одеси до Львова Ваші близькі можуть покладатися на Вас, бо Ви покладаєтеся на Вестерн Юніон®.

Переказ:	коштує лише:
$100	$15
$200	$22
$400	$34

Коли Ви переказуєте гроші, то хочете, щоб вони дійшли швидко і надійно, щоб ні Ваші близькі, ні Ви самі цим не турбувалися. Ми, в компанії Вестерн Юніон, переказуємо гроші вже понад 128 років і нам довіряють мільйони людей по всьому світі. У нас Ви навіть можете переказати гроші телефоном, використавши кредитну картку. Переслані гроші дійдуть через 15 хвилин до будь-якої із наших 1412 філій в Україні або якої небудь із 95000 по цілому світі.
Від Лос-Анджелесу до Нью-Йорку, від Чікаго до Монтреалю – Ви можете покладатися на Вестерн Юніон.

Вестерн Юніон – це майже те саме, що Ви особисто вручаєте гроші.

1-800-799-6882
Ми говоримо українською мовою

www.westernunion.com

WESTERN UNION MONEY TRANSFER®

Найшвидший спосіб переказати гроші по всьому світу℠

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

• РОЗШУКИ •

Пошукую **ОРЕСТА ГУМІНІЛОВИЧА**, родом з міста Калуша, Галичина, який живе в Нью-Йорку. Ena Huminilowycz, 282, Lock-wood Street, Winnipeg, Man. R3N - 1S2, Canada.

Люба Стегній розшукує вуйка **МИХАЙЛА М. ГАЛУГУ**, нар. 1923 р. в селі Підвинні, на Рогатинщині, Івано-Франківської обл. В 1943 р. поїхав з дому. Якщо хтось знає про нього або він сам, прошу писати: вул. Івасюка 45, Рогатин, Івано-Франківська обл. **77000 Україна**, або **e-mail: Stehniy@RG.IF.UA**

• НА ПРОДАЖ •

Новий кондомініюм у Норт Порті, Фла., недалеко від української католицької і православної церков. Дві спальні, дві лазнички, вітальня, їдальня, веранда, пральня з усіма приладами, килим, підлога з керамічних плит.
Carol Ayers, Realtor, C-21 Award Associates
1-800-726-0621

• ПРАЦЯ •

Чоловік з України пошукує працю на фармі, в майстерні, на відпочинкових оселях, по догляду, виховну, чи будь-яку іншу. Освіта вища, шкідливих звичок не має, в США два роки.
Тел.: (718) 853-1980 Олександр

• РІЗНЕ •

Щаслива родина, яка адоптувала хлопчика з українського сиротинця, безкоштовно уділить інформації як це найдешевше полагодити.
Тел.: (860) 667-4884

• ЗНАЙОМСТВА •

Симпатична українка (30 р.), фармацевт, проживає в Україні, познайомиться з чоловіком (28-42 р.) для серйозних відносин. Розлучених прошу не турбуватися.
Тел.: (315) 363-7175
e-mail: okovalyk@Yahoo.com

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 441-го відділу УНС

З днем 1-го березня 2002 року обов'язки секретаря 441-го Відділу перебирає новий секретар: **СУЗАННА СОЛДАН**

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Susan Soldan
190 Wolverine Cres.,
Thunder Bay.,
Ontario, Canada P7C 5Z1
Tel.: (807) 475-4550

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Вілмінгтон, Дел. Збори 173 Відд. УНС відбудуться о год. 12-ій пол. в залі церкви св. о. Миколая при 800 Lea Boulevard.

Петро Щерба, секретар

Український Народний Союз пошукує осіб зацікавлених продав-ати життєве забезпечення (страхов-ку). Вимагаємо знання англійської мови та професійного вишколу (ліцензії). Платимо комісове на рівні з американськими установами, та даємо списки проспектів. Зацікав-лених просимо звертатися на тел.

(973) 292-9800
додатковий 3018

ВИДАВНИЦТВО „ЛІТОПИС УПА"
ділиться сумною вісткою зі своїм членством та українською громадою, що 28 лютого 2002 р., на 92-му році життя відійшла у вічність

СЛ. П.

НАТАЛІЯ ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗИНСЬКА

вдова по ген. Романові Шухевичу-„Чупринці"

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 2 березня 2002 р.
Тлінні останки покійної спочили на Личаківському цвинтарі у Львові.

Синові ЮРІЄВІ, доньці МАРІЇ і родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ
ділиться сумною вісткою зі своїм членством, друзями по зброї та українською громадою, що 1 березня 2002 р., на 82-му році життя відійшов у вічність

СЛ. П.

ОМЕЛЯН ПЛЕЧЕНЬ-„ЧАБАН"

колишній бойовик підпільної мережі УПА, член Об'єднання колишніх Вояків УПА.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 5 березня 2002 р.
Тлінні останки покійного спочили на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині ЕМІЛІЇ, синові МИХАЙЛОВІ, дочці МАРІЇ, братові ПАВЛОВІ та усій родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ
ділиться сумною вісткою зі своїм членством, друзями по зброї та українською громадою, що 25 лютого 2002 р. відійшов у вічність

бл. п.

МИКОЛА ЧУЙКО-„ЯРОСЛАВ"

нар. 27 лютого 1927 р., колишній учасник визвольних змагань УПА на Підляшші, колишній голова і довголітній член Об'єднання колишніх Вояків УПА.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 2 березня 2002 р. в Rockford, IL

Дружині ТАНІ, синам МАРКОВІ і ДАНИЛОВІ, ближчій і дальшій родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

У смутку повідомляємо, що 27 лютого 2002 р. в Нью-Йорку, відійшов у вічність на 77-му році життя

бл. п.

МИХАЙЛО ЗОЛУБЧАК

У смутку залишив
РОДИНУ в Україні та друзів і знайомих в Америці.

Вічна Йому пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ
ділиться сумною вісткою зі своїм членством, друзями по зброї та українською громадою, що 25 лютого 2002 р. відійшов у вічність

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ҐЕРЕҐА-„БЕРКУТ"

нар. 10 травня 1922 р., колишній учасник визвольних змагань УПА в Ярославщині, колишній голова і довголітній член Об'єднання колишніх Вояків УПА.

Дружині ОЛЬЗІ, синові ЮРІЄВІ, доньці ХРИСТИНІ, внукам та ближчій і дальшій родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

З невимовним болем повідомляємо приятелів і знайомих, що в День Святого Валентина, 14 лютого 2002 р. відійшла на 43-му році життя незрівняна МАМА, люба ДОНЯ, взірцева УЧИТЕЛЬКА, ентузіяст шкільного та громадського життя

бл. п.

ЛІДА ВАСИЛЕНКО-СМИК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., 17 лютого 2002 р. Парастас-Панахида, 18 лютого Заупокійна Літургія. Похована на Православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. майже поруч біля своєї Мами, яка теж померла в День Святого Валентина 10 років тому від того ж страшного рака.

Складаємо велику сердечну подяку парохові церкви св. Івана Хрестителя о. Богданові Лукію за ґрандіозні похоронні відправи та глибокі вдумливі слова на Парастасі та Літургії, дякуємо отцям Леонідові Малкову і Франкові Шадяку за сослужіння та диригентові Михайлові Стащишину, а за божественне виконання „Аве Марія" під ніжні звуки сопілок дякуємо солістам Олі Стащишин та Романові Цимбалі. Дякуємо Пластунам за почесну стійку біля домовини. А несчисленним співчутливцям дякуємо за замовлені Служби Божі під час важкої Лідиної хвороби, письмові та телефонічні співчуття. В раковому корпусі шпиталю хвороба була від початку і до кінця під професійним наглядом Зені Лесько, за що родина складає подяку. Рівнож дякуємо адвокатові Мирославові Смородському за сумлінну юридичну працю для Покійної та дітей, а Божені Полянській – за соціяльну опіку над родиною.

Батько померлої з дружиною та дітьми складають глибоку подяку всім співчувальникам-приятелям, що були з хворою в шпиталі та госпісі вдень і вночі, місяцями, а отці Богдан, Леонід та Андрій молитвами біля хворої облегшували її біль. Відвідувачі були завжди біля Ліди, перерахувати всіх неможливо, а майже тисячна присутність людей на Парастасі, вся школа з директоркою Сестрою Евелін та сотні людей на похороні стверджують слова о. Богдана „Вона віддала себе всю, все що мала, дітям, громаді. „She had a Zest for life". В некролозі „The Ukrainian Weekly" за 24 лютого 2002 р. редактор Рома Гадзевич всесторонньо і вдумливо подала життя і працю Покійної, за що ми щиросердечно дякуємо.

Жалібні промови Ксені Раковської, Роми Лісович, інж. Дмитра Олійника, Юрія Романенка заслуговують на нашу вдячність. Розкішні квіти від сповнених жалем сердець проводжали нашу Лідочку у вічність, і над могилою в той момент пролетів курличучи великий ключ канадських гусей...

Дякуємо присутнім з Оттави Наталі Барретт, д-р Надії Желем, з Торонто журналістці Марті Онуфрів-Гошуляк, ведучій телепрограми „Світогляд" Ірині Корпан, а з Чикаґо Людмилі та Юрієві Романенку.

Українська школа св. Івана Хрестителя, де Ліда пропрацювала 11 років, була всім чим вона жила. Вона любила дітей і батьки та діти любили її. Ми вдячні організаторам „Smyk Children's Fund" (Acc. No. 310199-000, Selfreliance Ukrainian American Federal Credit Union, 734 Sanford Avenue, Newark, NJ 07106). Від імени дітей і родини ми безмежно вдячні всім жертводавцям на цей Дитячий Фонд.

Дякуємо за відбуті та замовлені заупокійні Богослуження у багатьох Церквах, а церкві св. Тройці в Ірвінґтоні, Н.Дж. дякуємо за відслуження Панахиди на дев'ятий день.

І ось Тебе вже, донечко, немає
Ні в школі, а ні дома. Промінь згас.
Лиш трьох дітей Твоїх нам Бог лишає
І через них Ти будеш серед нас.

Як боляче дивитися на Доню,
На Маму у труні, де вічність вже.
Холодні ручки і холодні скроні,
Та спокій, що Всевишній береже.

Спокійно спи... Позаду всі терпіння,
Всі болі, операції, весь жах,
За муки ті Бог в небі дасть спасіння,
А янголи у рай покажуть шлях.

Прощай навіки Лідочко кохана,
В серцях у нас лишаєш вічний щем,
Твоє життя було суцільна рана,
Про Тебе Вічну Пам'ять збережем.

У невимовному горі:

син	– ДМИТРО
доньки-близнята	– ЛАРИСА і РОКСОЛЯНА
батько	– РОСТИСЛАВ ВАСИЛЕНКО з дружиною ІЄЮ
сестра	– ЛАРИСА ШВЕД з родиною, Київ, Україна
посестра	– РОМА ЛІСОВИЧ з КІРОЮ і ЛЕСИКОМ
родина	– РОМАНЕНКО, Чикаґо

ближчі і дальші родичі.

ВИДАВНИЦТВО „ЛІТОПИС УПА"
ділиться сумною вісткою зі своїм членством та українською громадою, що 28 лютого 2002 р., на 92-му році життя відійшла у вічність

сл. п.

НАТАЛІЯ ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗИНСЬКА

вдова по ген. Романові Шухевичу-„Чупринці"

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 2 березня 2002 р. Тлінні останки покійної спочили на Личаківському цвинтарі у Львові.

Синові ЮРІЄВІ, доньці МАРІЇ і родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

Прощальне слово про св. п. Олександру Княжинську

Звужується, маліє, затіснюється коло наших друзів, знайомих, близьких нам осіб – з відходом усіх отих, за Іваном Франком, „каменярів", які постійно трудилися і жили для нашої громади.

З огляду на вік св. п. Олександри Княжинської, нікого вже не залишалося з її ровесників, а з родиною Княжинських я була вже знайома в Зальцбурзі, опісля зустрілися з донею Дарією на американському континенті, на порозі Видавництва „Свобода", де разом працювали кількадесят літ.

Наша земля багата обдарованими людьми – патріотами, і саме до таких належала покійна Олександра Княжинська. Народилася 15 листопада 1900 року у Старому Самборі, в Західній Україні, в родині Осипа і Катерини Білобрамів. У родині її було 12 дітей, з яких вона була 11-ою. Початкову освіту отримала у Старому Самборі, а опісля – у Львові, у „Рідній Школі", закінчивши педагогічний семінар. Після отримання учительської посади повною мірою посвятилася цій професії. У 1926 році вийшла заміж за д-ра права Юрія Княжинського. У них народилося 2 доньки – Дарія і Софія. На жаль, Софія померла на еміґрації в Зальцбурзі, маючи 13 років.

Покійний Юрій походив зі священичої родини та був найстаршим сином о. Петра і Емілії з Левицьких. Правничі студії закінчив у Львові відтак відкрив адвокатську канцелярію у Старому Самборі. Мав феноменальну пам'ять, вмів через ціле життя цитувати цілі сторінки колись вивченого матеріялу. Був великим любителем молоді. Під час еміґраційних років у Зальцбурзі викладав латинську мову в Українській гімназії. Був автором книжки „Нарис історії римської літератури". Д-р Юрій Княжинський помер в Джерзі Ситі в 1953 році , проживши 65 років.

Покійна Олександра, будучи дочкою відданого патріота і просвітянського діяча, вповні пішла його слідами, включилася у громадську працю. Як член СУА ще на рідних землях, організувала по селах відділи Союзу Українок та інтенсивно працювала над усвідомленням сільського жіноцтва, виголошуючи реферати. У 1944 році у зв'язку з воєнною хуртовиною, покинула рідні землі. На еміґрації далі продовжувала громадську працю. У 1949 році прибула з родиною до Америки, замешкавши в Джерзі Ситі. Крім щоденної заробіткової праці, громадська діяльність була невід'ємною частиною її життя. Як членка 71-го Відділу СУА у Джерзі Ситі була нагороджена грамотою за 20-літню працю. Дорожила цим відзначенням і просила вкласти цю грамоту до домовини. Була автором багатьох доповідей, переважно на теми ролі жінки у суспільстві.

У родинному житті була відданою мамою, бабцею і прабабцею. Допомагала у вихованні внуків Ярчика і Христі, защеплюючи їм любов до всього українського. Свою безмежну любов перелила на правнуків Андрійка, Адю, Аріяну, Ларису і Стефані.

Зустріло її ще велике щастя, що Господь дозволив їй дочекатися Незалежної України, якою вона цікавилася майже до кінця свого життя. Покійна Олександра залишила нам щедру і безцінну спадщину. Бо кожен її труд, невсипуща її праця – це великий нам дар, це світлий і чіткий дороговказ!.

Родині покійної Олександри Княжинської, дочці Дарці і її чоловікові Влодкові, внукам Ярчикові і Христі з родинами висловлюю від себе і свого чоловіка Михаїла наші найщиріші співчуття.

Вічна їй пам'ять!

Люба Лапичак-Лесько

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої дорогої МАМИ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ

бл. п.

ОЛЕКСАНДРИ КНЯЖИНСЬКОЇ

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в українських католицьких церквах:

св. Івана Хрестителя, Нюарк Н.Дж. – 12 березня 2002 р., год. 7:45 ранку;
Матері Божої Неустаючої Помочі, Сан Дієго, Кал.;
Успення Пресвятої Богородиці, Байон, Н.Дж.;
св. Андрея, Гемптонбурґ, Н.Й.;
у Самборі, Україна.

Про молитовну злуку просить донька ДАРІЯ СЕМЕҐЕН з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ та дітьми і внуками.

В 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЬГИ ҐОЄВИЧ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

16 березня 2002 р.
в українських католицьких церквах:

в катедрі о. Миколая, в Чикаґо, о год. 8-ій ранку;
свв. Володимира і Ольги, в Чикаґо, о год. 9-ій ранку;
Богоявлення Господнього в Ст. Пітерсбурґ Фл., о год. 9-ій ранку;
св. Йосифа, у Чикаґо, о год. 8-ій ранку;
св. Йосафата, в Трентоні, о год. 4-ій по пол.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:

син	– ЮРІЙ з дружиною і дітьми;
доньки	– ЛЮБА МИТРИК з мужем і дітьми;
	– МАРТА ОЖҐА з мужем і дітьми;
сестра	– ЗОНЯ ҐАВУР з дітьми

та ближча і дальша родина в Канаді і Україні.

Вічна Її пам'ять!

П О Д Я К А

З волі Всевишнього, 19 вересня 2001 р. на 87-му році життя, відійшла у вічність наша дорога МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

НАТАЛІЯ БІЛОУС

Складаємо сердечну подяку родині, приятелям і знайомим, особливо тим, які приїхали здалека, щоб поклонитися тлінним останкам Покійної, та розрадити нас у нашому горі.

Ми щиро вдячні всім тим, які зложили особисті, телефонічні, й писемні вияви співчуття.

Щиро дякуємо Тамарі й Маркові Олексіям за відкриття свого привітного дому для нас. Ми глибоко вдячні о. Митратові Архипротопресвітерові Володимирові Волощукові, парохові Входа в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фла., за духовну опіку Покійної під час її довгої недуги.

Наша особлива, сердечна подяка о. Патрикиєві Пащакові, генеральному вікарієві, за відправлення Панахиди та за зворушливе прощання Покійної під час похоронної Служби Божої. Рівнож, ми вдячні о. Маріові Дачишинові, Ігуменові собору св. Юра в Нью-Йорку, за відправлення похоронних обрядів та прощальні слова над гробом.

Після Панахиди прощали Покійну ред. Микола Галів від Патріярхального Товариства, Христина Навроцька від 64 відділу СУА, директор Українського Музею, Марія Шуст, Ольга Літепло від Клюбу Сеньйорів при Товаристві „Самопоміч" в Нью-Йорку. На тризні прощала Покійну голова Українського Музею Ольга Гнатейко. Ми всім безмежно вдячні за такі теплі прощальні слова, котрі залишаться в наших серцях назавжди.

<u>НА ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ зложили:</u>
Марія Абрамюк, Ольга Гаєтська, Люба і Микола Галів, Анна і Володимир Гальма, Ірена Далесіо, Ірена Дорожинська, Анна Думка, Неля і Богдан Лехман, Ольга і Семен Літепло, Галина і Ярослав Оберишин, Богданна і Богдан Пузик, Анна і Стефан Секрета, Уляна Старосольська, Люба і Славко Федун, Марія Шепарович, Юрко і Джоен Шепарович, Рома Шуган.

<u>ПРЕКРАСНІ КВІТИ НАДІСЛАЛИ:</u>
Христина Козій
Тамара і Марко Олексій
Христина і Адріян Стасюк
Христина і Франк Санторе
Даня й Ігор Чуми
Ольга і Дмитро Нагірні
Софія Вовк
Ellen and Douglas Zumbach

<u>ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОЇ ДАТКАМИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ:</u>

3,000 дол.	Ліда й Орест Білоус
	Ореста Білоус-Олексій з мужем Андреєм
	Ляриса Білоус
	Михаїл Білоус
200	Уляна й Іван Сось
по 150	Тетяна і д-р Андрій Тершаковець
	Віра і д-р Остап Тершаковець
по 100	Анна і д-р Роман Алиськевич
	Стефанія Бабій
	Марта і Нестор Базарко
	Ольга і Мирон Гнатейко
	Анна Думка
	Клюб Сеньйорів при Товаристві „Самопоміч" у Нью-Йорку
	Оксана і Василь Лев
	Неля і Богдан Лехман
	Sematech, Inc.
	Яра і Зенон Снилик
	Марія і Василь Тершаковець
	Марія і Ярослав Томоруг
	Люба і Ярослав Федун
	Роксоляна і д-р Михайло Яримович
по 50	Віра Березовська
	Ірена Дорожинська-Гаєтська
	Ольга Гаєтська
	Христина Карпевич
	Лідія і Богдан Казевич
	Ярослава і Роман Малюк
	Василь Никифорук
	Ліда і Олексій Пясецькі
	Марія Тершаковець і Роман Гавриляк
	Теодозія і Евген Федак
	Марія Шуст
	Віра і Олег Звадюк
по 30	Аполонія Книш
	Володимир Корнага
по 25	Дарія Байко
	Звенислава Брикович
	Марта і Олесь Попович
	Люба Прокоп
	Ніна Самокіш
	СУА, відд. 64;
по 20	Ольга Кобзяр
	Дарія Костів
	Христина і Юрій Навроцькі
	Стефанія Пурій
	Софія Салдан
	Галина Ціґаш
по 10	Люба Артимишин
	Уляна Старосольська.

<u>НА ЦЕРКВУ ВХОДА В ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ В НОРТ ПОРТІ, ФЛА.:</u>
50 дол. Ольга й Ігор Гронь

Нехай милостивий Господь Бог винагородить Вас усіх своїми щедрими ласками.

Син – ОРЕСТ БІЛОУС з дружиною ЛІДОЮ
внуки – ОРЕСТА БІЛОУС-ОЛЕКСІЙ з мужем АНДРЕЄМ
– ЛЯРИСА БІЛОУС
– МИХАЇЛ (МИШКО) БІЛОУС

З великим смутком повідомляємо, що 11 лютого 2002 р. на 31 році життя відійшов у вічність після довгої боротьби з раком мозку

бл. п.

д-р медицини

НІЛ САМУЕЛ ҐІСО

внук св. п. д-ра ВАСИЛЯ ВИТВИЦЬКОГО

Хворобу рака мозку викрито в листопаді 1997 року, коли Покійний був студентом медицини при Гарвардському університеті. Під час лікування він перейшов численні операції, хіміо-терапії, та радіяції. Помимо, що Ніл мав доступ до найкращої медичної опіки у світі, він у своєму денному шляху як студент і пацієнт, дійшов до висновку, що найважливішою частиною опіки над пацієнтом є співчутливість. Ніл одержав свій докторат у червні 2001 року.

Залишилися у глибокому смутку:

мама – ЛАРИСА ҐІСО, Роял Оак, Миш.
батько – СААД ҐІСО з дружиною ШИРЛІ, Френклин, Миш.
брати – АЛЕКС ҐІСО з дружиною ЛУЗ, Чикаго, Ілл.
– ДЕРИН ҐІСО, Френклин, Миш.
бабця – ОДАРКА ВИТВИЦЬКА
вуйко – БОГДАН ВИТВИЦЬКИЙ з дружиною БОГДАННОЮ
кузини – СТЕПАН і МАРКО ВИТВИЦЬКІ
та ближча і дальша родина.

ПОХОРОН відбувся 14 лютого 2002 р.в Бруклайн, Масс.

Вічна йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять покійного проситься складати на „NEIL SAMUEL GHISO FOUNDATION" 858 W. Armitage Ave., #111, Chicago, IL 60614.

Ділимося сумною вісткою з ріднею, приятелями та українською громадою, що в понеділок, 4 березня 2002 р., несподівано відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

бл. п.

ДОННА КАЛИНЕВИЧ

з дому ГАВРИЩУК

нар. 5 грудня 1922 р. в Мамаївцях на Буковині.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА відбулися у вівторок, 5 березня 2002 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Рінальді, Сільвер Спрінг, Мд.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужені в середу, 6 березня о 10-ій год. ранку в українському крайовому католицькому соборі Пресвятої Родини у Вашінгтоні, Д.К.

Тлінні останки Покійної спочили на парафіяльному цвинтарі Пресвятої Родини в Сідар Гіл, Мд.

В глибокому смутку залишилися:
муж – ІЛАРІОН
дочка – ОЛЬГА
сестра – ОЛЬГА
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної родина просить складати свої пожертви на допомогу сиротам на Буковині.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

СЕРЕДОВИЩЕ УГВР і ОУН ЗА КОРДОНОМ
ділиться сумною вісткою з членами та українським громадянством, що 25 лютого 2002 року у Сан Дієго, Каліф., на 80 році багатотрудивого життя переставився у Божу вічність

СВ. П.

ОЛЕКСАНДЕР ҐЕРЕҐА

Народився 10 травня 1922 року на Яворівщині, закінчив учительську семінарію, був прикладним членом ОУН і воїном УПА, бувший голова Об'єднання колишніх Вояків УПА брав активну участь у громадському житті. Тіло покійного похоронено на українському цвинтарі у Бавнд-Бруку, Н. Дж.
Осиротив дружину ОЛЬГУ, дочку ХРИСТИНУ і сина ЮРІЯ, яким складаємо глибоке співчуття.

Вічна йому пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА УГВР І ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз

Ділимося сумною вісткою, що 25 лютого 2002 р. в Сан Дієго, Каліфорнія помер

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ҐЕРЕҐА

нар. 10 травня 1922 р. у Краковцях на Яворівщині.
Учасник визвольної боротьби в Українській Повстанській Армії.
Активний в громадському, політичному і церковному житті українських громад Клівленду та Сан Дієго.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ перевів о. Мирон Микита, настоятель церкви Матері Божої Неустаючої Помочі в Сан Дієго 30 лютого 2002 р.
Похорон відбувся на українському цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Покійний залишив у великому смутку:
дружину – ОЛЬГУ
сина – ЮРКА з родиною
доньку – ХРИСТИНУ з родиною
членів родини в Україні та
багаточисельних друзів.

Вічна пам'ять самовідданому синові Батьківщини!

ДРУЗІ

Ділимося сумною вісткою, що 25 лютого 2002 року, після тривалої недуги, з волі Всевишнього відійшов у вічність наш незабутній МУЖ, ТАТО, БРАТ, ДІДО, ПРАДІД, СТРИЙКО

СВ. П.

ПАВЛО ГАЛАТИН

нар. с. Сновичі, Україна

Залишились у смутку:

дружина – СТЕФАНІЯ ГАЛАТИН
син – АНДРІЙ з родиною
– ПАВЛО з родиною
– СЛАВКО з нареченою
невістка – ГАНЯ з родиною
а також ближча і дальша родина з Америки і України, друзі та знайомі.

Ласкаво просимо помолитися за спокій його душі.

Вічна йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо друзів, знайомих і приятелів, що 15 лютого 2002 р. упокоївся в Бозі на 81-му році життя мій найдорожчий МУЖ

бл. п.

АНТОН ЖИТИНСЬКИЙ

нар. 20 серпня 1920 р. в Тернополі, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 18 лютого 2002 р. при участі о. Юрія Годенчука в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.

У смутку залишилися:
дружина – АННА ЖИТИНСЬКА
племінник – ВОЛОДЯ ЯРУШЕВСЬКИЙ в Україні
та ближча родина і приятелі в Україні.

Нехай американська земля буде Йому легкою.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з друзями та громадянством, що з волі Всевишнього, дня 28 лютого 2002 року відійшла у вічність у Львові

бл. п.

НАТАЛІЯ БЕРЕЗИНСЬКА-ШУХЕВИЧ

дружина Романа Шухевича,
нар. 13 березня 1910 року

Похоронена 2 березня на Личаківському цвинтарі.

Вічна її пам'ять!

Родина РОЖАНКОВСЬКИХ
Родина СТАРОСОЛЬСЬКИХ

СЕРЕДОВИЩЕ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ
ділиться сумною вісткою з членами та українським громадянством, що 28 лютого 2002 року у княжому городі Львові, на 92 році багатотрудивого життя перенеслась у Божу вічність

бл. п.

НАТАЛІЯ БЕРЕЗИНСЬКА-ШУХЕВИЧ

Народилася 13 березня 1910 року у священичій родині о. Березинського. Дружина головного командира, генерала-хорунжого УПА Тараса Чупринки-Романа Шухевича. Покійна НАТАЛІЯ пройшла тяжку хресну дорогу, віддавши на жертівник України все найдорожче, що мала і непереможно видержала до кінця.

Засмученим: дочці МАРУСІ ТРИЛЬОВСЬКІЙ, синові ЮРІЄВІ та ближчій і дальшій родині президія СЕРЕДОВИЩА УГВР складає глибоке співчуття.

Вічна їй пам'ять!

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА УГВР

З глибоким жалем і смутком повідомляємо всіх членів ТОВАРИСТВА ВОЯКІВ УПА в ЗСА і всю українську громаду, що в четвер, 28 лютого 2002 року померла у Львові

СЛ. П.

НАТАЛКА БЕРЕЗИНСЬКА-ШУХЕВИЧ

дружина сл. п. ген.-хор. Романа Шухевича–Тараса Чупринки.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 2 березня 2002 року на Личаківському цвинтарі.

Синові ЮРІЄВІ, дочці МАРІЇ і всій родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Вічна її пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА ТОВАРИСТВА ВОЯКІВ УПА
ім. ген.-хор. РОМАНА ШУХЕВИЧА–ТАРАСА ЧУПРИНКИ В ЗСА

**ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА США І КАНАДИ**
ділиться сумною вісткою зі своїм членством, друзями по зброї та українською громадою, що 28 лютого 2002 р., на 92-му році життя відійшла у вічність

СЛ. П.

НАТАЛІЯ БЕРЕЗИНСЬКА-ШУХЕВИЧ

вдова по ген. Романові Шухевичу-„Чупринці".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 2 березня 2002 р.
Тлінні останки Покійної спочили на Личаківському цвинтарі у Львові.

Синові ЮРІЄВІ, доньці МАРІЇ і родині висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040